

Potenssi 3

2008

Potenssi 3/2008

Vastaava päätoimittaja

Markus Battarbee

Päätoimittaja

Aleksi Laine

Yhteydenotot

potenssi@utu.fi

Levikki

400

Julkaisuajankohhta

viikko 43

Paino

Painosalama Oy

Julkaisija

Turun yliopiston

matemaattisten ja fysikaalisten

tieteiden opiskelijoiden

yhdistys Delta ry

Delta ry

Fysiikan laitos

20014 TURUN YLIOPISTO

(02) 333 5079

delta@utu.fi

http://www.delta.utu.fi

Avustajat

Ville Elomaa

Ari Heino

Tommi Häkkinen

Matti Irjala

Jooseppi Järvinen

Johanna Keskitalo

Samuli Kotiranta

Mikko Laine

Tero Laxström

Anna Mäkipää

Pauliina Niemi

Sami Niemi

Jenni Nieminen

Anu Nuora

Eero Nurmi

Juha Rajajärvi

Jouni Saari

Joonas Saario

Turo Sallinen

Tiina Willberg-Laine

Tuutorit

Kansi

Laura Piispanen

Sisällys

- 2 Sisällys
- 3 Päätoimittajat puhuvat
- 4 Puheenjohtajan palsta
- 5 Sarjakuva elämän musertavasta voimasta
- 6 Tuntematon Sotilas
- 10 Deltalainen työelämässä ja maailmalla
- 17 Oikaisupalsta
- 17 Sanapiilon 2/2008 ratkaisu
- 18 Delta ja TYK: Itämeriekskursio
- 22 Potenssi saunan lauteilla
- 28 Ewertin kuumalinja
- 29 Pilttikronikat -liite
- 57 Eevert kup: 2007-2008
- 60 Vappuboolien makutesti
- 62 Potenssi testaa: Vihreä keiju
- 67 Opiskelun vaikeudesta
- 68 Korkeakoulujen Kaljaviestien Arviointineuvosto
- 70 Lautapeliä maailma: Epäonnistumisia
- 74 Akateemisen soudun maailma
- 78 Mestareiden aamiainen
- 80 Potenssin fyysikkoratkaisu
- 82 Fysiikka, matematiikka ja tähtitiede postimerkeissä
- 83 Suomi ei ole Islanti
- 84 Motivational Poster

PÄÄTOIMITTAJAT PUHUVAT

Piltit - mistäpä muustakaan sitä voisi kirjoittaa syksyn ensimmäisessä Potenssissa? Tuskin siltä voi välttyä, ainakaan kun lukupakettimme keskeltä löydät huikean kokoelman pilttien kuvailuja kronikoitten muodossa. Kiskaise irti ja nido sivut uusiksi, niin saat taskuusi näppärän referenssin viimeisimmistä käytävillä pyörivistä fysikaalisten ja matemaattisten tieteiden lupauksista. Älä huoli, jäljelle pitäisi jäädä vielä edellisten lehtien rinnalla urheasti paikkaansa puolustava teos.

Syksy moninaisine tapahtumineen, uusine kasvoineen ja jälleen aivosolupinnistelyjä vaativine kursseineen on aika- moista aikaa tehdä lehteä. Kuka on kesävireessä ja kuka ei, ken on lähtenyt vaaleihin mukaan ja kuka hilpaisee kiertämään Itämeren ainejärjestömme huikealla ulkomaanekskursiolla. Sekä uusien että vanhojen kirjoittajien voimalla on toimituskunta jälleen ylittänyt itsensä, ainakin taitto-ohjelman tältä puolelta katsoen. Suuri kiitos kuuluu myös tuutoreille, jotka opin jakamisen ja katraansa suojelun lomassa ovat luoneet mitä mielikuvituksellisempia kuvailuja uusista opiskelijoista. Aikataulu on välillä kiristänyt hermoja, mutta toivottavasti lopputulos korvaa menetetyt yöunet! Palautetta ja tunnelmia kuullaan mielellään esimerkiksi lanseeraamallemme Ewertin tekstiviestilinjalla.

Ikäväksemme kirjoituskilpailu ei kohdannut jäsenistöämme, sillä osallistujatöitä tuli ruhtinaalliset nolla (0) kappaletta. Onko tosiaan niin, että yliopistoelämä ja unelmat eivät kohtaa? Tähän emme ole valmiit uskomaan. Mahdollisesti niitä unelmia ei vain saa puettua sanoiksi, ainakaan niin lyhyeen kirjoitelmaan kuin kilpailuumme pyydettiin. Mikäli kirjoituskipinä kuitenkin tuntui kämmenselässä, ottaa toimituskunta ilomielin uusia innokkaita kirjoittajia riveihinsä. Tervetuloa kokouksiimme! Ei ostopakkoa.

Avarakatseisuutta ja tiedonjanoa toivottaen,
potenssin päätoittajat
Aleksi Laine
Markus Battarbee
potenssi@utu.fi

*harjoitustehtävä: Kerää
20 erilaista syksyn lehteä
ja laske niiden dimensiot.*

Opiskelijavaikuttaminen

Itsenäisyyttä ja vastuuta toivotetaan peruskoulusta lähtien, mutta yliopistossa opiskelijat ovat vastuussa paitsi omasta oppimisestaan, myös opetuksen laadusta ja sisällöstä - siis toistensa oppimisesta. Niinpä opiskeluympäristöön vaikuttaminen on olennaisen tärkeää.

Kolmen yliopiston kaupunkina Turku on opiskelijoiden värittäjä. Kun kaupungista löytyy vielä Suomen suurin ammattikorkeakoulu, Turussa on 30 000 korkeakouluopiskelijaa. Kunnallisessa päätöksenteossa opiskelijoita on silti lukumääränsä nähden heikosti. Johtunee siitä, että kaupunginvaltuustossa opiskelijoilla ei ole lakisääteistä osaedustusta? Akateemisessa maailmassa on kuitenkin toisin. Yliopistolain mukaan yliopiston ja sen yksiköiden hallintoelimissä tulee olla opiskelijaedustus.

Lisäksi opiskelijoilla on yliopistolain mukaan velvollisuus kuulua ylioppilaskuntaan. Jäsenmaksuja keräämällä TYY kykeneekin pyrittävään melkoista organisaatiota. Ylintä päätösvaltaa siinä käyttää edustajisto, johon valitaan edustajat vaalilla. Turun yliopiston ja kauppar korkeakoulun naimakauden vuoksi näiden ylioppilaskunnat yhdistyvät ja uuteen kokonaisuuteen haetaan edustajia ensi keväänä. Luonnontieteilijöiden rationaalista ongelmanratkaisukykyä tarvitaan siellä varmasti. Charles F. Kettering onkin aikoinaan pätevästi huomauttanut, että yliopistomaailma vastustaa muutosta, vaikka se on ainoa asia, joka on tuonut edistystä. Ehdokasrekrytointi listoille alkanee loppuvuonna.

Ylioppilaskunta on ulkoistanut valmistelevia sekä avustavia tehtäviään eri aloilla toimiville valiokunnille, joiden kausi on vuoden mittainen. Valiokuntien toiminta muodostuu lähinnä pienessä ryhmässä toteutettavista projekteista. Haku näihin ryhmiin tapahtuu loppusyksyisin.

Ylioppilasliike on käyttänyt ahkerasti retoriikkaa suuresta voimastaan saatuaan läpi

opintorahan korotuksen. Vaikka tuettujen opiskelija-aterioiden hintojenkorotus, korkojen noususta johtuva tuleva vuokrienkorotuskierre ja yli 4 prosenttiin kiihtynyt inflaatio syövätkin edun parissa vuodessa, on liike osoittanut kykenevänsä melkoisiin saavutuksiin. Päivittäisessä haahuilussaan opiskelijat törmäävät kuitenkin enemmän ainejärjestönsä toimintaan. Näin ainakin Deltassa. Varsin rajattuna yhteisönä ainejärjestö tuntuu väkisininkin läheiseltä ja osin vanhaa maailmaa edustavat osakunnat ja koko ylioppilasliikettä symboloiva TYY vaikuttavat etäisiltä.

Erityisen hyvin opiskelijat tutustuvat ainejärjestöön illanviettojen ja opintomateriaalien muodossa. Yleensä unohtuukin, että se huolehtii myös edunvalvonnasta. Deltan hallituksessa on oma koulutuspoliittinen vastaava, jonka tehtäviin kuuluu pysytellä laitosten toimista kärryillä kutakuinkin järjissään. Vastaava onkin yhteistyössä laitosten ylintä valtaa käyttävien laitosneuvostojen opiskelijajäsenten kanssa. Laitosvaalit järjestetään 3 vuoden välein. Kiinnostuneiden kannattaa ottaa yhteyttä ai-

nejärjestöön muulloinkin, sillä TYY ja ainejärjestö koordinoivat yhdessä opiskelijaedustuksen täyttämistä myös kausien aikana.

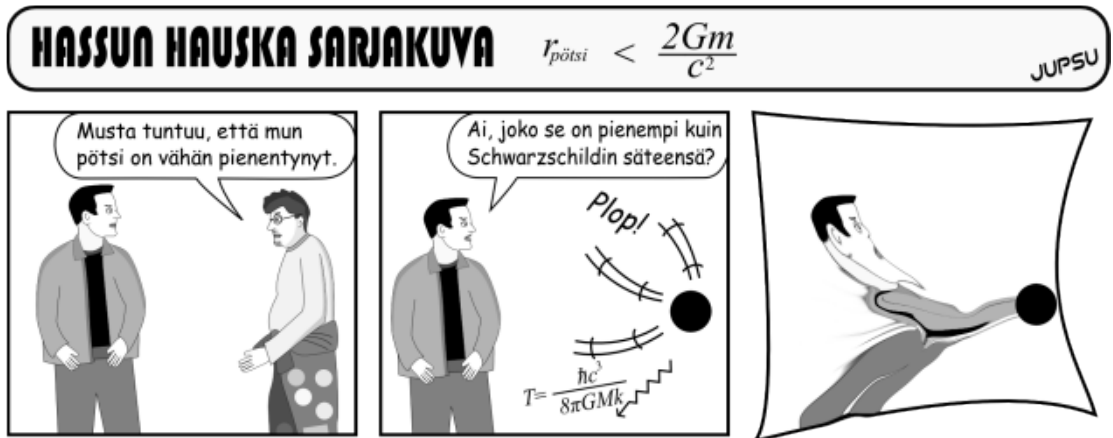
Vaikutusmahdollisuuksista helpoin ja usein tuloksekkain on lähteä ehdolle ainejärjestön hallitukseen. Kaikki matematiikan ja fysiikan pääaineopiskelijat, jotka ovat jäseniä, voivat näin tehdä. Myös ensimmäisen vuoden opiskelijoita tarvitaan. Ehdolle asettuminen onnistuu yhdistyksen syyskokouksessa marraskuussa. Asiasta uteliaiden sopii kysellä hallitukselta lisää tai tulla seuraamaan sen viikottaista kokousta.

On tietysti myös muuta kuin edunvalvonnallista ainejärjestötyötä. Oman lähipiirin arkipäivään vaikuttaminen on hyvä lähtökohta järjestöjärjyrän uralle. Deltan valikoimaan kuuluvat yökerhobileiden lisäksi akateemiset pöytäjuhlat, tanssiaiset ja ekskursiot. Innovaatioita voi tehdä myös tällä tasolla. Lokakuun alusta alkoi lukuvuoden kestävä ainejärjestöjen yhteinen bileputki. Tapahtumakokonaisuus potkaistiin liikkeelle täysin tyhjistä allekirjoittaneen olohuoneessa vii-

me joulukuun eräänä aamuyönä hallituksen iltakoulun jälkeen.

Opiskelijavaikuttaminen on mahdollista kovin monin eri tavoin. Palkaksi itsensä uhraamisesta järjestötyön alttarilla ei usein saa lyhyellä aikavälillä kuin mahdollisesti hyvän mielen, mutta kokonaiskuva on tyystin erilainen. Kaikissa mainituissa instansseissa harjaantuu verkostoitumaan, tutustuu kunnianhimoisiin ihmisiin, jotka näin pienessä maassa voivat hyvin tulla oikeassa elämässä nurkan takaa vastaan, oppii yhtä sun toista ihmislousteesta ja projektien hoitamisesta sekä ennen kaikkea näkee, miten asiat oikeasti toimivat hallinnon konepellin alla. Vaikka tulevat työnantajat eivät välittäisikään opiskeluaajan muodollisista luottamustehtävistä, kokemusta ei voi ostaa rahalla. Se on ilmaista.

Turo Sallinen
Hallituksen puheenjohtaja
thtsal@utu.fi

teksti: Matti Irjala
kuvat: Antti Ahonen
/ Kansallisteatteri

Deltan kulttuuriekskursio

Maisteri tunnistaa tuntemattoman ja hämmentyy

Deltan kulttuuriekskursion kohteena keväällä 2008 oli Kansallisteatteri ja huomattavasti kohua herättänyt Kristian Smedsin (s. 1970) ohjaama Väinö Linnan (1920-1992) Tuntematon sotilas. Smeds on yksi tunnetuimpia suomalaisia teatterintekijöitä. Hän on Teatteri Takomon perustajajäsen ja toiminut teatterin taiteellisena johtajana 1996-2001 sekä Kajaanin kaupunginteatterin johtajana 2001-2004. Tuntematon sotilas on kuitenkin hänen debyyttinsä Kansallisteatterissa ja näytelmä itsessään valmistui Suomen 90-vuotisjuhlija varten.

On vaikeaa sanoa, mitä odotin näytelmältä etukäteen. Ongelma lienee yleinen aina nk. kulttuuritapausten kohdalla, ja vuoden kulttuuritapaukseksi näytelmä nimettiin jo ennen valmistumistaan. Smedsin versio oli ehtinyt ihastuttaa ja vihastuttaa massoja, ja sai osakseen huomattavan mediamyllytyksen. Melko harvoinhan jokin näytelmä haukutaan julkisuudessa täydeksi roskaksi, ennen kuin arvostelijat ovat esitystä edes nähneet. Ohjaaja itse kommentoi esitystä seuraavasti: *"Väinö Linna kirjoitti romaaninsa Tuntematon sotilas vuonna 1954. Romaani aiheutti ilmestyttyään suuren keskustelun. Se on myös tämän ohjauksen yksinkertainen päämäärä. Saada jotain säröä ja vipinää siihen, mitä yhteiskunnalliseksi debatiksi kutsutaan. Taiteellisena joh-*

totähtenä on ollut Koskelan repliikki suolta: "Tulta munille!" Vastakkainasettelun aika ei ole ohi." Kohun myötä näytelmästä ropisi tiedonhempusia: tummaihoisen näyttelijä Rokkana, vihollisen virkaa ajavat pesukoneiden rungot ja lopussa ammutaan kansakunnan isät ja äidit. Mielenkiintoa nämä etukäteistiedot ainakin herättivät. Oliko Smeds halunnut kohua kohun tähden, vai löytyisikö kohinan seasta myös näytelmä sanomineen? Tästä oli aika ottaa selvää.

Smedsin versio Linnan romaanista on väkevä. Esityksen on sanottu antavan tekijöidensä sukupolvelle äänen, mutta millainen ääni on sukupolvella, joka ei ole nähnytkaan sotaa kuin TV:ssä ja tietokoneen ruudulla ja jonka isänmaallisuus riippuu niin kovasti jääkiekkomaajoukkueen menestyksestä? *"Siitä faktasta lähdetään, että maailma on tänään peruuttamattomasti toinen kuin se oli vuonna 1954 tai toisen maailmansodan aikaan. Väinö Linnan syvää, viisasta, rakastettua ja rauhallista epiikkaa vasten asetetaan aikamme kasvot, sen pulssi ja arvot. Törmäys on väistämätön, kitkaa ja vääntömomenttia syntyy niin että kipinöi ja ryskyy"*, ohjaaja kommentoi ensi-illassa. Eräs keskeinen sanoma näytelmällä tuntuu olevan nykykulttuurille (ja siinä sivussa kaikelle mediapornolle) haistattelu. On kuitenkin oikeutettua kysyä, onko Smeds näin tehdessään syyllistynyt samoihin synteihin? Ehkäpä myllytys teoksen ympärillä on vain

saanut sen vaikuttamaan siltä.

Teos ottaa monenlaisia vapauksia alkuperäistekstiin nähden. Ohjaaja on sekoittanut aikajanaa, jättänyt kokonaisia kohtauksia pois ja tehnyt mm. Honkajoesta pyörätuolissa istuvan CP-vammaisen. Tästä huolimatta kokonaisuus on hyvin uskollinen Linnan teemoille ja hengelle. Sodanvastaisuus ja tappamisen mielettömyys alleviivataan kautta esityksen. Helsingin sanomat (28.11.2007) kirjoittaa, että "Smeds tuo näyttämölle kuvan kansakunnasta, joka on lunastettu kallilla, mutta myyty halvalla." Mielenpitemiseen on helppo yhtyä. Näytelmää ei oikeastaan voi puhua perinteisenä teatterina, sillä kerronnan muotoja on useita.

Videokamerat kuvaavat laivan tapahtumia kahdelle valkokankaalle, esitys muuttuu yhdessä kohtauksessa makaberiksi live-text-chat-ohjelmaksi sekä osin nojaututaan ennalta kuvattuihin otoksiin. Kamerat kuvaavat tapahtumia juoksuhaidoissa, korsuissa ja jopa yleisön seassa. Humalainen Koskela

yllyttää katsojat laulamaan "Työväen marsia" ja tappamisen taustalla raikaa "Ihanaa leijonat, ihanaa". Ja ne porat. Voisi kuvitella katsovansa pitkitettyä, absurdia Hiltin mainosta, sen verran ison roolin sotilaiden raa haamat porakotelot saavat. Mutta toisaalta,

pelkkää työtähän sota sotilaille on, tarvitseehan sitä työmies työkaluja. Lopputuloks on jotain teatterin, elokuvan ja aamuyön TV-annin väliltä. Monipuolisuudesta (mikäli se on oikea sana kuvaamaan edellä mainittua) huolimatta tekninen kokonaisuus pysyy kasassa ja näytelmä nouseekin osiensa summaa suuremmaksi.

Smeds herkuttelee muutamilla kohtauksilla muita enemmän, mm. kohtaus, jossa Riitaojaa pelottaa on huikea. Riitaojan pelko ja kauhu ovat läsnä niin, että katsojalakin nousee kylmä hiki. Joukkueen muut jermut asettuvat yksitellen nauramaan Riitaojan pelkurimaisuudelle, mutta todellisuudessa kukin näyttää omat pelkonsa. Kaikkia pelottaa. Julkisuudessakin kohuttu kohtaus, jossa Luutnantti Lammio potkii pyörätuolista maahan kaatamaansa CP-vammaista Honkajokea sekopäisen raivon vallassa, ei voi olla herättämättä inhoa. Miksi Lammio te-

kee näin? Sodan hulluus hiipii jokaisen ihon alle, myös katsomossa. Arvostelijan omaksi suosikiksi nousi ehdottomasti kohtaus, jossa alikersantti Lehto hiipii kohti omaa vääjäämätöntä kuolemaansa sekä videolla että laval-la. Koko kohtauksen ajan yleisö tietää, että mitä tässä tulee tapahtumaan, mutta silti pelottaa ja jännittää aivan perkeleesti. Näyttelijät tekevät kautta linjan hyvää työtä ja etenkin Henry Hanikan esittämä Rokka nousee, kuten alkuperäisteoksessa, hahmoksi muiden yläpuolella.

Lopussa bändi nousee lavalle soittamaan ja laulamaan "Suomi on kuollut"-kappaleita, joka jatkuu hypnoottisena rallina siihen asti, että näyttämön jatkosota on ohi. Roviot palavat, kaikki pistetään paskaksi ja Niinistön pahvifiguuri paiskataan vielä keon päälle. Sitä vastakkainasettelua. Sitten ammutaan ne Kekkosen, Erkot, Halosen, Leninat, Tove Janssonit ja muut. Myös Ransu-koira. Se tuntui pahalta.

On edelleen hyvin vaikeaa arvioida teosta analyttisesti, sillä esityksestä jäi oikeastaan käteen vain omituinen tunteiden kirjo ja kasa kysymyksiä. Kokemustahan sinne mentiin hakemaan ja sellainen todellakin saatiin. Miten arvioida teosta joka jätti sanattomaksi? Tuntemattoman herättämistä kysymyksiä on nyt aika kohdata se, jota olen tähän asti vältellyt. Oliko esitys mielestäni hyvä? En todellakaan osaa sanoa. Onko se näkemisen arvoinen? Todellakin! Pidinkö siitä? Kyllä, tavallaan. Esitys pakottaa katsojan kokemaan ja ajattelemaan, mikä on upea saavutus mille esitykselle tahansa, mutta kun tämä ei ole niin yksiselitteistä. Miten niin ei ole yksiselitteistä? Pidinkö siitä vai en? En tiedä. Tätä ajatusketjua olen kelannut edestakaisin pääsemättä puusta pitkään. Jokaisen pitäisi nähdä näytelmä itse, sillä on vielä olemassa asioita, jotka ymmärtääkseen ne pitää vain kokea. Kristian Smedsin Tuntematon So-tilas on sellainen, kokonaisuudessaan.

Mene, katso ja koe itse.

(Tätä kirjoitettaessa näytökset jatkuvat joulukuun 2008 loppuun asti ja osaan näytöksistä on vielä vapaita paikkoja.)

Ohjaus ja sovitus: Kristian Smeds. Lavastus: Kati Lukka. Videot: Ville Hyvönen. Pu-vut: Auli Turtiainen. Valot: Ville Toikka. Äänet: Esa Mattila. Rooleissa: Henry Hanikka, Jouko Keskinen, Jaakko Kytömaa, Esa-Matti Long, Antti Luusuaniemi, Markku Maalismaa, Petri Manninen, Minttu Mustakallio, Meri Nenonen, Jussi Nikkilä, Heikki Pitkänen, Antti Pääkkönen, Kristo Salminen, Timo Tuominen, Juha Varis.

Deltalaisen tarinoita työelämästä maailmalla

Theory or NOT?

Tämän kertaisessa Potenssissa yhdistetään aiheet "Deltalainen maailmalla" ja "Tarinoita työelämästä" samaan artikkeliin, kun Student Support Astronomer Sami Niemi kertoo työstään La Palmalla.

Kirjoitan tätä artikkelia nopeasti katsottuna hyvin tavallisen oloisessa toimistomaisessa huoneessa. Tasainen tietokoneista lähtevä hurina tuudittaa minua uneen, onhan kello jo yli puolenyön. Yhtäkkiä havahdun kirskuvaan ääneen ja tunnen kuinka huone, jossa olen, alkaa pyöriä. Ei, tämä ei ole normipäivä kaljaviestin jälkeen itsemurhayksiössäni Ylioppilaskylässä, vaan modernin 2,6-metrisen teleskoopin kontrollihuone. Amerikkalainen havaitsija, jota olen avustamassa ja neuvomassa hänen havainnoissaan, päätti juuri spektrinsä valituksen ja komensi noin 36 tonnia painavan teleskooppirakennelman siirtymään kohti tai vaan uusia ihmeitä.

Mutta aloitetaanpa alusta, kuinka tähän ja etenkin tänne on eksytty. Noin puoli-toista vuotta sitten olin päättämässä erästä tavanomaista työviikkoani Tuorlan observatoriossa. Raskas työviikko väitöskirjatutkimukseni parissa oli melkein päätöksessään, kun huomasin, että minulla on noin tunnin verran loppoaikaa ennen jokaperjantaista observatorion traditiota: sählyvuoroa. Olin päivää aikasemmin saanut NordBoardin välityksellä sähköpostin, jossa haettiin opiskelijoita työskentelemään Nordic Optical Telescopelle (NOT) (<http://www.not.iac.es/>). Koska aikaa oli, enkä ollut kovin motivoitunut aloittamaan enää mitään uutta viikon päätteeksi, ajattelin että voinhan huvikseni lähettää Curriculum Vitaen sekä rustailla

jonkinmoisen hakukirjeenkin. Tällöin hakeminen tuntui lähinnä huonolta vitsiltä: kuka pa nyt teoreetikkoa haluaisi palkata työskentelemään teleskoopille. Olin myös hyvin motivoitunut työskentelemään kosmologisia simulaatioita koskevan väitöskirjani parissa. Täten teleskoopilla työskentely ei ollut edes juolahtanut mieleeni.

Aikaa kului eikä vastausta tuntunut kuuluvan. Ehdin jo unohtaa koko asian, liekö välissä olleella juhannuksella ollut jotain tekemistä muistivuotojen kanssa. Yllättäen kuitenkin Tallinnassa vietetystä juhannuksesta toivuttuani näin sähköpostissani uuden viestin, jonka lähettäjänä oli muuan Johannes Andersen. Ehdin jo asennoitua perinteiseen tyyliin kirjoitettuun viestiin, jossa minun todetaan olleen hyvä hakija, mutta epäsoviva puhtaasti teoreetikostaustani vuoksi, vaikka tähtitieteilijä olenkin. Yllätys oli kuitenkin suuri, kun viestin sisältö aukeni täysin odottamattomana ja päinvastaisena. Sähköpostiviestissä udeltiinkin, milloin olisin halukas muuttamaan la Palmalle ja astumaan NOT:n palvelukseen. Asiaa muutaman päivän mietittyäni muodostui kiusaus lähteä liian suureksi, olihan tämä koettava.

Muutamien sähköpostiviestien jälkeen löysin itseni tammikuussa uudesta osoitteesta: Santa Cruz de la Palmalta. Ei tuntunut ollenkaan pahalta idealta jättää loskainen Turku taakse ja suunnata 20 celsiusasteen lämpöön sekä jokseenkin tasaiseen kesäkeliin kokonaiseksi vuodeksi. Myös mahdollisuus työskennellä modernilla teleskoopilla ja etenkin mahdollisuus saada ensikäden kokemusta sekä havaitsemisesta että eri instrumenteista ja optisista elementeistä olivat vaikuttaneet muuttopäätökseeni hyvinkin myönteisesti.

Nordic Optical Telescope tarjoaa sekä maisteri- että väitöskirjaopiskelijoille oivan mahdollisuuden viettää vuosi tai miksei vähän enemmänkin eksoottisella saarella tutustuen työhön modernilla teleskoopilla sekä keräten havaintodataa vaikkapa väitöskirjaa tai pro gradua varten. Mikäli olet kandintyösi palauttanut ja maisteriopinnot kiinnostavat, niin suuntaapa selaimesi osoitteeseen: www.not.iac.es/general/studentships/ ja tutustu mahdollisuuksiin. Mutta mainospuheet sikseen ja itse asiaan. Yhteispohjoismainen teleskooppi NOT sijaitsee noin 2,5 kilometrin korkeudessa Roque de los Muchachosin observatorioalueella. NOT on yksi kymmenestä alueella sijaitsevasta teleskoopista ja yksi vanhimmista edelleen jokaisessä käytössä olevista. Tähtitieteelliset havainnot vaihtelevat aina optisen aallonpituusalueen spektropolarimetriasta lähi-infrapunaspektroskopiaan. Yhteensä havainnointiin soveltuvia instrumentteja NOT:lta löytyy tällä hetkellä kuusi kappaletta. Vaikka NOT:n suunnittelu aloitettiin jo 80-luvun alussa, on teleskoopin käyttöaste edelleen hyvin runsas. Tätä kuvannee havaintoaikahakemuksien määrä,

joita tulee vuosittain lähes kolme kertaa niin paljon kuin havaintoaikaa on tarjolla.

Työpaikkana NOT on erinomainen, sillä noin 75 % työajasta voin käyttää omaan tutkimukseeni ja väitöskirjani valmisteluun saaren pääkaupungissa sijaitsevassa toimistossa. Loput työajastani sujuu erilaisten teleskooppiä koskevien projektien parissa. Olen mukana teleskoopin toiminnassa mm. kehittämässä ja parantamassa havaintojen tekemistä sekä luonnollisesti teknisten- ja support-öiden merkeissä. Tämän vuoden aikana olen suorittanut teknisiä töitä aina filttereiden läpinäkyvyyden mittauksista havaintoja helpottavien sovellusten ohjelmointiin sekä gnomonisen projektion hyödyntämiseen teleskoopin seurantaan koskevissa muutoksissa. Nämä teleskoopille tehtävät työsuoritukset voi valita hyvin pitkälti omien mieltymysten sekä kiinnostuskohteiden mukaan. Myös opiskelijan omat vahvuudet otetaan huomioon, kun sopivaa kandidaattia etsitään kulloiseenkin projektiin.

Normaali toimistotyöpäiväni alkaa etelä-eurooppalaiseen tyyliin joskus yhdeksän ja kymmenen välillä, jähka nyt viitsin he-

rätä. Toimistolle raahautumisen jälkeen juomme aamukahvit, joiden lomassa on mukava keskustella teleskooppia koskettavista asioista sekä vaikkapa viimeaikaisista jalkapallotuloksista. Kahvitauolla on lähes poikkeuksetta tarjolla myös tuoreita hedelmiä, kiitos aktiivisen toimistosihteerin, joka jak-

saa pilkkoa niin ananakset kuin mangotkin. Keskustelun aktiivisuudesta riippuen aamukahvitauko venyy puolesta tunnista aina reippaseen tuntiin, joten päivä on ehtinyt jo melkein puoleen kun yleensä pääsen aloittamaan työni. Tällainen laiskanmiehenaamu sopii minulle loistavasti, sillä en koskaan ole ollut mikään aamuvirkku (yliopistollekin ehdin yleensä vasta 11:ltä). Toimistolla työskentelen joko teleskooppia koskevien projektien tai oman tutkimukseni parissa aina kello yhteen asti. Tällöin lähdemme yhdessä lounaalle. Lounastavat ovat täällä hyvinkin erilaisia verrattuna koto-Suomessa totuttuun. Ei ole lainkaan epätavanomaista, että lounas kestää pari tuntia ja että sen lomassa nautitaan ruokajuomana viiniä (tässä lienee varoituksen sana: pysy erossa paikallisista viineistä!). Näin ollen loppupäivä sujuukin lupsakkaasti töiden merkeissä. Itse luovutan yleensä noin puoli kuuden aikaan ja suuntaan kohti kotia, jonka NOT on ystävällisesti opiskelijoilleen järjestänyt.

Työn toinen puoli onkin sitten hyvin erilainen, vaikka ilman viinin litkimistä ei tästäkään selviä. Jokainen NOT:lla työskentelevä henkilö, opiskelija tai johtava tähtitieteilijä, viettää keskimäärin noin neljä yötä kuukaudessa teleskoopilla, joko teknisten-, service- tai nk. support-öiden merkeissä. Tällöin, kuten nyt omalla kohdallani, työpäivä venyy helposti hyvinkin pitkäksi, jopa 24-tuntiseksi. Matkaa toimistolta teleskoopille on vaivaiset 38 kilometriä, mutta tie on, sanotaanko paremman sanan puutteessa, "mielenkiintoinen" ja aikaa tuhlaantuu yleensä noin 50 minuuttia. Teleskoopille saa-

pumisen jälkeen ensimmäinen työni oli tarkistaa mitä instrumenttia sekä optisia elementtejä tulevana yönä tullaan käyttämään. NOT on suhteellisen pieni teleskooppi, jolla ei ole erillistä henkilökuntaa (lue insinörtejä), joiden tehtävä olisi instrumenttien vaihto, vaan jokainen huolehtii ja tarvittaessa vaihtaa itse instrumentit ja optiset elementit. Tänään olin kuitenkin onnekas, sillä amerikkalainen havaitsija käyttää nk. stand-by instrumenttia, joka on aina käytettävissä. Täten minun ei tarvinnut alkaa vaihtaa sadasta kahteensataa kiloa painavia jumppakuutioita, vaan sain keskittyä iltapäivällä instrumentin kalibrointiin sekä optisten kuitujen

merkkaamiseen.

Vierailevat havaitsijat saapuvat teleskoopille yleensä noin kolmen neljän aikaan, riippuen onko kyseessä talvi- vai kesäkausi. Tämän jälkeen he saavat perehdytyksen teleskoopin sekä käytettävän instrumentin toimintaan. Yleisesti tämä esittelyvaihe kestää aina illalliseen asti, joka nautitaan noin kuu- den aikaan. Illallis- kuten myös yöpaikkana- kin toimii nk. la residencia, joka on kuin mikä tahansa hotelli, paitsi että se sattuu sijaitsemaan keskellä ei mitään, eivätkä sieltä voi varata huonetta muut kuin tähtitieteen parissa työskentelevät. Illallisen lomassa on mukava tavata muiden teleskooppien henki-

lökuntaa, vaihtaa kuulumisia, sekä jälleen kerran nauttia hieman viiniä, jotta pitkä havaintoyö sujuisi lupsakkaasti. Illallisen jälkeen onkin aika siirtyä takaisin teleskoopille ja töiden pariin. Havaitsevan tähtitieteilijän työrupeama kun on vasta aluillaan iltakymmeneltä. Nukkumaan ehtii teknisinä- ja service-öinä yleensä joskus kahdeksan aikaan aamulla, support-öinä jo muutamia tunteja aikaisemmin, mutta työpäivälle tulee mittaa hyvinkin kahden normaalityöpäivän verran. Tästä johtuen NOT tarjoaakin vapaapäivän jokaista teleskoopilla viettyä yötä kohden, joten aivan korvauksetta yöunia ei tarvitse menettää.

Summa summarum. Mikäli olet tähtitieteen opiskelija ja kiinnostuksesi heräsi, kannustaisin Sinua miettimään tosissaan, josko havaintojen tekeminen sekä teleskoopilla työskentely kiinnostaa. Itse olen NOT:lla työskentelyajanani tehnyt havaintoja noin 20 yön ajan neljällä eri instrumentilla sekä opastanut vierailevia tähtitieteilijöitä teleskoopin käytössä yli 10 yön ajan. Hankkimani kokemus on ehtinyt jo osoittautua erittäin hyödylliseksi, jopa uuden työpaikan veroiseksi...

Mutta ettei koko artikkeli mene maksetuksi mainokseksi, palataanpa takaisin artikkelin toiseen aiheeseen: Deltalainen maailmalla. La Palman saari tarjoaa hyvin miellyttävän ilmaston, lämpötilan keikkuesa noin 20-25 asteen välillä ympäri vuoden.

Sateisia päiviä löytynee noin yhdenkäden sormilla laskettava määrä koko vuoden aikana, joten kelit ulkoiluaktiviteetteihin ovat mitä parhaimmat. Myöskään räntäsateesta tai kaamoksesta ei tarvitse huolehtia, sillä aurinko paistaa kiitettävän monta tuntia myös talvella. Koska saarelta löytyy maailman suurimmat korkeuserot suhteutettuna pinta-alaan, on kasvillisuus myös hyvin runsasta sekä monimuotoista. Observatorioaluetta kohti kivuttaessa on hienoa huomata kasvillisuuden muutokset, sillä ilmanalan muutokset aikaansaavat kasvillisuuteen silminnähtävän vyöhykejaon. Merenpinnalta lähtiessä puusto vaihtelee aina palmuista lehtipuiden kautta havupuihin, ja ylhäällä Roque de los Muchachosin huipulla ei tapaa enää kuin karua pensaikkoa, jos sitäkään.

Ilmaston puolesta la Palma tarjoaakin loistavat mahdollisuudet mm. patikointiin, valokuvaukseen sekä pyöräilyyn. Reittejä löytyy aina aloittelijoille sopivista muutama tunnin kävelyretkistä todellisiin koko saaren ympärikiertäviin koitoksiin. Saaren laavakiviset rannat antavat myös oivan mahdollisuuden sukeltamiseen, jonka itsekkin aloitin saarelle kotiuduttuani. Merenpohjaa tutkiessa voi törmätä monien kalalajien lisäksi myös vanhoihin hylkyihin, joihin voi tehdä omia tai opastettuja sukellusretkiä. Omiin harrastuksiini merenelävien katselun ohella kuuluu myös rullakiekko, jota käyn pelaamassa hyvinkin kansainvälisessä poru-

kassa viikoittain. Löytyypä joukkueesta yksi entinen Saksassa ammatikseenkin jääkiekkoillut hollantilainen kaveri. Voinemme hyvällä omallatunnolla kehua olevamme saaren paras (lue ainoa) rullakiekkojoukkue.

Mitä tulee aina niin kovasti mainostettuun kulttuurishokkiin, voinen todeta etten itse ole juurikaan minkäänmuotoista kohtausta kokenut. Tähän lienee vaikuttanut "mikään ei toimi, eikä mitään tapahdu ennen mañanaa" -asenteeni, jonka omaksuin ennen kuin tänne lähdin. Tämä motto on pitänyt paikkaansa suhteellisen hyvin, sillä asioiden hoitamisessa saa täällä harjoittaa kärsivällisyyttä huomattavissa määrin. Mikäli sähkömies lupaa tulla korjaamaan kattolampun, jonka kuoreen tulee 220 voltin jännite, ei tämä luonnollisesti tapahtu tunteiden aikaskaalassa vaan pikemminkin viikkojen. Ja tämänkin jälkeen sähkömies ihmettelee, missä vika. Täällä päin kun ei ole mikään erikoisuus, että seinärasia jää käteen tai että sulakkeet napsuu, jos vettä sattuu satamaan.

Yleisesti ottaen palmalaiset ovat hyvin ystävällisiä ja ulospäinsuuntautuneita, mutta englantia täällä ei juurikaan puhuta. Jos joku jotain ulkomaankieltä hallitsee, se on sitten saksa, koska suurin osa turisteista on saksalaisia. Onneksi ihmiset ovat kuitenkin kärsivällisiä ja jaksavat yrittää ymmärtää, kun vaatimattomalla espanjantaidollani yritän selvittää kulloistakin ostostani tai ongel-

maani. Poikkeus palmalaisten kielitaitoon löytyi kuitenkin Espanjan voitettua Euroopanmestaruus jalkapallossa. Tällöin noin joka toinen paikallinen halusi kertoa minulle, kuinka hyvin Espanja pelasi ja tarjota juotavaa... Onneksi olin ollut kaukaa viisas ja ottanut seuraavan päivän töistä vapaaksi.

Palmalaisia kuvastaa mielestäni hyvin tarina paikallisen ravintolan tarjoilijasta. Olimme nauttimassa illallista pitkän kaavan mukaan isommalla ryhmällä, kun illallisen lopuksi nautittavan shotin aika tuli. Tarjoilijamme toi tuttuun tapaan etiketittömän viinapullon pöytään ja kaatoi jokaiselle ruokailijalle shottilasillisen. Lasejamme kilistellessä katseeni kiinnittyi tarjoilijaan, joka kurkki kulman takaa naama suuressa virneessä. Epäilykseni heräsi ja haistoin lasissa ollutta nestettä: ei minkäänlaista viinan tuoksua. Tällä välin kuitenkin iso osa seurueestamme oli ehtinyt jo kiskaista shotit parempaan talteen ja aloittaa kovaäänisen keskustelun olemattomasta mausta. Viimein, kun puoli henkilökuntaa oli tullut nauramaan, viimeinenkin asiakas ravintolassa oli tajunnut, että tarjoilijamme olikin kaatanut meille vain kraanavettä normaalin anisviinan sijaan...

Mutta nyt lienee aika lopettaa tarinan kerronta ja keskittyä jälleen töiden tekemiseen sekä tämänkertaisen havaitsijan avustamiseen ennen kuin aamu jälleen sarastaa. iHasta lueguito!

FORTUM NUCLEAR SERVICES OY

Ydinvoimatekniikan asiantuntija

Fortum Nuclear Services Oy
Keilaniementie 1, Espoo,
PL 100, 00048 FORTUM
puh. 010 45 32416, fax 010 45 32525
e-mail: nuclear@fortum.com

Oikaisupalsta

Potenssin toimituskunnan tietoisuuteen on tullut, että numeroomme 2/2008 livahti muutamia erheitä. Tieteellisen eksaktiuden nimissä täten korjaamme nämä väärinymmärrykset.

Puheenjohtajan palsta: Turon hienon kuvan otti ja muokkasi Karri Palmroos.

Deltan kevättanssiaiset: Tanssiaisten kuvaajana toimi Karri Palmroos.

Korkeakoulujen kaljaviestien arviointineuvosto: Arviointineuvoston esittäymiskuvan otti Karri Palmroos, muusta visuaalisesta todistusaineistosta vastasi Turo Sallinen.

Tarinoita työelämästä: PricewaterhouseCoopers Oy on, toisin kuin artikkelissa mainitaan, vain Suomessa toimiva yritys, mutta osa yli 150 maassa toimivaa ja yli 14 tuhatta henkilöä työllistävää globaalia PricewaterhouseCoopers-ketjua. Potenssin toimitus pahoittelee syvästi sattunutta asiavirhettä.

Vappuviiksin kasvatus: Tekstin kirjoittaja, kuvaaja ja ah niin komea kuvauskohde olivat kaikki yksi ja sama henkilö, Karri Palmroos. Toimituskunta kuitenkin paheksu herra Palmroosia projektin keskeyttämisestä ennen vapunaattoa.

Onnistunut vappupiknik: Iciaicaisen walocuwa-arciston mucaan cuwaajana toimi herrasmies Jukka-Pekka Keskinen.

Potenssi testaa: Kermavaahdon valmistus: Toisin kuin artikkelin tekijälistauksessa mainitaan, kuvia ei ottanut Ville Elomaa, vaan hovikuvaajana toimi vakaila käsillä varustettu Tero Laxström.

Potenssin 2/08 piilosanan ratkaisu:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10								
	T	A	O	T	A	O	A	S	U	K	A	S						
11	K	A	T	U		12	I	R	K	K	U		13	U	R	A	14	T
16	U	J	O	T		17	S	A	R	I	T		18	P	A	T	A	
19	U	U	N	I		20	A	V	A	R	A		21	U	L	O	S	
	T					22	T	A	V	A	T						A	
23	T	24	25	26	27				28	29	30	31	32					
	T	I	L	A	V	A		U		A	A	R	I	A	T			
33	I	T	A	R	A		34	I	T	Ä		36	P	A	N	T	A	
		37							38	L	I	I	T	T	O			
39	A	U	T	O	T		40	I	K	Ä		42	N	A	I	M	Ä	
44	S	T	A	T	E	N		45	A		46	R	A	S	T	I	T	
	E						47	U	H	A	T	A					R	
50	N	51	52	53		54	M	A	T	O	T		55	S	U	P	I	
58	T	A	A	S		59	M	A	O	R	I		60	A	S	I	A	
61	O	S	U	A		62	E	V	I	A	N		63	Ä	K	I	T	
	64	I	S	T	U	T	E		66	T	A	A	T	O	T			

Itämeriekskursio

13.-20.9.2008

Oli aikainen kevät 2008. Rantää oli vielä maassa. Iski hirveät poltteet lähteä matkalle ja päätimme tarjota muillekin mahdollisuuden järjestämällä ulkomaanekskursion aurinkoiseen Puolaan. Auschwitziinkin oli pakko päästä ja monta pitkää kylmää oli Lyypekestä saatava. Siispä Googlemaps hyrräämään ja reittiä tekemään. Näin sikisi Itämeriekskursio. Seuraavassa voit lukea miten kävi, kun tarpeeksi uhkarohkea bussifirmakin löydettiin.

1. Erikoiskoe: Turku-Krakova. 1512 kilometriä ja 31 tuntia.

Lauantaiaamuna klo 6.45 Assarin Ullakon pihaan kurvaa Julia Linesin pari vuotta vanha linja-auto kuljettajineen ikimuistoiset norttia vetävä Tapsa ja häntä rauhoitteleva Oiva. Linja-autoon pakattiin 40 litraa Delta

Rougea sekä Delta Cideriä, jumalattoman monta matkanysyykkää sekä 25 deltalaisista, 18 tykkiläistä, 2 ivalaista sekä yksi tiolainen. 7.20 kylpylä-hotelli Caribbean edestä poimittiin vielä viimeinen tykkiläinen ja reissu sai alkaa.

Useat kymmenet DVD-elokuvat saatiin lajiteltua bussin hattuhyllylle ja ensimmäinen elokuva, Ponterosa, asetettiin DVD-soittimeen. Onneksemme levy jumiutui sisään

teksti: Jooseppi Järvinen, Anu Nuora

kuvat: Tommi Vornanen, Tuomo Liljenbäck, Turo Sallinen

ja saimmekin heittää hyvästit varatuille elokuvillemme ja toivottaa tervetulleiksi yhteislaulut ja laatuivitsit. Näin tunnelma oli taattu. Päästyämme Helsinkiin Viking Linen laiva lähti kohti Tallinnaa klo 11.30. Tallinnasta alkoi istumalihasten kestävyystourné, sillä perillä Krakovassa olimme vasta sunnuntaina iltapäivällä.

1. Välietappi: Krakovassa sunnuntai-keskiviikko.

Päästyämme Krakovan keskustaan navigaattorimme oli eri mieltä linja-autolla kulkemisesta keskiaikaisessa kaupungissa. ”Heitä nyt helvettiin se navigaattori”, oli Tapsan suusta tullut kommentti pyörittyämme aikamme Krakovan kujilla ja tietyömailla. Lopujen lopuksi matkaajat kantoivat kamansa muutaman korttelin päähän keskusaukiolla sijaitsevaan hostelliimme. Luvassa oli suihkua, intuitiivista yhdessähengailua ja votkaa. Maanantiaamuna krapula ja vapina johdatelivat meidät Jagiellonican yliopistoon anivarhain aamusella paikallisen opiskelijaoppaamme opastuksella. Saimme riittävän annoksen Krakovan akateemista kulttuuria yliopiston ja museon merkeissä. Yliopiston museossa tutustuimme vanhoihin puolalaisiin tieteen alan harjoittajiin ja paisyttelipa eräs apinanaamamme siellä muni-aankin... Iltapäivällä leppoisan sympaattisessa vesisateessa saimme annoksen krakovalaista kulttuurihistoriaa suomea puhuvan sikäläistädin johdolla. Pommitimme häntä laajalla nipulla kysymyksiä; hänen ainoaksi kysymyksen meille jäi: ”Oleteko kaikki samasta lukiosta?” Maanantai-iltana koimme aimo annoksen puolalaista sähellystä laimennettuna paikalliseen olueen. 5 litran tuoppeja tuntui menevän yksi jos toinenkin.

Tiistiaamu valkeni teemaan sopivan ankeana ja harmaana. Väriä päivään toivat vain ekskulaisten punaiset silmät. Klo 12.00

bussimme lähti kohti Auschwitzin keskitysleirejä. Klo 14.00 saimme headsetit päähämme ja astuimme portista sisään. ”Arbeit macht frei” veti Hauskankin miehen hiljaiseksi. 2 tunnin kierros Auschwitz I:ssä piti sisällään mm. laajan määrän valokuvia, valtavan määrän vankien matkalaukkuja, kenkiä ja hiuksia sekä viimeisenä kaasukammion ja polttouunit. Tämän jälkeen siirryimme Auschwitz II:een eli Birkenauhun. Matkaa tuonne oli noin 3 kilometriä, jotka taitoimme sikäläisellä linja-autolla. Birkenauussa koimme todellisen Auschwitz-tunnelman: surullisen kuuluisat portit ja rautatiet, pitkät aidat, vankien parakit ja saniteettitilat, sateen kurastamat soratiet sekä vihlovan kylmän tuulen. Vaikuttavaa.

Totisen 3,5 tunnin kierroksen jälkeen soitimme Tapsalle, että tulisivat hakemaan meidät Birkenauusta. Vastaus oli ”Perrrkele”, joten lähdimme paikallisbussilla takaisin Auschwitz I:een, jossa bussimme odotti. Paluumatkalle yksi matkajaistamme sopi kuljettajien kanssa käynnin Lidliin, josta sai ostaa olutta alle euron litrahinnalla. Sitten takaisin Krakovaan viettämään viimeistä iltaa.

Keskiviikkona kannoimme tavaramme autoon ja lähdimme kuluttamaan viimeisiä zlotejamme: osa kapakkaan ja osa Versacelle, jokaiselle jotakin. Klo 17.20 bussimme starttasi kohti Lyypekin pitkiä ja kylmiä.

2. Erikoiskoe: Krakova-Lyypekki. 900 kilometriä ja 17 tuntia.

Yleisön pyynnöstä huolimatta nihkeät matkanjohtajat eivät suostuneet välipysähdykseen Berliinissä, vaikka keskellä yötä paikat siellä olisivat auki olleetkin. Joten suoraan kohti Lyypekkiä. Bussimme pysähtyi klo 7 aamulla navigaattorin ohjaamaan paikkaan, jossa oli määrä majoittua. Hetken päitä raavittuamme Tapsa avasi sanaisen arkunsa: ”Voi perrrrkele me ollaan siellä marsipaanitehtaalla!” Aamu alkoi siis hyvin ja jatkoimme matkaa. Klo 7.30 pysähdyimme paikalliseen Citti-markettiin sopimuksen mukaan. Marketissa saimme aamupalaa ja teimme edullisia olutostoksia. Puolentoista tunnin shoppailun jälkeen jatkoimme matkaa korttelin päähän, jossa meidät pysäytti saksalainen tulliviranomainen. Kuljettajien sujuvasta suomen kielestä huolimatta onnistuimme lopulta pääsemään yhteisymmärrykseen viranomaisten kanssa reilulla 200 eurolla. ”Älä sää saatana sählää siinä”, oli Tapsan mielipide saksaa tulkkaa-

vasta Joosepista.

2. Välietappi: Lyypekki. Torstai-perjantai.

Lyypekin majoitukseen saavuimme torstaina aamulla klo 10. Pienten tuskastelujen jälkeen majoittauduimme Lyypekin vanhasa kaupungissa sijaitsevaan hostelliimme, josta huoneet nippa nappa riittivät kaikille. Suunniteltu vierailumme Niedereggerin marsipaanitehtaalle kariutui kuljettajien lepoaikamääräysten vuoksi. Vaikka emme tehtaaseen päässeetkään, navigaattorin ansiosta paikan näimme ja saimmekin aikaa useammalle pitkälle kylmälle Lyypekissä. Ja sen kyllä huomasi.

Viimeinen erikoiskoe: Lyypekki-Turku. 1234 kilometriä ja 36 tuntia.

Bussimme starttasi aurinkoisesta Lyypekistä perjantai-aamuna tasan klo 8. Ensimmäinen päämäärämme oli kelluva viinakauppa Saksan ja Tanskan rajalla. Viimeisillä olutostoksilla täytettiin bussin tavaratila lopullisesti.

Sitten lautalla yli Tanskaan ja oli aika kolmannen ja viimeisen ekskursioarvonnän. 3 litran votkapullon onnellinen voittaja löytyi, matkanjohtajat saivat oman lasisen kiitoskukkasensa eivätkä Tapsa ja Oivakaan ilman viskipullojaan jääneet. Seuraavalla lautalla pääsimmekin jo tuttuun Ruotsiin ja sitäkin tutumpaan Burger Kingiin. Viimeistään viimeisellä erikoiskokeella huomasimme, kuinka bussin mikrofoni houkutti yhtä jos toistakin matkajaa ekskutiedotuksen saralla. Huonoksi onneksemme mikrofonin moko-ma sanoi sopimuksensa irti ennen kuin pääsimme Tukholmaan asti. Tukholmaan saavuimme keskiyön jälkeen ja Viking Linen risteilijä avasi ovensa meille aamulla klo 7.30. Illalla klo 19.50 laiva oli Turussa ja Tapsa kurvasi hymy huulella bussin ulos laivasta Oivan opastuksella. Satamasta päätimme reissumme takaisin lähtöruutuun: Assarin Ulakolle. Bussista purimme suuren määrän tavaraa, kiinteää ja nestemäistä. Matkajat olivat väsyneet, mutta onnellisen näköisiä.

PS. Anu kiittää poikia suklaasta ja Joo-seppi kaljotteluseurasta. Suurin kiitos kuitenkin Tapsalle ja Oivalle kaikesta!

Sauna

Potenssin suuri saunatesti vol. 1

YO-kylän länsipuolen saunat

"Lämpöinen löyly on kotisaunan, toisin on vierahassa", hoiloteetaan eräässä suomalaisessa kansanlaulussa. Meille deltalaisille kotisaunaksi on muodostunut Yo-kylä 10 A:ssa sijaitseva sauna, onhan Deltan viikoittainen saunavuoro järjestetty jo yli viidentoista vuoden ajan kyseisillä lauteilla. Onko sitten kymppiaassa lämpöisimmät löylyt? Onko se deltalaisille Se Oikea Sauna? Saunomisen intohimokseen kokeva joukkio päätti ottaa tästä selvää.

Testin ensimmäisessä osassa ryhmän suurennuslasin alle joutuivat sijainniltaan 10 A:sta vähiten poikkeavat eli Ylioppilaskylän länsipuolella sijaitsevat saunat, jotka kaikki arvosteltiin objektiivisuuden nimissä saman päivän aikana. Vertailun vuoksi myös 10 A otettiin testiin mukaan. Testiajankohdaksi valikoitui eräs kesäkuun viikonloppu, jolloin siirtymät onnistuisivat ilman suurempaa pukeutumista. Auditoidessaan saunoja raati tutkaili saunomisen kannalta sekä olennaisia että epäolennaisia asioita. Syyniin joutuivat niin SparkNetin kuuluvuus kuin lauteiden kunto.

2B - Epäortodoksisten ovien avaruus

Testi alkoi iltapäivän aikaisina tunteina testiryhmälle osittain tutusta 2B:stä. Päällisin puolin miellyttävän oloisesta saunasta paljastui lähemmässä tarkastelussa hyvinkin

epäilyttäviä piirteitä. Esimerkiksi löylyhuoneen lampun päällä oli epämääräinen papperimyyty, katosta roikkui karvatuppo ja lisäksi suihkuhuoneen katossa olevasta tiesmistä reiästä näkyi tyhjiä kaljapulloja sekä käytettyjä varmuusvälineitä. Testiryhmä huomasi myös, että suihkun hanojen varastaminen ei kannata, sillä niissä on turvamerkinnät.

Tämän saunan positiiviseksi puoleksi voidaan lukea sen tarjoamat löylyt, jotka olivat kenties parhaat tässä otoksessa. Löylyt olivat tarpeeksi pehmeät soveltuakseen pitkäaikaiseen löylyhuoneessa oleskeluun, mutta toisaalta lapattaessa vettä kiukaalle niistä tulivat miähekkäät.

Negatiivisena puolena mainittakoon se, että löylyhuoneessa ei ollut puisia kaiteita, joilla rentoutunut saunoja voi lepuuttaa jalkojaan. Lisäksi lauteet lähestulkoon hajosivat käsiin. Myös pukuhuoneen naulakot olivat kovin heiveröiset eivätkä kestä esimerkiksi taskussa olevan lompakon painoa, vaikka ei se opiskelijalla kovin massiivinen olekaan. Testiryhmän pitkähiuksisin jäsen kiinnitti huomiota myös suihkujen ponnettomuuteen, sillä näillä suihkuilla pitkien hiusten huuhtelemisen shampooosta kestää iäisyyden. Eniten ongelmia saunomisessa aiheuttivat kuitenkin väärältä puolelta aukeavat ovet.

4D - Nörtit saunovat

Toisena saunana testiryhmä otti käsittelyyn 4D:n saunan. Testi alkoi tämän sau-

nan osalta iloisella yllätyksellä, sillä saapuesaan saunalle testiryhmä löysi sieltä Diapamia. Tosin täälläkin lähempi tarkastelu tuotti pettymyksen, koska sauna osoittautui oikeaksi insinööritaidon riemuvoitoksi.

Ensimmäisenä silmään pisti löylyhuoneen ovi, joka oli muista saunoista poiketen opasiteeltaan 100 %. Tämä ei jäänyt ainoaksi erikoiseksi seikaksi ovessa. Siihen asennettu stoppari oli paikassa, johon ovi ei voimillään keinoin osua. Kaiken tämän lisäksi ovi oli jopa silmämääräisesti tarkastellen vinossa. Hämmennystä herätti myös oven yläpuolella ollut ikkuna, joka oli peitetty pesuhuoneen puolelta ilmastointikanavalla.

Herra Insinööri oli osoittanut asiantuntemustaan myös löylyhuoneen puolella. Jalcojen lepuuttamiseen tarkoitettut kaiteet löytyivät kyllä, mutta ne olivat miinoitettuja ruuvinkannoilla. Lauteet puolestaan olivat

suoraan sanoen rikki. Kun toiseen päähän laudetta istui, ponnahti toinen pää noin 22 senttimetriä ilmaan. Omituisena testiryhmä piti myös ilmeisesti vaihto-opiskelijoita ajatellen suihkujen viereen seinälle liimattuja käyttöohjeita, koska niissä esitetyt suihkut olivat aivan erilaiset kuin käytössä olevat.

Pukuhuoneesta löytyneet lääkkeet eivät olleet ainoa hymyn huulille nostattava asia. Testiryhmän tarkkaillessa tilannetta samanaikaisesti löylyhuoneesta ja pukuhuoneesta havaittiin seuraavanlainen hupia herättänyt ilmiö. Kun kiukaalle heitettiin löylyä, aukesi pukuhuoneen ja pesuhuoneen välinen ovi itsestään. Tämä ovi ei suinkaan jäänyt ainoaksi, joka tässä saunatilassa aukeili itsestään. Vessan ovi ei myöskään pysynyt kiinni, mikä luonnollisesti uhkaa yksityisyyttä tietyissä tilanteissa.

3D - Design-saunaan palelemaan

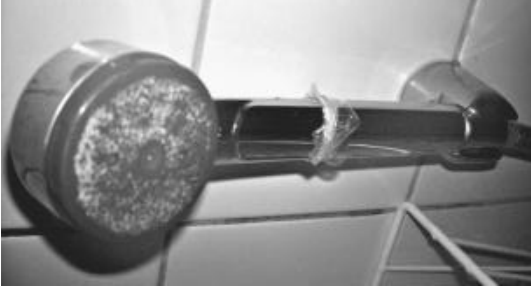
Ensivaikutelma tästä saunasta oli tyrmäävä. Jo heti rappukäytävän ja saunan välisestä yhdyskäytävästä löytyi testiryhmässä huvitusta herättänyt Jemma. Itse saunatila kirvoitti testiryhmän huulilta innostuneita omgz-huudahduksia ja saunaa luonnehdittiinkin design-saunaksi. Pukuhuoneen portaat toivat mieleen ruotsinlaivan ja odotuksia nostivat myös suihkujen vierestä löytyvät saippuakorit, jotka monista muista saunoista puuttuivat. Lisäksi pukuhuoneen seinällä oli hoikentava peili, joka nörttivartaloisten saunojemme keskuudessa herätti suurta mielihyvää.

Jälleen kerran testiryhmä joutui kuitenkin pettymään. Saunan löylyt olivat terävät, mutta jopa niin kylmät, että testiryhmän varpaita paleli. Löylyjen kalseutta eivät autaneet edes saunaan asennetut lämpöpatterit. Kylmien löylyjen lisäksi kiukaasta tuli hyvin omituinen haju. Löylyttelyä hankaloitti myös suuresti saunan ikkuna, jonka sai auki, mutta tämän jälkeen ei enää kiinni. Sillä lienee osansa löylyjen viileyteen. Jalkanojiaan ei tästä saunasta löytynyt, mutta sitä onneksi hieman paikkasi selkänöja.

Yllätyksellisten löytöjen sarja jatkui

myös tässä saunassa. Saunan lauteilta löytyi valkoista, jauhomaista ainetta. Testiryhmä katsoi kuitenkin parhaaksi jättää aineen testaamisen väliin. Ilmeisesti siltä varalta, että kaikki saunojat eivät ole niin fiksuja kuin testiryhmämme, oli saunojan turvallisuudesta

Turvasuihku.

huolehdittu tässä saunassa erityismaininnan arvoisesti. Vaikka kiuasta ei ollut kannisuojat- tu, pesuhuoneesta löytyivät turvasuihkut.

Tässä vaiheessa testiryhmä piti pienen nestetankkaustauon Trebarissa. Valitet- tavasti suomalainen kesä ei sillä kertaa mahdollistanut terassilla istuskelua.

5D - Klaustrofoobikon kauhu

Edellisistä saunoista poiketen 5D ei he- ti tehnyt ryhmäämme vaikutusta, sillä sauna tuntui kaikin puolin klaustrofobiselta. Jopa naulakot olivat matalammalla kuin muualla ja se aiheutti välittömästi assosiaation alakou- luikäisille suunnatusta saunasta. Saapumis- ta ei tehnyt yhtään miellyttävämmäksi pukuhuoneessa vallinnut trooppinen ilmas- to. Ilmeisesti siivooja oli unohtanut löylyhuo- neen oven auki, mutta onneksi pukuhuoneen ikkunan sai auki ilman työkalu- pakkia.

Löylyhuoneesta löytyivät tällä kertaa sekä jalka- että selkanoja, mikä ilahdutti ko- vasti testaajia. Jalkanoja tosin todettiin hute- raksi ja jopa niin vinoksi, ettei kaljatölkki sen päällä pysynyt. Poiketen edellisestä sau- nasta voidaan tälle 5D:lle antaa plussaa löyly- huoneen ikkunasta, jonka tällä kertaa avaamisen lisäksi sai jopa kiinni! Melko hyö- dyllinen ominaisuus saunan ikkunalle. Tosin

ikkuna olisi voinut olla aukikin, koska löylyt olivat välillä jopa turhan lämpimät. Tämä johtui siitä, että kiuas oli ylimitoitettu niin pieneen saunaan.

Tämän saunan negatiiviseksi puoleksi voidaan lukea se, että huolimatta löylyhuo- neen pienestä koosta kiuas oli onnistuttu asettamaan liian kauas lauteista löylynhei- ton kannalta. Löylyvesiastiaksi oli valikoitu- nut suorakaiteen muotoinen roskis, mikä ei testiryhmää vakuuttanut. Tämän saunan pa- himpana puutteena kuitenkin voidaan pitää sitä, että SparkNet ei sinne kuulunut. Tämä hankaloitti suuresti saunasta irkkaamista ja tässä vaiheessa ajankohtaiseksi tullutta lisä- henkilöstön rekrytoimista testiryhmään.

6D - "Asuuko täällä joku?"

Testi jatkui 6D:n saunassa, joka tarjo- si testiryhmälle ikimuistoisia löytöjä. Puku- huoneesta löytyi muovisessa korissa muun muassa astioita, kondomin kuori, sekä Lollo- lehden numero 02/07. Pukuhuoneen pöydäl- lä oli myös epämääräistä kellertävää nestet- tä. Pesuhuoneessa oli suihkun putkeen katonrajaan ripustettu hammasharja. Lisäk- si ympäri saunaa, niin puku-, pesu- kuin löy- lyhuoneeseenkin, oli jätetty metallisia henkareita.

Kaikki tämä loi testiryhmälle vaikutel- man siitä, että joku asuisi tässä saunassa. Jos vaikutelma pitää paikkansa, niin kuka tä- mä asukki sitten voisi olla? Asuisiko ikiopis- kelija Ewert Kupiainen Yo-kylä 7:n sijasta 6D:n saunassa vai kuuluisiko asumus suo- malaisesta kansanperinteestä tutulle sauna-

tontulle? Ehkä kyseessä onkin kulttuurishokista kärsivän vaihto-opiskelijan tapa sopeutua omalaatuiselta vaikuttavaan asuinympäristöön? Totuus on usein tarua ihmeellisempää.

Toivuttuaan näistä löydöistä testiryhmä teki muutamia havaintoja saunasta. Ruusuja saivat vessassa ollut peili sekä kiuhaan ympärillä ollut kaksinkertainen kännisuojaus. Ilahdusta herättivät myös harvinaisen jyrkät lauteet, sillä ne todennäköisesti kestäisivät myös TosiMiesten saunomista. Risuja taas tuli löylyhuoneen ilmastointiaukosta, joka näytti siltä, että se putoaa minä hetkenä hyvänsä. Löylyhuoneen puutelistaan voidaan lisätä myös toinen lamppu, joka ei toiminut. Suuri puute oli myös se, että pesuhuoneessa ei ollut penkejä.

8B - Yllätyksetön yö

Kaikkien löytötavaroiden sekä muiden niin positiivisten kuin negatiivistenkin yllätysten jälkeen 8B:n sauna oli pettymys. Tästä saunasta ei löytynyt mitään epämääräistä ja muutenkin sauna tuntui kovin tylsältä. Kriittisiä kommentteja testiryhmältä kirvoittivat kuitenkin halvan näköiset verhot sekä peilin sijainti.

Halvasta ulkonäöstä huolimatta huomattiin verhoilla olevan eräs hyödyllinen ominaisuus. Muista saunoista poiketen verhot eivät olleet vain kappi ikkunan yläosassa, vaan täällä ne olivat eteenvedettävää mallia. Tästä voi olla hyötyä, jos esimerkiksi saunoessasi huomaat viereisen talon katolla

Rankan saunomisen yhteydessä saunahedelmä ravitsee ja palauttaa

humalaisia ja alastomia fyysikoita testaamassa Yo-kylän saunojen ulkoilumahdollisuuksia. Huomautettakoon, että testiryhmä teki tämän havainnon jo edellisestä saunasta käsin.

Myös löylyhuoneen puolelta löytyi kritisoitavaa, sillä siellä tuntui välillä olevan liian kuuma. Tämä ilmeni muuan muassa lauteiden korkeana lämpötilana ja lauteille istumisen tuloksena olikin paistettuja munia ja pekonia. Monien saunojen tapaan lauteet eivät olleet kovin ehjän oloiset. Puutelistaa jatkettiin myös pukuhuoneen puolella. Kun eräs testiryhmän jäsen oli laskemassa kaljatölkkiään pukuhuoneen pöydälle, hän teki erittäin tärkeän havainnon. Pukuhuoneessa ei ollut pöytää. Tämä vaikeutti suuresti kaljatölkkin laskemista pöydälle. Pöydän puuttuminen toi kuitenkin muuten niin pieneen saunaan avaruutta.

10A - Tuttu ja turvallinen

Suuri saunatesti päättyi tältä osin tuttuakin tutumpaan 10 A:n saunaan. Olo oli kuin olisi Deltan ulkomaanekskursion jälkeen tullut kotiin. Sauna oli siistissä kunnossa eikä sieltä löytynyt mitään epämääräisiä löytötavaroita. Kaikki tuntui saunassa muutenkin olevan kohdallaan. Esimerkiksi puku-

huoneen naulakot olivat tarpeeksi jyrkeviä ja pesuhuoneesta löytyi sopivasti penkkejä. Lau-teiden spontaani hajoaminen oli toki täälläkin ongelmana.

Muutamia uusia havaintoja testiryhmä teki tästä saunasta. Ikkunoiden avaaminen ei onnistu, ei sitten niin millään, ainakaan ilman työkalupakkia. Tämä tietysti kasvattaa erilaisten viilennyskeinojen tarvetta. Vaikka Yo-kylässä ei enää uima-allasta olekaan, totesi testiryhmä viilentymisen olevan mahdollista myös hieman pienemmässä altaassa, joita muuten tässä saunassa oli helposti löydettävissä. Jos taas kaipaa lämmikettä, niin alumiinifolio ei ole ratkaisu, sillä kääriytyminen siihen saunassa ei kannata. Tämä kerrottakoon tietona myös

eräälle kemistien kaljaviestijoukkueelle.

Kaiken tämän seikkailun jälkeen testiryhmä tuli siihen tulokseen, että Yo-kylä 10 A on paras paikka Deltan saunavuorolle. Tilaa piisaa ja siisteyskin on kohdallaan. Toki elämässä pitää olla yllätyksiä, mutta ei välttämättä joka viikko. Testiryhmä suosittelee Deltan hallitukselle, että saunavuoroja jatkettakoon edelleenkin tässä vanhassa tutussa paikassa ainakin siihen asti kunnes testiryhmä saa hiet kuivattua ja suuntaa tutkimaan uusia saunoja.

Saunat läpikävi testiryhmä Markus Battarbee, Samuli Kotiranta, Mikko Laine, Jouni Saari, Turo Sallinen ja Tiina Willberg-Laine

Optimaalinen saunavirvoke (lieviä lämpötilaongelmia aiheuttavassa astiassa) ja epäoptimaalinen saunomisasuste

Saunatutkimustoimikunnan viralliset, puolueettomat ja äärimmäisen tieteelliset tutkimustulokset käteväenä taulukkona:

	Istumapaikkoja pukuhuoneessa	Naulakkoja	Istumapaikkoja löylyhuoneessa	Mahdollisuus multipoli- kehitelmään	Löytötavaroita
Sauna					
2B	12	15	5+2, 3+1, 0+1	ei	karvatuppo katossa
3D	12	12	5+3, 3+2, 2+1	ei	Jemma, jauhetta lauteilla
4D	12	12	5+3, 2, 2	ei	Diapam
5D	8	8	3, 1, 1	ei	Kampa
					Astioita, keltaista nestettä pöydällä, hammasharja, Lollo 2/07, kondomin kuori, syttytystulppa, autopokkari, henkareita...
6D	11	12	5+3, 3+1, 2	ei	
8B	7	10	3, 2, 2	on	--
10A	12	12	7, 4, 4	kevyt dipoli	--

Ewertin pulmalinja: 046 - 666 - 6322

Potenssi-lehti pyrkii olemaan sekä jäsenistöään viihdyttävä ja sivistävä julkaisu että viestintäkanava tapahtumatoiminnan järjestävältä taholta loppukäyttäjien suuntaan. Tämän lisäksi eräs ainejärjestölehdelle tärkeä toimintarooli on jäsenistön äänitorvena toimiminen eli rivijäsenen mielipiteen tuominen yleiseen tietoisuuteen.

Toimituksen avuksi tässä huolta aiheuttavassa ongelmassa astahtee jokaisen opiskelijan luottoystävä Ewert Kupiainen. Ewert on kohteliaasti sallinut puhelinnumerosa julkaistavan Potenssin sivuilla. Jokainen lukijamme saa vapaasti lähettää tekstiviestejä Ewertille (normaaliin operaattorinsa tekstiviestihintaan), ja Ewert toimittaa ne eteenpäin anonyymisti tällä palstalla julkaistavaksi. Tasapuolisuuden nimis-

sä ei siis tunnistettavia nimimerkkejä tai oikeita nimiä julkaista.

Opiskelijalle avunhuutoja aiheuttavien tapahtumien aikana Ewert saattaa päivystää myös soittojen varalta, tai hänen ollessaan estyneenä saattaa joku toimituskunnan edustaja vastata. Mikäli yhteyttä ei saada, ei huolta; kyse ei ole siitä etteikö Ewert välittäisi sinusta, hän on luultavasti vain unohtanut puhelimensa jonnekin Oulujoen varrelle. Tekstiviestiä vaan, kyllä se pian sieltä luetaan! Huom: Puhelujen sisältö on luottamuksellista, eikä sitä tulla julkaisemaan tällä tai millään muullakaan palstalla ilman erillistä sopimusta.

Tähän mennessä Ewert on saanut seuraavat jäsenistön sydänalaa askarruttaneet viestit:

16.9. Hallitus on perseestä.

21.9. Toimisto joka aamu auki 7:45 tai kaadetaan yliopisto!

LUENTOJA ELÄMÄSTÄ

JOKA ILTA

Räntölä
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

PILTTI

Syksy 2008

sivut 29-56

KRONIKAT

Myyttiset Yliopistovuoren haltijat

Yliopistovuoren haltijat ovat kuin Kreikan mytologian jumalat. He pitävät yllä järjestystä ja tasapainoa. He suojelevat opiskelijoita ja koettavat luoda miellyttävää oppimisympäristöä. Heitä on yhdeksän ja kukin heistä edustaa eri asioita.

Atte Tuominen, pelimaailman haltia

Atte on 20-vuotias rauhallinen miehenaluku Porin Toejoelta. Hän pyrki lääkkiseen, mutta päätyi varasuunnitelmaan eli matikan opiskeluun. Harrastuksia nuorella miehellä ei ole, mutta muuten aikaa vievät pelit, netti ja televisio. Vapaa-aika kuluukin tosi-TV-sarjoja, historiadokumentteja ja urheilua katsoessa. Erityisesti F1, jalkapallo ja jääkiekon arvokisat ovat lähellä sydäntä.

Internetin maailma on kietonut Aten pauloihinsa. Lääketieteen tutkijaksi halajava Atte oleskelee Internetissä yleensä eri keskustelupalstoilla ja YouTubessa. Atte pelaa lähes kaikkien genrejen pelejä, mutta lähinnä räiskintä-, tasoloikka- ja roolipelit sekä Nintendon tekemät pelit viehättävät. Hiljaisen sorttisen Aten tunnistat oransseista Conan O'Brian-hiuksista, silmälaseista ja ruskeasta repusta.

Sampsa Veijalainen, velvoitteita pakeneva haltia

Sampsa on vajaa kolmekymppinen nuori mies Turusta. Lukiosta valmistuttuaan mies oli hieman pyörällä päästään ja matkasikin muutamaksi vuodeksi Otaniemeen. Alkuvauhdin sieltä saatuaan atleettisen oloinen sohvilla viihtyvä kuitenkin palasi Turkuun.

Sampsa on ennustanut, että hänen ja valmistumisen välillä suurin seinä muodostuu demotehtävistä, koska laiskasta luonteesta johtuen hän vihaa yli kaiken kaikkea pakollista toimintaa ja deadlineja. Kokenut opiskelija lukee nyt sivuaineena tilastotiedettä, josko se kiinnostaisi.

Jotta elämä ei kävisi tylsäksi, Sampsa muistaa rentoutua vapaa-aikana. Hän seurailee pohjoisamerikkalaisia kiekkosarjoja, pääosin tietenkin NHL:ää, mutta sivussa menee myös OHL, QMJHL ja WHL. SM-liigaa hän ei tue. House ja television komediasarjat vaativat myös aikansa.

Kesäisin tämä herrasmies erottelee hikiisiä miehiä toisistaan, kun pitää erotuomarina kuria yllä futis kentillä. Tavoitteina tällä opettajalinjalaisella on vielä joskus ajaa Ferraria, tavata Wayne Gretzky ja ampua tykillä.

Ella Nikkilä, nörttimaailman haltia

Ella on pian 22-vuotias tytön tyllerö, joka on kiertänyt ympäri Suomea opiskelun ja työn merkeissä. Nytkin Ellalle on herännyt pieni epäily matematiikan opiskelusta. Aiemmin hän on sortunut muun muassa tietotekniikan pariin, mutta ohjelmointi ei ottanut siipiä alleen. Ellassa on siis ilmisevä nörttiainesta. Hän myös osaa olla näkymätön, sillä ketään ei ole nähnyt häntä johdantoviikon jälkeen. Ellan tunnistat pitkistä vaaleista hiuksista ja eksyneestä katseesta. Tulevaisuus on blondille avoin ja tuntematon. Matematiikan lisäksi hän toivoo oppivansa yliopistolla lisää itsestään ja maailmasta.

Johanna Keskitalo, aikataulujen haltia

Johanna on 21-vuotias huittislainen, joka ei ole vielä kukaan muuttanut kirjojaan Turkuun. Johanna on jo lapsesta asti ollut valmis opettajan rooliin. Nytkin hän paimentaa jo toista kertaa pilttejä. Huittisten hurja on aina hyväntuulinen, puhelias, shown vetäjä. Johannaa syytetään ajoittain myös ylipirteydestä, liiasta kilpailuhenkisyydestä ja täydellisyys tavoittelemisesta. Hänellä on harrastuksia enemmän kuin laki tahi aika sallii, uusimpana lajivalloituksena soutu. Lisäksi hän harrastaa suunnistusta, kitaran ja pianon soittoa, uintia, hiihtoa, lenkkeilyä ja lukemista. Yliopiston kurssejakin hän yrittää haalia hurjaa tahtia. Tällä järjestelmällisyyden perikuvalla luentomuistiinpanot ovat

aina takuuvarmaa laatua ja monisteet järjestyksessä.

Johanna on kuuluvan äänensä vuoksi usein vetämässä porukkaa. Hän myös koettaa huolehtia pilteistä kanaemomaisin ottein. Tämä sisar hento valkoinen on kuitenkin aina valmis kuuntelemaan kaikkien ongelmia ja laajentamaan ystäväpiiriään, joten hihasta kiinni ja sanainen luukku auki.

Valtteri Raiko, syvällisen pohdiskelun haltia

Valtteri on 19-vuotias matemaatikon alku, joka asuu vanhempiensa luona Ruskolla hyödyntäen tilaisuutta halvempaan asumiseen. Valtteri viettää kotona liikaa aikaa ja yrittää paimentaa huonotapaisia nuorempia sisaruksiaan siinä kuitenkaan onnistumatta,

takarivi: Hannu Varonen, Valtteri Raiko, Atte Tuominen, Sampsa Veijalainen
**eturivi: Johanna Keskitalo (tuutori), Sanna Elomaa, Ella Nikkilä,
Katariina Suominen**

eivätkä kesätyötäkään kiinnosta.. Tämä filosofi katsoo televisiosta tietenkin vain uutisia ja dokumenttiohjelmiä. Hän jaksaa olla ahkera koulussa ja intoutuu jopa keskustelemaan luennoitsijoiden kanssa. Valtteri nauttii toisinaan matemaattisten ongelmien ratkaisusta ja luonnossa liikkumisesta.

Tämä periksiantamaton ja äkkipikainen ruskolainen on kiinnostunut yleistiedon laajentamisesta. Matemaatikon ura ei ollut enustettavasti vielä ala- tai yläastevuosien aikana, sillä kympeistä numerot olivat kaukana. Kastun luonnontieteellisessä lukiossa kipinä matematiikan mystiseen maailmaan kuitenkin iski, ja kiinnostus tutkijaksi heräsi. Valtterin mielestä ainut oikea aine on matematiikka, muut aineet ovat plagiointia ja soveltamista. Lisäksi kaikki muu kuin opiskelu on turhaa hössötystä. Valtteri ei ymmärrä musiikista mitään, vaikka on soittanut suun lisäksi jotain suurta torvisoitinta, jonka nimeä ei kuitenkaan muista. Tämän jääripäisen jässikän tunnustat polkkatukasta, kuuluvasta äänestä, kriittisyydestä ja sanavalmiudesta. Tuleva matematiikan tohtori on absoluuttinen alkoholin suhteen ja hän on siis kaikin puolin hyvä ihminen.

Valtteri suorittaa tällä hetkellä ajokoulussa hitaan varmasti ralliautoilun perusalkeita. Vasemman jalan funktio ei ole kuitenkaan vielä hioutunut kohdilleen, joten perinteisesti auto sammuu kolme tai neljä kertaa per lähtö. Hän inhoaa puhelimensa soimista, joten älä vaivaudu soittelemaan.

Sanna Elomaa, omituisten otusten haltia

19-vuotias Sanna tarpoi matematiikan maailmaan Vaasasta, pahamaineisesta Ristinummen lähiöstä. Rempseä neitokainen on ehtinyt nuoresta iästään huolimatta jo tutustua Venäjällä kesäkurssilla avaruusfysiikkaankin. Hevi-Sanna hurautti jo ala-asteikäisenä raskaampaan musiikkiin ja tällä hetkellä tietokoneen kovalevy ylikuormittuu tuhansista metallikappaleista sekä Amiga-pelien tunnareista. Vastapainoksi musiikkimaailmalle hän näperteli kesätöiksi

mersuja 1200 kappaletta elektroniikkaliikkeessä.

Sanna teki historiaa olemalla ensimmäinen piltti #deltan_toimisto -irkkikanavalla, mutta face bookiin ja irc-galleriaan hän ei suostu alentumaan. Räväkkä, itsepäinen Kaksonen halusi vastapainoa luonteelleen ja suunnittelee tutkijan uraa, sillä matematiikan loogisuus ja hyvin jäsenneetyt todistustehtävät kiehtovat. Sanna myöntää olevansa jakautunut persoona. Öisin hän elää omassa maailmassaan. Tästä unissakävelijästä saa jopa yöllistä juttuseuraa.

Sannalle ainut oikea väri on musta. Hänet tunnustatkin pitkistä mustista hiuksista, silmälasista ja vaatetuksesta. Keskipitkä, aina utelias työnhupakko myöntää olevansa pohjanmaalainen, vaikka kalja ei laske kurkusta alas. Outoa kyllä, tuopit miellyttävät ja niitä on kertynyt parisenkymmentä, kaukaisimmat Meksikosta. Harrastuksiin kuuluvat lisäksi historian elävöittäminen ja viikinkimiekkailu, joka on show-mättöä viikinkiaikaisilla aseilla. Kotinurkista löytyy myös puolimetrisen lonkeromaskotti, näin tuttuksen kesken 'tulhu. Tämä "sopivasti nörtti" tyttönen löytää kyllä kaltaistensa seuraan, joten odota vain...

Pekka Haanpää, helpon elämän haltia

Pekka on kotoisin Porin persposkesta Noormarkusta, mutta kotipaikkakunnastaan huolimatta hän ei ole yleisurheilija, partiolainen eikä hiihtäjä. Tämän nuorekkaan ja rehevätukkaisen 23-vuotiaan verkkopelien uhrin Turkuun toi haave tulevasta opettajan ammatista – Pekan paremmin tuntevat veikailevat, että muuttoon saattoi olla osatekijänä Turussa asuva tyttöystävä, mutta laiska sovinistimme ei myönnä mitään. Opiskeluihin Pekka on ehtinyt tutustua lukion jälkeen Oulun yliopistossa ja Satakunnan AMK:ssa, kunnes vihdoinkin tajusi, ettei tekniikka ollutkaan hänen alaansa – haaveena hänellä olisi valmistua luokanopettajan ammattiin, ehkä jopa ennen 30. ikävuotta, ja hän pyrkiikin loikkaamaan a.s.a.p. OKL:n leipiin. Matikas-

sa Pekkaa kiinnostavat helpot yhteenlaskut ja missattujen luentokertojen jälkeinen lopputentin epätoivo. Masokistista luonnettaan Pekka kävi myös testaamassa vuoden rauhan- turvaaja-pestillä Kosovossa, ja tykästyivät toimintaan niin, että halajaa myös uusille operaatioille, kunhan saa ensin ”oikean elämänsä” kuntoon. Suuret ennakkoluulot ja vahvat mielipiteet omaava Pekka nauttii helposta ja yksinkertaisesta elämästä - jopa niin paljon, ettei ole ikinä raaskinut opetella mikroruokien viehätyskeltään laittamaan ruokaa. Helpon elämän vinkkejä saa hihasta nyppämällä.

Katariina Suominen, tanssin haltia

19-vuotias Katariina starttasi matematiikan tutkijan uralle Raisiosta. Hänen harrastuksiinsa kuuluvat Frennit-boksien keräämisen lisäksi erilaiset tanssit. Voit nähdä hänet joraamassa muun muassa discotanssin, salsan tai lattaritanssin rytmeissä. Kauppakorkean sulhoa ilopilleri ei ole tanssilattialle saanut kuitenkaan vielä houkutelua, vaikka Silja Linella tulee usein käytyä. Vaikka Katariinan kädet heiluvat aina keskustelutilanteissa, nyrkkeilijä hän ei sentään ole.

Katariinalla ei ole vielä selkeitä tulevaisuuden suunnitelmia, vaikka tilastotiede kiinnostaa. Viherpiipertäjäksi tätä touhutyttöä ei ikinä voi siteerata, sillä kaktuksetkin saavat kyytiä hänen seurassaan. Eläinrakas kissafriikki odottaa lääketieteen keksivän allergialääkkeen. Katariina yrittää opetella yliopistossa lukemaan hieman paksumpiakin kirjoja, sillä tähän asti mielenkiinto on riittänyt ainoastaan Aku Ankan yhden sivun sarjakuviin.

Aikataulut ei aina onnistu tältä tumma-

veriköltä ja tehtävät kerääntyvätkin helposti viimeiseen iltaan. Ujo, mutta äkkipikainen oinas nauttii rauhallisista koti-illoista. Täydelliseen iltaan kuuluvat latino-musiikki, Täydelliset Naiset ja kuuma maitokaakao tai Smirnoff Ice. Tämän peruspositiivisen ilopillerin tunnustat pitkästä ja hoikasta olemuksesta sekä ruskeista nappisilmistä.

Hannu Varonen, sekoilun haltia

Hannu on 20-vuotias, kaarinalaissyntyinen, sittemmin turkulaistunut doommetalisti, jolle matematiikka on lähinnä päämäärä itsessään. Tämän taivaanrannanmaalariin saattaa löytää paitsi kirjoituspöydän äärestä, myös juoksentelemasta jossain päin Turun ja Kaarinan alueilla sijaitsevaa erinomaista ulkoilureittiverkostoa. Shakinpelaajan ja valojensammuttelijan rooleissakin esiintynyt, hämmennystä välttelevä nuorimies on toisaalta jäykkis, toisaalta taas uskomaton tyhjänauraja. Hän valittelee surkeaa parrankasvua ja laaduttomien julkaisujen aiheuttamaa paperinhaaskausta. Hän luottaa veden voimaan ja huolehtii nestetasapainosta. Hannun lempiväri riippuu tilanteesta, mutta musta on kaiken perusta. Hän vierailee ahkerasti kirjastoissa, erityisesti levyhyllyjä tutkimassa. Tätä klanipäähevaria eivät jaksakaan kiinnostaa mitkään tahansa radiokanavien ryöstöviljelemät tusinapoprenkutukset, mutta genreuskovaisuus on sekin out. Hannun kumartamia bändejä ovat muun muassa Absoluuttinen Nollapiste, Black Sabbath, Candlemass, CMX, Kent, Opeth, Shape Of Despair, Skepticism, Slayer ja Thergothon. Hannu soittaa klassista läläririkitaraa, jonka tilalle kuitenkin haikailee omien visioiden toteuttamiseen paremmin soveltuvaa laitteistoa.

Mintun mainiot muksut

Mikko "Mixa" Tukiainen

Ihastuttuaan kauniiseen Turun kaupunkiin jätti Mikko Lieksan rauhallisuuden taakseen ja saapui ihmisten ilmoille. Ennen fysiikkakärpäsen puremaa tuleva teoreetikko oli ajautumassa biologian ihmeellisen maailmaan ja ehti mm. vaikuttaa Lidlin kassalla, olla töissä intissä ja rakennella hirsi-mökkejä.

Harrastuksikseen murrehirmumme nimeää kitaran soiton ja oluen maistelun, kuinkas muutenkaan. Mottoa kysyttäessä Mixan vastaus oli: "How, i want a drink, alcoholic of course, after the heavy lectures involving quantum mechanics"

Vilppu "Karja" Karjalainen

Maantietoa opiskelemaan havittelut Vipe koluaa vapaa-ajallaan Paimion ja lähiympäristön metsiä suunnistus harrastuksensa parissa. Eikä metsien koluaminen ole tulevalta opettajalta ihan harrastuksen tasolle jäänyt, sillä hän on viettänyt yhden kesän kartoittamassa Paimion ulkoilukarttaa. Tämä innokas Muumi-fani, joka osaa muuten lypsää, on varmasti myös perehtynyt Muumilaakson kartoitukseen ja nimeää lempimuumikseen Niiskuneidin.

Lauri Östring

Mynämäeltä kotoisin oleva Lauri saapui suureen Turun kaupunkiin jo lukiota aloittaessaan. Usein itse hiljaa muita kuunteleva fysiikon alku pitää matalaa profilia, vaikka olikin ryhmämme ainoa, joka uskaltautui soluttautua Deltalaisten maailmaan jo Doomissa. Laurilta voi kysyä vinkkejä tappeluista selviytymiseen, koska kuuleman mukaan Mynämäkeläiset tappelee aina.

Teemu Mantila

Tämä iso ja hiljainen, tosin humalassa hyvinkin kovaääninen, kaveri haaveili vielä viime syksynä diplomi-insinöörin urasta. Onneksi hän tuli nopeasti järkiinsä ja jätti Tampereen taakseen tullakseen oikeaksi fysiikoksi. Lukkopainia harrastava Teemu näyttää ryhmämme tyttöjen mielestä Muumien möröltä sillee hyvällä tavalla.

Anssi "Osku" Ovaskainen

Vahtiperämiestason teoriaopinnot suoritettuaan Anssi päätti vaihtaa Rauman Turkuun tullakseen suureksi ja viisaaksi tähtitieteilijäksi. Vapaa-aikaa entinen luokan filosofi kuluttaa aikidon ja pienoismallien parissa, vaikka myöntääkin rakennustahtinsa olevan suhteettoman hidas. Miehen sanoja lainaten: "Kun sanat loppuvat, todellisuus jää jäljelle."

Johannes "Henkkis" Hausen

Pertunmaalta Turkuun Johannes päätyi, koska johonki vaan lähti. Fysiikkaa hän tuli opiskelemaan, sillä se oli vähän silleen. Vaikka Henkkis tuli heti lukion jälkeen yliopistoon, hän ehti viettää kesän kukkia myyden ja nimeää lempikukakseen verenpisaran. Vapaa-aikaansa tämä "kukkaispoika" viettää hevimusiikin parissa.

Lotta "Rauski" Raunio

"Kolme meitä on komiaa, minä meidän äitee ja me yhres", näin Lotta kuvailee elämänfilosofiaansa. Vaikka kaikki Vaasalaiset tulevat Turkuun, poikkesi Rauski matkalla intissä ja Afrikassa hyppäämässä benji-hypyn Victorian putouksilla. Tämä Valtaojaa fanittava seikkailija haluaa Astronautiksi ja luonnollisestikin on menossa tähtitieteen linjalle. Harrastuksina tulevalla astronautil

la on kuntosali sekä koirat ja pieni pörröinen Esko Valtaoja syntyikin parin viikon päästä.

Pauliina “Pake” Laihanen

Suoraan lukiosta fysiikan maailmaan löytänyt Pauliina harhautui melkein sivupolulle kohti oikista. Pelästyttyään kuivaa tekstiä oikiksen pääsykoekirjoissa hän otti kuitenkin oikean suunnan Fysiikan laitokselle valmistukseen sivistämään Suomen nuorisoa. Hampurilaisia työksensä myynyt Paukku tulee Toijalan vierestä melko läheltä Tamperetta ja harrastaa tekokynsiä.

Sari Jokila

Omalla autolla Liedosta yliopistolle huristeleva Sari ei kiireiltään ole vielä ehtinyt iltatohjelmiin osallistumaan. Sarin kiireisen vapaa-ajan täyttää aktiivinen partion harras-

taminen, jonka parissa hän pitää ala-asteikäiset tytöt järjestyksessä. Partion lisäksi Sarin aika kuluu kirjoittamassa.

Minnamari “Minttu” Metsänoja (tuutor)

Ehdottomasti puheliain tuutoreista on Minttu, jonka perässä alkupäivinä pysyi vain hänen äänensä ja kirkkaan paitansa bongaamisen avulla. Tämä Salosta kotoisin oleva tuleva fyysikko ja entinen pihakukkamyymälän myyntihirru on iloinen luonne, jota ei koskaan näe vakavana. Minttu päivittelee maailman menoa lukiesaan ja neuuloessaan, tietää mistä puhuu ja tietää mitä ei tiedä. Hänellä ei ole fysiikan maailmassa idoleita, joten epäilemmekin hänestä tulevan yksi tulevaisuudessa. Kotonaan hänellä on kaksi lemmikkiä, nelijalkainen Rölli ja kaksijalkainen Mikko.

takarivi: Mikko, Vilppu, Lauri, Teemu, Anssi, Johannes
eturivi: Minttu (tuutori), Lotta, Pauliina, Sari

Annin ja Outin lutunallet

Tärinäalle (Atte Grönroos)

Tämä mynämäkeläinen tulokas oli jo lähellä sortua heikkompiensa kiusaajaksi, mutta viime tingassa MPKK vaihtui kuitenkin Deltaan. Ryhmän Vapinalle lienee allerginen auringon valolle, sillä hän kaivautuu koloistaan aina vasta illan pimetessä. Vaikka turhat alkulämmittelyt usein jäävätkin väliin, ei hän häviä juhlatunnelmassa lainkaan aikaisemmin aloittaneille ystävilleen. Atte tuntee myös lähimmäisen velvollisuutensa ja toimii tarvittaessa Jeren lapsenvahtina.

Suuntanalle (Ahti Silver)

Vaikuttaa vahvasti siltä, että Ahdin herätyskello on epäkunnossa, sen verran harvoin häntä näkee liikkellä aamutuimaan. Toisinaan uhrauksia on kuitenkin tehtävä huonolla seurauksella. Demot menevät huonosti, eikä nukuksissa löydä edes eksymättä kotiin.

Jos Ahti sanoo menevänsä jatkoille Onnelaan, hänet löytää todennäköisimmin mistä tahansa muualta. Öisin kotimatka Kaarina saattaa tuntua toivottaman pitkältä. Mikäli pikavuorobussia ei osu kohdalle, voi yönsä yhtä hyvin viettää olohuoneen matolla. Asunnon omistajalla ei ole niin väliä, tuttu tahi tuntematon.

Pallonalle (Joni Vuorinen)

Piikkiön jalkapallolupaus Joni saapui yliopistolle ottamaan kuukauden tehokurssin opiskelussa ja opiskelijaelämässä. Ei siis pidä ihmetellä, jos Joniin ei lähitulevaisuudessa törmää käytävillä, sillä edessä odottavat velvollisuudet isänmaata kohtaan, nekin tietysti urheilulliseen malliin.

Joni ei tiedä itsekään, miksi on täällä, mutta ottaa kuitenkin tuntumaan opiskeluun luennoilla hengaillemalla. Joni itse väittää olevansa ujo, mutta ei ole vielä todistanut väitettään.

Blondinalle (Emilia Toivanen)

Tämä hassusti viäntävä piltti on kotoisin Kuopiosta. Rajamailta Turkuun saapunut Emilia joutui sopeutumaan nopeasti kaupungin vilскеeseen, sillä ensimmäinen askel Turkuun tuli otettua vain päivää ennen koulun alkua. Emilia onkin jatkanut sopeutumista osallistumalla ahkerasti tapahtumiin. Jopa niin ahkerasti, että kaiken kiireen keskellä hän ei kai huomannut asuvansa pimeässä kämpässä. Kahden viikon jälkeen hän koki vihdoinkin valaistumisen myös kotona. Tämä puolikas kemisti tykkää sähköstä, pesäpallosta ja poikaystävästä.

Leidinalle (Elina Kurppa)

Elina on ennen Deltaan tuloaan ehtinyt muun muassa tutkia ympäristöään biologian näkökulmasta. Alun perin halikkolainen Elina on ehtinyt kotiutua Turkuun jo hyvissä ajoin ennen opiskelun alkua. Elina asettaa haastetta nuoremmilleen. Tuoreet ylioppilaat jo haukottelevat, kun porukan seniori on vasta pääsemässä vauhtiin. Myös Elina nauttii pimeydestä tai sitten sekasotkusta. 1,5 vuotta hämärää on pieni hinta siitä, että huoltomiestä ei kehtaa päästä sekaiseen kylpäriin. Kotona pesivästä lemmikki-miehestäkään ei tässä tapauksessa ollut apua.

Kotinalle (Ilkka Törmä)

Älkää antako pitkän tukan hämätä. Ryhmän ex-rymättyläläinen ei edusta kauniimpaa sukupuolta, vaikka väärinkäsityksiä kuulemma sattuukin. Ilkka kuvailee itseään epäsosiaaliseksi, alkoholia välttäväksi kotimadoksi, vaikka myöntääkin, että osa illanvietoista on pitänyt uhrata Lidlin kassahihnan vuoksi. Aamuisin tämä Pelle Peloton tuntee itsensä usein pieneksi robotiksi, varsinkin jos joutuu naamatusten sängyn alla elävän kaskelotin kanssa. Ilkka tunnustaa rohkeasti seurustelewansa humanistin kanssa, jonka mielestä nolla voi hyvinkin jakaa.

takarivi: Mikko Laiho, Juuso Valli, Atte Grönroos, Ahti Silver, Ilkka Törmä, Joni Vuorinen

keskirivi: Maija Ahonen, Annina Ruokonen, Sonja Koskinen, Jere Pihavaara, Elina Kurppa

eturivi: Anna Mäkipää (tuutori), Emilia Toivanen, Outi Eivola (tuutori)

Vihersydän (Mikko Laiho)

Lisää paikallistuntemusta ryhmäämme tuo turkulainen Mikko, joka aloitti opiskelijaelämän rohkeasti jo Doomista. Tämän Ekonallan sivuainehaaveissa siintää biologia, vaikka ensimmäisen vuoden kohtalona olikin aloittaa fysiikan opinnot. Huhu tosin kertoo, että Mikko pelästyi jo ensimmäisellä luennolla niin pahasti, että pelkäsi aloittamiseksi se saattaa jäädäkin.

Vuoden päästä Mikkoa kutsuu virallinen Vihernallan velvollisuus ja tämän jälkeen hän uhkaa liihottaa oman Helläsydämensä perässä muille maille.

Koomanalle (Jere Pihavaara)

Hassusti viäntävä iisalmelainen eksyi Turkuun, kun oma Helläsydän halusi tänne opiskelamaan. Turkulaisessa ruuassa lienee kuitenkin jotain vikaa, kun se ei ainakaan aamuisin tunnu Jerelle maistuvan. Iltaa kohden Jere kuitenkin reipastuu ja lähtee mielellään ulos pitämään hauskaa. Alkuilta kuluu black jack -pöydässä ja viimeiset tunnit yksin nurkassa istuen. Kotimatka taittuu aina neljällä pyörällä, kunhan vain ensin muistetaan pysähtyä kebabille.

Datsydän (Sonja Koskinen)

Sonja saapui Turkuun Lappeenrannan teekkarikaupungista isoveljensä innostamana. ”Jotain tietotekniikkaa” opiskeleva velipoika lienee houkutelut siskonsa samoille jäljille, kun sivuaineeksi tarttui heti tietojenkäsittely. Lieneekö kotikoneen näppäimistökin kyllästetty pikaliimalla, kun ei tätä entistä kilpauimaria ole pahemmin tapaamisissa näkynyt?

Huhujen mukaan Sonjalle on suotu kieli-päätä ja sitä kautta myös kansainvälisyys on lähellä sydäntä.

Nallesoturi (Juuso Valli)

Ryhmän wannabe-tuutori on sivistänyt pilttitovereitaan varmasti yhtä paljon kuin tuutoritkin, milloin vaan on sattunut paikalle. Tämä kemianlaitoksen kasvatti aloittaa jo kolmannen vuoden matikan opintojaan. Titraukset eivät kiinnostaneet herraa yhtä perio-

dia kauempaa, mutta vasta nyt hän on virallisesti siirtynyt oikealle alalle. Tuutoriryhmään hän tuli lähinnä opettelemaan niitä oikeita faktoja laitoksesta, mutta samalla myös kiusaamaan tuutoreita biljardipöydän vieressä ja sen ulkopuolella. Vapaa-aika kuuluu muun muassa kendoa harjoitellessa, joten tälle kaverille ei kannata ryppyillä.

Jumppanalle (Maija Ahonen)

Forssan vahvistus Maija löysi tiensä Turkuun, kun ei muutakaan keksinyt. Tulevaisuuden suunnitelmat lienevät edelleen hieman hakoteillä, sen verran päänvaivaa sivuainevalinnat tuntuivat aiheuttavan. Lopulta sulkemalla pois riittävän monta huonoa vaihtoehtoa hän uskaltautui kokeilemaan tilastotiedettä. Ryhmässä tosin epäillään Maijan vain ihastuneen tilastotieteen laitoksen sijaintiin lähellä atk-keskusta, josta on kätevä noutaa kertakäyttöisiä salasanoja.

Vapaa-ajallaan Maija käy ahkeruudessa yliopistoliikunnan parissa sekä nauttii yhdessä lemmikkilampaan kanssa naapureidensa kovaäänisestä musiikkimausta.

Pörssinälle (Annina Ruokonen)

”Missä on tuomiokirkko” ja ”Miten täältä pääsee kotiin” ovat valittuja lausahduksia periturkulaisen blondimme suusta. Onneksi Annina on löytänyt yliopistolta ystävällisiä vastamuuttaneita kavereita, jotka mielellään neuvovat hukassa olevaa ystäväänsä. Tämän katolle pakevan papupadan suuntavaisto erehtyi aluksi myös opiskelujen suhteen, sillä viralliselta statukseltaan tietotekniikan opiskelija onkin eksynyt taloustieteen pariin. Tulevasta ammatista ei vielä ole tietoa, mutta oli Anninan valinta sitten opettaja tai finanssimatemaatikko on hän syytä päivittää ainakin ruokailutottumuksiaan, sillä nykyisellä popsimisvauhdilla kokouksista tai tunneilta myöhästymisen on todellinen uhka.

Hikisydän (Anna Mäkipää)

Tuutoriparin toinen puolikas on tämän vuoden ajan hikoillut Deltan urheiluvastavaana. Anna otti tuutorin velvollisuudet niin tosissaan, ettei pariin ensimmäiseen viikoon

päässyt näyttämään todellista minäänsä. Sittemmin tämä vammalalainen on lähtenyt vähitellen yskien taas uudelleen käyntiin, eikä enää harkitse kaikkea ihan loppuun asti. Bilehileen tunnuksena Annalta löytyy RJ-merkki rinnoista. Urheilullisesta mielestään huolimatta Anna ei ole luotu koripallokentille, joten väkijoukosta onkin usein helpompi paikantaa tiukasti vierellä kulkeva Turvanalle.

Nakkisydän (Outi Eivola)

Alkujaan Pernosta... eikun Perniöstä kohtoisin olevan opelinjalaisen tutkinto uhkaa

kasvaa mammuttimaiseksi, sillä opintopisteitä kerääntyä kuin huomaamatta ahkeran opiskelun tuloksena. Aktiivinalle ehtii kuitenkin harrastaa opiskelun lisäksi muutakin. Partiotytön voi nähdä vaikka pikkoveljen peliseurana tai hänet voi löytää keskustelemaan puutarhanhoidosta aamuyön tunteilla. Outi tuntee vetoa myös ryhmätyöskentelyyn, sillä hän istuu useammassakin hallituksessa ja työryhmässä valmiina ottamaan vastaan nakin jos toisenkin. Yhteistä tuutoriparin kanssa on se, että molemmat neitokaiset ovat samalla tavalla kuutamolla.

Kalmansoihdun sankaritarinat

Nouset ylös jyrkänteen päälle ja katsot kauas horisonttiin. Kiero mielesi nauttii. Edessäsi aukeava näkymä kertoo karua tarinaansa, sillä suuri UMF:n sota on vaatinut lukuisat uhrinsa, surmannut heikot ja voimistanut vahvat. Suuren aukean viimeisten puut ovat palaneet poroksi, mutta silti synkän näkymän keskellä on yhä pystyssä kookkaista kivenmurikoista valettu uljas goottilaistyylinen linnake. Linnaketta ympäröivä muuri on pahoin murjottu, mutta yhä sitä koristavat lähes naarmuttomina säilyneet pyöreät ja katoiltaan terävän piikkikäärtornit, sekä suuri ja jyrkevä metalliportti. Lähestyessäsi linnoitusta näet yhä paremmin sen minkä vuoksi tänne sodan runtelemaan paholaisen pyhättöön saavuitkin. Linnoituksen keskustaa vallitsee jättimäinen mustaksi valettu torni jonka tunnistat Kalmansoihdun yliopistoksi.

Astellessasi sisään linnakkeen portista mustaan pukeutunut vartija astuu eteesi ja pysäyttää sinut. Kaivat käsiisi sinetillisen Mustan matematiikan hyväksymiskirjeesi ja esität sen portinvartijalle, joka tervehtii nyökkäämällä ja ohjaa sinut kädellään kohti yliopistoa.

Vaikka vehkeilitkin sisäänpääsysi ihan

vaan periaatteen vuoksi, aivan kuten kaikki muutkin, niin olisihan rehellinenkin sisäänpääsy ollut varsin triviaalia. Itse päädyit pimeihin oppeihin pahuuden perusaksioomien houkuttelemana: Paha saa aina palkkansa ja pahis se vaan tienaa enemmän. Mustaan matematiikkaan riittää runsaasti hakijoita, mutta lopulta vain harva hyväksytyt selviää hengissä itse opiskelupaikalle, tai kestää vuottakaan henkisesti vaativaa koulutusta. Moni hajoaa myös Mustan matematiikan pakolliseen helmitaulunnäperrykseen.

Matkalla kohti yliopistoa näet Velhon kellarin, ensimmäisen askeleen yliopiston ”ulkoiseen pahuuteen”. Linnoituksen ulkopuolella vallitsee villi pahuuden riivama maailma, jossa harva uskaltaa liikkua, varsinkaan illan tultua pimeässä. Kaiken muun pahan lisäksi myös jokainen demoni, joka riistäytyy manaajansa hallinnasta, usein demonien vaikean hallittavuuden takia, jää villinä riehumaan yliopiston ulkopuolelle. Liika altistuminen kaikelle tälle pahuudelle vie yleensä mennessään, sekä opinnot että terveyden. Omien rajojensa koettelu (ja ylitys) linnoituksen ulkopuolella onkin toisille arkipäivää, muut taas välttävät

sitä kuin ruttoa. Et malta odottaa kaikkea irstautta, jonka voit vielä kokea siellä.

Astut viimein sisään yliopiston ovesta. Lyhyen kynttilöillä valaistun käytävän jälkeen saavut suurehkoon huoneeseen, jossa kristalleista koottu safiirin sininen kattokruunu heijastaa ympäröivistä ikkunoista lankeavan valon koko huoneeseen. Jokaista huoneen nurkkaa vartioi häijyn näköinen kivinen demonipatsas ja seinät ovat täynnä muotokuvia yliopistossa legendoiksi nousseista pimeyden käytyreistä. Muutama esittelykirjoitus pistää erityisesti silmäsi...

Erkki "Sonni" Mickelsson

Tämä Turkuun syntynyt, Turkuun jäänyt ja Turkuun jäävä pikkukylien vihaaja tunnetaan mm. Sonnina, Ekinä ja taikajuomien maisterina. Tulevana pahuuden oppien opettajana ja vanhana pahojen voimien kätyrinä Erkille annettiin tänä vuonna tehtäväksi kouluttaa ryhmällinen uusia kelmejä. Erkki onkin ollut varsin ylihuolehtivainen pikkuisistaan ja saanut heidän keskuudessaan irstaan Stalkerin maineen. Velvollisuuksista huolimatta Erkin pahe liian runsaaseen ulkoisen pahuuden tutkintaan on kuitenkin nostanut päätään. Hänet onkin nähty kerta toisensa jälkeen violetissa viitassaan harrastamassa ilkeyksiä yliopiston ulkopuolella likaisen taikajuomiensa kera, usein jopa ilman oppilaitaan. Eki kompastelee paitsi Astrohöpöhöpössä, myös muinaisissa kielissä, mutta epämääräiset näperrystieteet silti sentään sujuvat. Vapaa-ajallaan Erkki paitsi manaa, myös kiroaa demoneja Mustan matematiikan demonikellarissa ja satunnaisesti rämpyttelee kotonaan luuttua. Erkin demonit tykkäävät kävellä. Sonni menehtyi UMF:n sodassa ennen määrittelemättömälle ylinumeroituvalla pahalaisjoukolla.

Maria "Louhi" Jaakkola

Maria on kotoisin tuolta teräseiden luvastusta maasta Fiskarista, mutta päätyi Turkuun Helsingin suurkylän kautta, josta hänet karkotettiin noitavainojen aikaan (tarkemmat tiedot löytyvät inkvission kuulustelupöytäkirjoista). Tällä hetkellä Maria

näpertelee sivutoimisesti helmitauluja pitkien hampain (ja kynsin) ja opiskelee päätoimisesti Mustaa matematiikkaa, jonka pimeitä oppeja hän haluaa valmistuttuaan kyetä soveltamaan viattomiin kanssaihmiisiin. Tulevaisuudessa hän harkitsee myös Astrohöpöhöpön harhaoppeihin tutustumista tai humanoidien kiltaan soluttautumista. Noidan mökki sijaitsee kaukana sivistyksen laidalla, joten kävelemiseen menee enemmän tai vähemmän runsaasti aikaa korkokertoimesta riippuen. Luutaa Louhi ei käytä sen kuluttavien ominaisuuksien tähden, jotka kohdistuvat niin ympäristöön, budjettiin, kuin hermoihinkin (manuaalista luutaa hän ei ole lentänyt vuosiin). Vapaa-aikanaan Maria mm. vangitsee sieluja tauluihin ja kyhäälee voodoo-nukkeja muista ryhmäläisistään.

Timo "Musta pyhiinvaeltaja" Vesalainen

Alkuaan Hollolan seudulta, mutta hän muutti Turkuun kun kotiseutua riivaavat kiiviä heittelevät jättiläiset alkoivat häiritä hänen elämäänsä. Päätökseen vaikuttivat myös Mustan matematiikan opiskelu mahdollisuudet ja kohtalaisen halpa asuminen. Hänen saituitensa näkyy myös hänen ostamiensa välineiden laadussa, josta seuraa helposti tuhoisia seurauksia varsinkin kompleksi-loitsujen kanssa. Tästä huolimatta hänet nimitettiin Sielujen kammion vartijaksi, vaikkakin yliopiston johto ei kommentoi miten tähän päätökseen tultiin. Hän opiskelee puhtainta matematiikkaa ja pelkää epäpuhtaan matematiikan aiheuttamaa turmellusta. "Pyöristäminen on epäpuhtauden alku ja lähde" hän kommentoi kerran. Puhtaimman matematiikan avulla hän haaveilee löytävänsä viisasten kiven, joka poistaisi hänen raha-huolensa lopullisesti ja antaisi hänelle vastauksen siitä, mitä käy kun jakaa nollalla. Vapaa-aikanansa hän viettää mustissa trollien luolastoissa trolleja tappaen ja harvalukuisten enttien kanssa jutellen. Muuten hän on yleensä täysi mysteerimuille, mutta yhdennäköisyys Harry Potterin kanssa on herättänyt suuren plagiointikohun.

takarivi: Erkki Mickelsson (tuutori), Reino Niskanen, Timo Vesalainen, Samuli Salmenoja
eturivi: Ida-Maija Vesalainen, Minna Rautell, Maria Jaakkola

Reino "Demonin manaaja" Niskanen

Reino on tullut Kalmansoihdun yliopistoon Salon slummeista, josta tarttuivat mukaan niin tulenpalava himo Mustaan matematiikkaan, kuin myös likainen mieli, joka helpotti selviytymistä. Tämä kaveri ei ole varma mistään, eikä ainakaan valmistumisesta, sillä akateeminen tulevaisuus on vektorija matriisiloitusten hämärtämä, mutta Reino yrittää pysyä mahdollisimman kaukana käytännön matematiikasta. Sillä hän on suhteetoman epävarma tulevaisuudestaan, on hän tämän vuoden Astrohöpöhöpön harrastelijoiden killassa, mutta aikoo ensi vuonna liittyä helmitaulunäpertäjien kiltaan, kunhan ymmärtää mihin niin epämääräisiä laitteita tarvitaan. Reino on mustan matematiikan killan harvoja savun ja tulen maistereita, mutta niin kuin monet muutkin jäsenet hän harrastaa tangenttikävelyä, joka ulkoisesta pahuudesta johtuen on erittäin vahva hänessä. Anarkistipropagandan levittämisen lisäksi antisankarimme tärkein harrastus on toimettona oleminen.

Samuli "Juudas" Salmenoja

Samuli palasi viimein pohjoisen ja idän harharetkiltään synkälle synnyinseudulleen ja juonitteli itsensä sisään Kalmansoihdun yliopistoon jo unholaan tuomittujen pimeiden oppiensä avulla.

Opettajiensa helpotukseksi tämä "Juudas" lienee kuitenkin imaginaarinen näky mustimman ja puhtaimman matematiikan oppipyhätöissä, sillä huhut kuiskivat miehen loikanneen heti alkumetreillä likaisemman matematiikan leiriin. Pahat kielet epäilevätkin miehen altistuneen ja olleen jo kykenemätön vastustamaan menneisyytensä seireenien kutsua – väittääpä joku lisäksi nähneensä sankarimme veljeilevän myös alkemistien joukoissa. Reinkarnaatio mustaksi matemaatikoksi on kaikesta huolimatta ilmeinen, sillä jo kerran pätevyytensä todistanut kidutuksen ja Kurituksen Maisteri janoaa lisää uhreja sadistisiin kokeisiinsa. Silloin, kun mies ei surkeana vaeltele yliopiston äärettömillä käytävillä, kerrotaan hänen yhä, pitkin pimeitä metsiä, jahtaavan kokoelmistaan puuttuvaa inteGraalinmaljaa.

Minna "Magia" Rautell

Minna on Alkulukupaholaisen (prime evil) ensilantin perässä luudallaan liihottava entinen nautafarmari kaukaa jumalan selän takaa Pirkanmaalta. Hän on julman maailman uskalikko, joka nauraa demoneille päin naamaa ja on jo kerta toisensa jälkeen paennut roviolta meikkilaukkunsa avulla, josta löytyy härveliä ja härpäkettä joka lähtöön

savupommeista taikasauvaan. Minna on Mustan matematiikan uusi lupaus, joka tuli todistamaan maan tavoittelemansa ensilantin muotoiseksi kuitenkin kadoten matkalla entuudestaan vieraaseen Astrohöpöhöpöön – ja nyt vain yrittää jaksaa leijua Kalmansoidun portaat ylös joka aamu loitsuja opettelemaan uudet kujeet jo mielessä.

Ida-Maija ”Iva” Vesalainen

Ida ”Iva” on ollut maagisen verkoston kahlehtimana Turkuun jo kauan ennen syntymähetkeään. Selvittyään läpi yhteenlaskun, derivaatan ja integroinnin täyteisistä mustan hurman ajoista, näkymättömät voimat vetivät häntä kohti parempaa, valkoista

magiaa. Kaiken toivon paremmasta tulevaisuudesta heitettyään tuhon tielle, osin noita-kaupassa vietetyn scheissen-myyntin valtaamana, musta magia, tie pahuuteen, jäi ainoaksi mahdolliseksi vaihtoehdoksi. Mustan matematiikan ja Astrohöpöhöpön sielullisuuden valjettua mystinen tulevaisuus alkoi kiehtoa yhä enemmän hämäräperäisyydellään. Pitääkseen sielunsa vielä turvassa vaanivilta mustan magian sieluja vievältä alkulukupaholaiselta, ulkopuolinen pahuus on saanut otteen Ivan elämästä horjuttaen myös suuren Stalkerin tietoisuutta hänen liikkeistään. Ehkeivät pimeän matematiikan syöverit kuitenkaan pysty Ivan sielua vangitsemaan?

PIN-KKI-PU-NA-HAL-LIT-US-E-SIT-TÄYT-YY

Terveisiä Airofestarit2008 -etkoilta. Mikä ihmeen Pinkkipunahallitus? Toivon mukaan vastaus on löytynyt siihen mennessä, kun tämä lehti ilmestyy. Kuten näkyy, ei tässä mitään humanisteja olla. Hallituksemme viralliseksi ohjenuoraksi on muodostunut: ”Rupeeko pänniin? Juota Kia kanniin.”

Propagandaministeri

TUOMAS (Asta) Vahlroos

Tuomaksen poliittinen ura alkoi 19 vuotta sitten Kemissä. Hänen poliittisiin saavutuksiinsa kuuluvat mm. Kemin lumilinnan sähköistäminen, Pohjois-Suomen suurimman Prisman markkinointi sekä Suomen kommunistisimman kaupungin vappumarsi. Eläkepäivillään hän soittaa sähköpianoaan sirpin ja vasaran alla.

Puolustusministeri

ANTERO Lahti

Antero on varjellut kansaansa jo parinkymmenen vuoden ajan. Antero taitaa katoamistempuut päivin ja öin eikä hän murehdi turhia. Varmimmin tämän viskien ystävän

löytää lähimmältä punttisalilta. Helpoin tapa lähestyä häntä on tuhkakuppi kädessä.

Urheiluministeri

TINO Kantonen

Tinon virkatehtäviin kuuluu mm. jääkiekon pelaaminen turkulaisittain Kaukalossa. Matematiikan ministeriöön hän saapui tyylikkäästi myöhässä, kuten kunnan akateemisen opiskelijan kuuluukin. Myös Portugalin rannoilta bongattu urheiluministeri vastaa satunnaisesti myös ulkopoliitikasta.

Yo-kyläympäristöministeri

HELMI-MARIA Hallantie

Kiitos Helmi-Marian, pinkkipunahallituksesta löytyy edes yksi ministeri, joka ei kämmäile.

18m² asunnosta on helppo laajentaa valtapeliä ympäristöön, joten hän onkin paljon mukana ympäröivässä toiminnassa. Helmi-Marian pohjalaisesta taustasta huolimatta puukko ei silti löydy tietään selkään vaan tuppeen.

Sisustusministeri **SUVI Vehkavuori**

Sisustusministerimme hallitsee paitsi sisustusta koskevat tuotekuvastot, myös kieli-tieteet, lääketieteet, psykologian ja logopedian tai ainakin tulee hallitsemaan. Piikkiö-metropolista käsin koulua käyvä tiedonjanoisen eläinten ystävä on aika lyhyt.

Valtiovarainministeri **OUTI Wilppu**

Haluatko tietää kaupungin halvimmat ostopaikat, kiinnostaako edullinen juusto. Ota nyt yhteyttä Outiin. Outin löytää palelemasta enintään korttelin säteellä torista. Samasta osoitteesta löytyy myös varma ja hillitty matkakumppani esimerkiksi Itämeren ympärysmatkalle.

Kiljuministeri **KIA Vahtera**

Kiakin oli kerran 19 ja selvinpäin.

takarivi: Jookeppi Lärvinen (tuutori), Helmi-Maria Hallantie, Juha Juntikka, Tuomas Vahlroos
eturivi: Kia Vahtera, Suvi Vehkavuori, Outi Wilppu
poissa: Tino Kantonen, Antero Lahti

Sosiaaliministeri **JUHA Juntikka**

Juha vaihtoi viime syksyllä pääaineensa kitarasta matematiikkaan ja on siitä lähtien soittanut matemaattista heviä. Juha on Pinkkipunahallituksen virallinen tulkki: hän hallitsee suvereenisti sekä oulun, savon että turun murteet. Beerää messiin ja reissu on valmis!

Viestintäministeri **JOOSEPPI Järvinen**

Pinkkipunahallituksessa Jooseppi on nimetty jaloyliministeriksi. Mies pystyy selvittämään asian kuin asian, mutta harvoin jakaa sitä muiden kanssa. Jo legendaksi muodostunut tarina ampiaisesta ja tarjoilijasta on Pinkkipunahallituksen kesto-suosikki. Jooseppi on myös pyöreiden ja symmetristen muotojen ystävä, joka rakastui Neumanniin 10 sekunnin ikäisenä.

Karrin ja Ollin treffipalsta

Ari

Ari on parannuksen tehnyt entinen maalari – hän ponkaisi aikuislukioista yliopistoon haluten harrastuksestaan uuden ammatin. Tämä ryhmän seniori on myös ehkä ryhmän hiljaisin, mutta hänessä on mysteerimiesainesta. Rinnalleen Ari etsii salaperäistä naista.

Tommi

Vekkuli Tommi käy juttuun kaikkien kanssa. Tällä urheilullisella nuuskamuikkusella on menossa toinen kierros opintojen suhteen. Tommi käy opintojen ohessa töissä, josta johtunee pienoinen poissaolevuus luennoilta. Tommi etsii itselleen jotain painokelvotonta.

Elina

Tämä sähläävä bile-aktiivi harrastaa hauskanpitoa mutta jättää toki aikaa myös pianonsoitolle, urheilulle ja tietenkin koululle. Elina on ryhmän pilteistä selkeästi omavaraisin, sillä etkoille mentäessä hänellä on jopa oma muki mukanaan. Tämä tulevaisuudessa lääkiksessä mahdollisesti opintojaan jatkava tyttö etsii itselleen näppäräsormista kirurgia.

Antti

Porista kotoisin oleva Antti saapui rohkeasti ensimmäisellä kouluviikolla Turkuun vaikei ollut vielä edes saanut täältä asuntoa. Kun Antti pääsee vauhtiin, alkaa myös билет maittaa ja hiljainen kaveri muuttuu paljon puheliaammaksi. Tämä nyrkkeilystä pitävä ryhmämme Rocky Balboa etsii rinnalleen omaa Adriania.

Eeva

Eurajoelta kotoisin oleva Eeva on aina iloinen ja sosiaalinen. Jos mietit mistä tämän neitosen parhaiten löytää, kannattaa käydä mahdollisimman monet bileet läpi. Tämä tyttö nimittäin kävi ensimmäisellä opiskeluvuokollaan jo muidenkin ainejärjestöjen kekkereissä. Eevalta onnistuu myöskin klarinetin ja pianon soitto. Koska tämä musikaali-

nen tyttö asustaa vielä veljensä luona, etsii hän rinnalleen miestä jolla on äänieristetty asunto.

Viljami

Sauvosta yliopistoon saapui aina nälkäinen kummelijätkä Viljami. Hän pohtii usein maidon ja lehmän välistä suhdetta, eikä täydellisen itsarin suunnittelukaan ole hänelle vierasta. Hieman hajamielinen Viljami harrastaa elokuvia ja taivassukellusta miettien, miksi parrakkaat miehet tihkuvat seksiä. Viljamin suusta voi kuulla Freudilaisia lipsahduksia. Hänellä on myös koulutyttöfetissi, eikä hänellä ole itsehillintää. Viljami etsii avointa bi-naista.

Seela

Tämä tuleva tähtitieteilijä on aito turkulainen. Seelan lautaselle kelpaa vain kaninruoka sillä tämä tyttö ei lihaa popsi. Ryhmän ainoa ”vakavasti” fysiikan opintojen jatkamista suunnitteleva tyttö fanittaa Esko Valtaojaa ja pitää leppäkertuista. Seela etsii itselleen sykkivää kvasaaria.

Harri S.

Harri on porilainen, suklaata maidon kanssa syövä nuori mies. Hän on pilttiryhmän kyykkäsankari, jolla on kunnolliset aatteet. Insinöörihaakin tunteva tyytymätön solueliö ei asu mielellään muiden miesten kanssa. Jos Harrin mielipidettä kysytään, täytyy vessassa käydessä ovi sulkea ja kädet pestä. Harri etsii omaa kalpeaa vampyyrityttöä.

Kaisla

Tämä tyttö on aito Paimion pamaus. Kaisla kyllästyi laboranttitouhuihin AMK:ssa ja hukkui yliopiston massaan, sillä häntä bongaa harvoin luennoilla. Tämä tyttö toimi ensimmäisellä kouluviikolla Viljamin sosiaalisena turvaverkkona. Opiskelijarienoissa Kaisla ei juuri aikaansa kuluta. Tämä todellinen kissanainen etsii rinnalleen yönritaria.

Haidar

Tässä on ryhmämme ehkä tunnollisin opiskelija. Haidar nimittäin ei juurikaan jää luennoilta pois ilman painavaa syytä. Tämä jalkapallosta pitävä kaveri puhuu vain vähän mutta asiaa ja aikoo vielä tulevaisuudessa opiskella lääketiedettä ja etsiikin siksi itselleen omaa henkilökohtaista hoitajaa.

Harri M.

Harrin elämässä pyörii Round 2 -oli kolme vuotta hunningolla ja päätyi uudestaan piltiksi. Tämän käryttelevän huivipään voi bongata notkumassa lasi kädessä Whiskeybarin tiskillä. Harri harrastaa karatea, kitaransoittoa sekä lystinpitoa liniksen demoissa. Lystinpito saattaa tulevaisuudessa olla pelkkä muisto, sillä Harrista tulee mahdollisesti teoretikko. Harri etsii 18 vuotta kypsyyntä skottityttöä.

Olli (tuutori)

Raimon hyvänä ystävänä tunnettu Olli

on ryhmän jäynäkäpy ja (ainakin Karrin mielestä) vanhus. Harrastuksia alkoholin lisäksi tältä mieheltä löytyy useita, joista mainittakoon mm. partio, kitaransoitto, yhdistystoiminta ja oikeastaan jo sairauden asteelle edennyt Nintendon pelaaminen. Tästäkin huolimatta on Olli jo saanut kerättyä "satoja opintopisteitä" mutta koska kandi ei vieläkään ole kasassa, etsii Olli kadonneita opintopisteitään.

Karri (tuutori)

Tällä uneliaalla turkulaisella on aina kamera mukana. Karri on myös Raimon kamuja ja tykkää lauleskella balladeja humalassa (varsikin Ollille). Koululla tämä kofeinisti kävelee usein vastaan kahvikuppi kädessä ja silmät sikkurassa. Karri on järjestöaktiivi, vaikka onkin jo luvannut lopettaa moisen hömpän ja onhan ongelman myöntäminen jo se 1. askel. Kyseinen kitarasankari etsii epätoivoisesti omaa satulapistettään.

takarivi: Ari, Tommi, Antti, Viljami, Harri S., Haidar

keskirivi: Elina, Eeva, Seela, Kaisla

eturivi: Olli (tuutori), Karri (tuutori)

Jupsun höpönassut

JUSSI

Jussin lempinimen Hurmanen voi johtaa joko kaverin karismasta tai sukunimestä. Mies on Somerolta ja tykkää tähtitieteestä. Hän ei tarvitse kylmälaukkuja, koska housuisa on kahdeksan taskua. Jussi on myös sekä Guitaar Hero -sankari että oikeankin kitaran. Häneltä voi kysyä mikä on "normaali toiminto".

LAURI

Lauri harrastaa salibandya ja on lajissaan Suomen paras. Pallotikanheitossa hän ei ole niin hyvä, kahdesti heitti kaikki pallot ohi :(Tämä tosin tapahtui loppuillasta, jolloin New-

tonin lait eivät enää pätenneet. Helmikuussa Lauri vetäytyy yliopistonmäeltä kotiinsa Uuteen Kaupunkiin lukemaan erästä pääsykokekirjaa, joka ei tulne yllätyksenä kenellekään.

ELIISA

Eliisa on maailman paras salibandyn pelaaja, ja treenit ovat hänelle ja Laurille tärkeämpiä kuin Deltan kekkerit. Turkulaistyttö lopettaa opiskelut uutena vuotena, paitsi bilettämisen ja kemian osalta, jolloin keskittyy pääsykokeisiin.

JARKKO

Tätä entistä teekkaria näkee harvemmin

takarivi: Martta, Elina, Jussi, Boris, Lauri, Jarkko
eturivi: Jupsu (tuutori), Eliisa, Minni ja Jani

yliopistolla, mutta kaveri on melkoinen bilehile. Tulee jostain Tampereen suunnalta ja haluaisi olla Eliisan isäpuoli :S

JANI

Jani on järjestelmällinen ja samaistuu osaltaan Monkiin. Demoissa hän pääsee usein taululle, mutta joutui pettymään kun kolmen kerran putki katkesi. Demoja onkin helppo laskea, kun ranteen ympärillä on kudottu villahässäkkä, jolloin käsi liukuu hyvin paperilla ja nostaa kirjoitusnopeuden toiseen potenssiin. Kaveriin liittyy myös outoja sanoja kuten aikido, kendo ja Ulvila.

BORIS

Tämä sälli tulee alunperin Pietarista, mutta nykyinen turkulainen on asunut Suomessa seitsemän vuotta. Boris tykkää teoreettisesta fysiikasta ja voisi teoriassa pistää porukkaa nippuun karate-taidoillaan. Liikkeitä hän opettelee suosikkielokuvas-taan Matrixista.

MINNI

Minni on Lapista, joka hämäsi ainakin tuutoria. Siis jostain Rauman läheltä. Bileissä hän käy yläaste-kaverinsa Elinan kanssa

ainakin ovella kääntymässä. "Elinan vika yleensä. No okei, aina."

ELINA

Elina tulee ihan rehellisesti Raumalta. Harrastukseksena pelaa pesäpalloa ja käy partiossa.

MARTTA

Martta tulee vähän sieltä sun täältä, viimeisimpänä etappina ennen Turku oli Lahti. Paidastakin löytyvän mottonsa mukaisesti ei koskaan tee virheitä. Veljelle kettuilun lisäksi hän harrastaa mm. klassista pianon soittoa. Musiikki, jota Martta kuuntelee löytyy hieman toisesta päästä skaalaa: Suosikkipändeihin lukeutuvat mm. Metallica ja Slipknot.

JUHA MATTI (tuutori)

Jupsu on todellinen sarkasmin ammattilainen, jolla piltit pysyy varmassa tallessa... Joku sanoi että muisti hyvin asiat ja näytti kaikki tarvittavat paikat, mutta se oli ehkä vitsi. Tuutori tietää rajansa, eikä suostu juomaan jos bussi Karkkilaan lähtee iltapäivällä.

Nahistuneet turskafestarit

Järkkäri (Aleksi Aho)

Kommuunissa asuva Aleksimme on festareiden wanna-be kitaristi, sillä tämä järjestysmies omistaa imaginäärisen kitaran. Kenelläkään ei ole varmaa tietoa siitä, mitä genreä Aleksii suosii söpöillä kultakutreillaan. Luennolla kannattaa harkita tarkkaan istumapaikkansa, koska leveäharteisen ja -hiuksisen vasurin takaa ei näe mitään. Järkkäri saapuu bilepaikalle aina ennemmin tai myöhemmin, kunhan kaikki vaihtoehtot on saatu tarkistettua. Aamulla voikin sitten lähteä maitojunalla Saloon.

Roudari (Eveliina Aakula)

Hämeenkyrön hokkarit kaulassa Eve liikuttaa styrkkareita pisteestä A pisteeseen B. Kun kamat on kannettu, Eve juhlii aina pitkään ja hartaasti, kohti pilkkua (ja ääretöntä ja sen yli). Ryhmän aktiivisimman piltin titteli on ehdottomasti tämän neidon, sillä yhdetkään opiskelijakekkerit eivät ole jääneet vielä väliin. Urheiluharrastukset eivät ole menneet hukkaan, sillä vapaa-ajallakin riittää virtaa järjestää tupareita ja turnauksia. Maininnan arvoinen titteli on myös tämän roudarin kaukainen sukulaissuhde festari-manageriin.

Bändäri (Heidi Sairanen)

Lentokentällä työskennelleen Heidin suurin intohimo on musiikki. Backstagelle sammumisen jälkeen unirytmii on ollut vähän sekaisin. Demot hoidetaan todella vasemmalta kädellä, kuten suurella osalla tässä ryhmässä on tapana. Viikonloppuisin Heidi tykkää laulaa ”Mäntsälä mielessään...”. Bändärimme taitaa olla melko tosissaan opiskelun suhteen, sillä matematiikkaa on tullut luettua snadisti jo etukäteen avoimen yliopiston puolella.

Tanssija ”Kersten” [kööhrsten] (Kirsi Koivisto)

Salaperäisesti villi Kirsi saa pojilta aina apua analyysin demoihin, jotka ovat aikaisin perjantaiamuna. Iltaisin hän vie poikain huomion tanssimalla ja viihtyy bileissä hel-

posti pilkkuun, vaikka kukaan sitä ei huomaisikaan. Tanssin ohella hän ehtii harrastamaan säännöllisesti randomtöitä. Kirsin hillityn ulkokuoren ja vienon hymyn takaa on useampikin arvellut paljastuvan oikea piilopahis. Kuka muuten muuttaa Stadista Turkuun?

Turskan myyjätär (Sini Haavisto)

Kalan haju on niin oksettava, että etkoista ei saada johdettua jatkoja. Sini on paikkakuntalainen ja puoli Turku on jo valmiiksi tuttu. Sini on hieman kyllä, sillä talonsa asukkaat hän osaa ulkoa ja tietää heistä kaiken, oikea Turun Ulla Taalasmaa! Myös lääketieteelliset mysteerit kiehtovat tätä myyjää ja seuraavan tutkimuksen tarkoitus on selvittää, miten hän on tummunut sitten 2-vuotiaasta. Jos turska ei

takarivi: Mikko Lindberg, Markus Whiteland, Jani Lindén, Aleksi Aho, Eveliina Aakula

keskirivi: Riikka Aakula (tuutori), Heidi Sairanen, Sini Haavisto, Kirsi Koivisto

eturivi: Inka Mäkinen (tuutori)

jostain syystä käy kaupaksi, voi Sini aina ryhtyä ammattisteppaajaksi. Tämän kaiken edellä mainitun perusteella festariporukkamme punapäästä voi saada todella epäilyttävän kuvan, mutta pohjimmiltaan hän on oikein hyväsydäminen.

Kitaristi (Markus Whiteland)

Parrakas Markus skulaa skebaa ja harjoittaa myöhemmin sorminäppäryyttään käärimällä sätkiä luentojen välissä. Ikaalisten miehestä ei saa kovin paljoa irti, sillä tapaa-misistakin hän haihtuu savuna ilmaan.

Eksynyt (Maunu Toivari)

Tämä pilkkihaalareihin eksynyt epäilee kaikkia aikuisiän saavuttaneita: ”Et sä voi olla yli kaksykt!”. Vasemmistolaisen ryhmämme (eli kyseessä on taas yksi vasenkätinen) juniori on varmasti ollut olutteltassa ilman papereita. Täyspäiväinen työn sankari saattaa eksyä joskus myös yliopistolle demoihin, mutta luennoille tuskin koskaan. Valmiiksi turkulainen saattaa joskus harhailla festareiden ohella myös kotikaupungissaan näköharjojen riivaamana. Selvin päin Maunu on kuitenkin ihan mukava ja rento tyyppi. Festareillekaan pilkkijämme on tuskin eksynyt satumalta, sillä musiikkia hän harrastaa useassa eri muodossa.

Laulaja (tuutori Inka Mäkinen)

Singstaraddiktio on jo hälyyttävää luokkaa. Laulajamme viis veisaa fysiikalle ja kemialle, mutta on sitä vastoin tilastojen pauloissa pääaineeksi asti. Kaikki nuoremmat ryhmäläiset eivät aina ymmärrä Inkan omituista puhetta, minkä vuoksi asioita kannattaa toistaa, toistaa, toistaa... Aurasoudussa hän purjehti suoraan backstagelle vip-tilaa etsien. Suuntavaisto petti tälläkin kertaa, sisäänpääsy evättiin, mutta onnittelet ”aurasoutujen voitosta” laulajamme vei kotiin. Nauravainen Inka on meidän oma Little Miss Sunshine ”who touches herself”.

Manageri (tuutori Riikka Aakula)

Riikka ottaa ensin pari neuvoa antavaa, jonka jälkeen häneltä saa halutessaan kahden, kolmen tai neljän tunnin ennustuksia suomeksi, ruotsiksi, englanniksi, saksaksi ja joskus jopa viroksi. Manageroinnin onnitumisesta voi olla montaa mieltä, sillä etkoille saatiin houkuteltua myös poliisit paikalle. Ketku managerimme oli kuitenkin siihen mennessä poistunut suomenruotsalaiseen naapurihuoneistoon. Tämän managerin sotkuja ei missään nimessä siivota talouspaperilla, mutta teppiharja on aina kätevä. Festareiden pakollinen näppärännäköinen (gootti)tyttö.

Sponsori (Mikko Lindberg)

Mikko sponsosaa festareitamme rahaisasta Raisiosta käsin. Rahat tuskin riittävät sen suurempiin haalareihin, vaikka mies paiskii iltaisin töitä niska limassa. Tämän vuoksi Mikkoa ei ole illanvietoissamme näkynyt, mutta ehkä hän uskoo päiväsaikana tapahtuvan sponsoroinnin riittävän. Antakaa Mikolle vähän opiskelija-alennusta!

Kuokkavieras (Jani Lindén)

Te ette tiedäkään ”kui pihi hää o”. Vasenkätinen kaverimme on todennäköisesti kiivennyt aidan yli, ilman lippua festareille. Aamupalaksi Jani on tankannut ICT-talolla 95-sentin puuroa. Mr. Tarvasjoki ehtii harvemmin Turkuun bileisiin kalliin bussimatkan takia, mutta harrastaa sitä vastoin kotonaan tietokonepelejä. Jani innostuu helposti opiskeluasioista ja varsinkin useat sivuaineet houkuttelevat, koska ovathan ne ainakin toistaiseksi ilmaisia. Tähän mennessä tilastotiede on kuitenkin ollut herralle lähes liian helppoa, mutta kenelle se ei olisi?

J-Lo:n tanssiryhmä

Elina

Elina on ryhmän Pikku μ (tosin vain fyysiltä ominaisuuksiltaan), joka siirtyi Otanien ghettosta oikeaan yliopistoon ja katu TTK:lla tuhlaamaansa aikaa. Elinan bravuuri on kiisseli, jonka voi valmistaa sekä maisi- että perunajauhoista. Katrinnan mielestä Elina nauraa hassusti, siis sanan positiivisessa merkityksessä.

Henrik

Henrik on paljasjalkainen turkulainen ja kuulemma pitää siitä. Tämä uuttera demojenlaskia haluaa isona oikeaksi fyysikoksi fyysikoiden joukkoon. Henrikin harrastukset herättävät kummeksuntaa, sillä hän harrastaa lenkkeilyä ja 3D-mallennusta, muttei lenkkeilyn mallennusta. Tämä on mielestämme outoa.

Jani

Jani on täysin avuton pianisti, sillä kymmenen vuoden ahkera harjoittelukaan ei ole tuottanut näkyvää (tai kuuluvaa) tulosta. Tämä surkea lavakoomikko on onnistunut suhteellisen hyvin pysymään piilossa ja jäämään huomaamatta, mutta silti hänestikin paljastui synkkä totuus: Jani on kilpatanssija, tyyliä tanssijana kuulemma Kanki-Kaikkonen.

Juha

Juha on lämminhenkinen persoona, vaikka onkin aina täysin jäässä. Tehokkaan jäätämisenä vuoksi häntä kai kutsutaankin Jääkoneeksi. Pahimmista jäätymisistä Juha kuitenkin selviää käyttämällä apunaan koiranpentukasvoja, joille raavainkaan demonstraattori ei voi mitään. Vapaa-aikanaan Juha jäätää työskentelemällä Ikeassa.

Kalle

Kalle on ilmeisesti ryhmän kiireisin jäsen, sillä häntä näkee melko harvoin. Kuulemma pitää demojen laskemisesta.

Katrina

Katrina on kaukaa Bostonista maailmalle lähtenyt kuorotyttö, joka pelkää jääkaapissaan talvehtivaa lihansyöjäkasvia. Tämä vaaleanpunainen (pyörä, laukku, kännykkä, kalenteri jne., you name it!) neito on erittäin sosiaalinen ja haluaa palkinnon mukanaoltaan. Yhdysvaltaistaustansa vuoksi Katrinnalla on joskus ongelmia suomen sanaston kanssa, esimerkiksi Potenssin olemus oli hänelle hieman vieras.

Leena

Leena on lähtöisin Ikaalisista, nauraa iloisesti ja pitää Ikeasta. Ystävyys hänen ja Ikean välillä on jo sillä tasolla, että hän vieraillee myymälässä pari kertaa viikossa ja haaveilee Ikea-parvekekalustonsa maalamisesta Ikea-maaleilla. Merirosvoasuusteista pitävä Leena saapui Turkuun sisarustensa innoittamana ja mahdollisesti myös uuden Ikean houkuttelemana.

Riikka

Riikka on kavereidensa mukaan nykyään nörttikerhon jäsen, vaikkei myönnäkään olevansa ylpeä tästä mahtavasta statuksesta. Hän puhuu humalassa epäselvästi ja herättää hilpeyttä käyttämällä sukkelia sanoja kuten kukkaro, pöksyt, kappas ja näes. Tämän entisen uimaopettajan tulevaisuus on iso kysymysmerkki, josta kuitenkin tulee isona mahdollisesti hyvä fyysikko. Pelottavinta Riikan alkusyksyissä on ollut Katrinnan kämpppiksen tapaaminen.

Sanni

Sanni on Somerolta kotoisin oleva ahke-
ra energiapakkaus, jonka vaatimattomana ta-
voitteena on laskea kaikki demot aina
hamaan valmistumiseen asti. Sanni on suuri
suklaan ystävä, vaikka onkin kyseiselle her-
kulle allerginen.

Tony

Tony on kultturelli persoona, joka käy
teatterissa tyttöystävänsä kanssa. Hän on pe-
sunkestävä snobi ja innokas Greenpeacen
vastustaja. Tony on harvoin humalassa, mut-
ta juomaan sattuessaan on erittäin säteilevä,
sillä hän tykkää käydä ydinvoimakeskustelu-
ja pienessä sievässä. Vaikka Tony on asunut
koko ikänsä Turun lähialueilla, on hän kam-
puksella aivan eksyksissä.

takarivi: Kalle Koskensalo, Henrik Levämäki, Ville Levola, Riikka Kangas,

Juha Kvist, Sanni Suominen, Tony Ahlqvist

**eturivi: Joonas Saario (tuutori), Jani Rämäkkö, Katrina Walker, Leena Hankala,
Elina Häkkinen.**

Ville

Ville on turkulainen sekopää ja hassun
hatun mies. Lisäksi hän on wannabe-
muusikko, vai oliko se sittenkin -fysikko?
Ville myöntää, että hänellä on piileviä
aggressioita hämähäkkejä kohtaan. Voimak-
kaimmillaan tämä viha on silloin, jos ne per-
hanat tulevat demoissa häiritsemään.
Rauhallisempaa puoleaan Ville kaitsee lu-
pautumalla Janin tanssipariksi.

Joonas

Joonas on kolmannen vuoden tuutori ja
innostunut sonni, jonka koti on sisustettu
kissa-aihein. Hän on puoleensavetävä hou-
kuttelija, joka saa pilttinsä suostumaan mu-
kaan vaikka minkälaiseen aktiviteettiin.
Joonas on myös opettavainen tuttavuus, sil-
lä häneltä voi oppia mm. mahtavaa-sanan ja
\o/-hymiön.

Hannelen hassupossut

Heikki

Kuullessasi huimia tarinoita lääkiksen ihmeellisestä maailmasta, jotka usein alkavat: "Serkkuni...", olet luultavasti Heikin läheisyydessä. Tämän mynämäkeläisen papupadan voit nähdä nojailemassa punaiseen urheiluautoonsa, joka nielee bensaa kuin asianomainen erinäisiä alkoholijuomia. Heikki on aktiivipiltti, jolta voit kysellä etkoista ja jatkoista pool partyn merkeissä. Aktiivisuus ei kuitenkaan riitä kaikkeen, sillä jääkaapista löytyy vain kaljaa ja luumuja ja siivoamisen hoitaa äiti.

Hannele

Hannele harrastaa harmonikan soiton lisäksi tuutorointia, mitä kiireiltään ja excursioiltaan ehtii. Tämä Huittisten hurja on kuitenkin jo ehtinyt tutustuttaa pilttinsä hurjaan opiskelijaelämään näyttämällä itse asianmukaista esimerkkiä (D.O.O.M.=Hannele=Wasted). Kaikesta huolimatta hyväsydäminen Hannele asettaa pilttinsä aina etusijalle ja on vanhoista hyväksitodetuista kasvatusmenetelmistä (kirstys, uhkailu, lahjonta) ehtinyt soveltaa vain lahjontaa pilttinsä kasvatukseen.

Ville-Veikka

Tätä porilaista karhua ei ole ensimmäisen viikon jälkeen paljoa näkynyt, sillä V-V (veevee) on puolustamassa maatamme Säky-län metsissä. Omien sanojensa mukaan loka-kuussa fysiikanopiskelun pariin saapuvalla V-V:llä on vielä hieman kerrattavaa aakkosista integraaliin.

Eric

Tämä analyyttisen puhutavan omaava klarinetin puhaltelija työskentelee opiskelun ohella konserttitalon ovimiehenä. Työ ei kuitenkaan näytä haittaavan itse opiskelua eikä railakkaan opiskeluelämän viettoa. Tämä luopaava professorin alku tuntee derivaatan salat kuin oman klarinettinsa.

Reetta-Liina

Reetta-Liinaa ei juurikaan näe Quantumilla aikaa tappamassa, sillä suuri osa hänen ajastaan kuluu viimeistelemällä viulistin tutkintoa Turun konservatoriolla. Tämä viettelevä viulisti ei ole mikään amatööripiltti, sillä kokemusta löytyy jo Åbo Akademin ajoilta. Nähtäväksi jää kuinka pitkäaikainen R-L:n visiitti fysiikan laitoksella on, sillä ensi vuonna hän voi jo kolkutella lääketieteellisen ovia.

Kalle

Tämä juuristaan ylpeän taivassalolaisen voit tunnistaa lempiasusteestaan: papan vanhasta olkihatusta. Ahkeran fysiikan opiskelun lisäksi Kalle on suuri jalkapallon ystävä ja tuttu näky Turun yöelämän vilskeessä. Itse opiskelun ja ankaran opiskelijaelämän avulla Kalle valmistautuu niin henkisesti kuin fyysisestikin tammikuussa alkavaan tykkimiehen uraan. Tulevaisuus fysiikan parissa on vielä epävarmaa, mutta yksi asia on varma: häntä ei lääkiksessä eikä oikiksessa nähdä.

Lotta

Ahkerasti demojen parissa puurtavan Lotan voit löytää Quantumin aulasta opiskelun lumoissa. Tämä pesäpalloa lyövä urheilijatyttönen viihtyy myös bileissä tanssilattiaa kulluttamassa. Kovan heittokäden omaava kolmospolttaja haaveilee myös yllätys yllätys, lääkiksestä.

Joona

Bongataksesi Joonan älä tuhlaa aikaasi luentosaleissa, vaan suuntaa kohti yöelämän kuuminta sykettä. Itseään laiskaksi tituleeraavalla pallonpotkijalla saattaa olla opiskelumuotiavaation puutetta, sillä unelmien

taivaanrannassa siintää hammaslääkis. Jalakapallon pelaamisen lisäksi Joona rämpyttaa myös kitaraa, minkä juhlimiseltaan ehtii.

Ella

Tämä Huittisista kotoisin olevalta tanssitaivurilta onnistuvat niin salsan salat kuin tangon taivutukset. Fysiikan laitokselle Ella on tullut jäädäkseen ja haaveena onkin ura fysiikan ja matematiikan aineenopettajana. Tämä latotanssien vakiokasvo nähdään lähes poikkeuksetta sekä fysiikan luennoilla että iltariennoissa. HUOMIO kaikki miehet: tanssikoulu La Reinan paritanssikurssit (ei humppa) miehiltä 3e/krt koko syyskuun ajan. P.S. Elvis rules!

**takarivi: Eric Harrison, Kalle Aromaa, Heikki Numminen,
Joona Kangasniemi, Ville-Veikka Silvola**

**eturivi: Hannele Palojoki (tuutori), Ella Peltomäki, Reetta-Liina Säilä,
Lotta Inkinen**

takarivi: Eero Hiltunen, Rami-Roope Uusitalo, Ville Laitinen, Matti Laakso, Kaleva Piha, Alar Kaljukivi
keskirivi: Antti Laine, Johanna Pyökkimies, Sanna Laine, Jarkko Mattus, Elina Sormunen
eturivi: Marika Kirjonen (tuutori)

Marikan menu

CH_2CH_2COOH -alkus-hotti

Nautitaan sellaisenaan. Karvas jälkimaku.

-Alar Kaljukivi **Leipäjuusto**

Tarjotaan ainoastaan puolukahillon kanssa. Mukaan $E = mc^3$, vai onko??

-Antti Laine

Katkarapu vaseliinilla

Tarjoillaan vain takahuoneeseen. Tilatessasi ruoan saat trubaduurin puoleen hintaan.

-Jarkko Mattus

Mustamakkara risiiniöljyllä

Edellisvuoden suuri suosikki Mikron-listoilta, nyt vain meillä! Suositellaan nautittavaksi Johnny Cashin musiikin tahdissa.

-Ville Laitinen **Tulinen tortilla**

Sisältää kaikkea mahdollista chilistä hartaasti kypsytet-

tyn juustoon. MacGyver suosittelee kovan musiikin kera.

-Matti Laakso **Laiskiaismuhennos** **Neitsytsaarilta**

Kastikevaihtoehdot: olut, tequila ja päärynä Mehukatiti. Tuotettu Belgiassa, myyntioikeudet alunperin Englannilla ja nyt vain meillä.

-Kaleva Piha

Savustettu porsaan potka

Tarjoillaan frisbeen päältä. Kehotetaan nauttimaan nuuska huulessa.

-Eero Hiltunen

Eksyneen villisian viilokki

Jokaiselle ruoan ostajalle tarjotaan kuva villisiasta kappan päälle. Liikuntaviraston hyväksymä.

-Sanna Laine

Rami-Roope

Ei Rami, ei Roope, ei RR, ei rrrr. Vähän lihaa, paljon luuta. Teoriassa ihan hyvää.

-Rami-Roope Uusitalo **Suklaakuorrutettu vaniljamuffinssi**

Kotiruokaa. Vähäkalorinen. Pääruoan ostajalle veloitetusta. Sopii myös tanssijan ruokavalioon. Älä unohda muffinssiasi!

-Johanna Pyökkimies **Sisu-shotti**

Lemmenjuomaa: juotuasi et pääse enää irti! Mitä enemmän juot, sitä paremmin laulat. Harrastaa koiria.

-Elina Sormunen **Talon erikoinen**

Suosittelaa viimeiseksi. Tämän nautittuasi saatat huutaa ja kysellä "missä vessa on?". Jos menee ohi, älä osu kengille. Saippua on koriste.

-Marika Kirjonen (tuutori)

takarivi: Sami Siipola (tuutori), Tuuli Auno, Jarmo Sukoinen, Ville Rinne
eturivi: Milla Lindqvist, Marika Virtanen, Eevi Laakso

Samin juomasuosituksset

Eevi-likööri (Eevi Laakso)

Makea ja vadelmainen, täyteläisen pehmeä Raisiossa pulloitettu likööri. Vuonna 1988 lanseerattu ilijuoma soveltuu parhaiten railakkaaseen iloitteluun parhaiden ystävien seurassa.

Tuuli-kuohuviini (Tuuli Auno)

Tämä Kuopiossa kypsynyt savolaisten samppanjoiden helmi on makea, mutta hienostuneella tavalla hillitty. Tätä kuohuviiniä on myös yritetty käyttää lääketieteellisiin tarkoituksiin, toistaiseksi kuitenkin onnistumatta.

Jarmo-viina (Jarmo Sukoinen)

Suomalainen pöytäviina, joka sopii kaikkien ruokien kanssa, eikä jätä ketään kylmäksi. Jarmo-viinaa tislataan pienessä Mynämäellä vuonna 1988 perustetussa panimossa. Ja juuri tämän kotipanimona rakkaus tekee Jarmo-viinasta niin maistuvan ja uniikin.

Ville-kulta (Ville Rinne)

Kotimainen Salossa pantu lager. Villekullan vaikea saatavuus Turussa vaikeuttaa sen nauttimista opiskelijoiden iltakarkeloissa. Se sopii kuitenkin loistavana energialisänä vaikkapa punttisalitreeniin.

Milla-tee (Milla Lindqvist)

Raumalaisista teelehdistä valikoitu vihreä tee. Sopii hyvin juotavaksi lähes kaikkiin tilanteisiin. Tämä tee on tällä hetkellä erityisen suosittu filosofien piireissä. On myös epäily, ettei se jää matemaatikoiden keskuuteen enää ensi vuodeksi.

Sami-viini (Sami Siipola)

Tämä tutor-lajin rypäleistä puristettu valkoviini on raikas ja erittäin maistuva. Se on tuttu näky myös monissa turkulaisissa opiskelijabileissa ja sen kanssa onkin usein helppompia juhlia. Ei ole havaittu aiheuttavan krapulaa.

RAVINTOLA
Karvinen
PAIMIO

WWW.RAVINTOLAKARVINEN.COM

teksti: Anna Mäkipää
kuvat: Juha Rajajärvi, Samuli Kotiranta

Eevert Kup

Tietoa, taitoa ja raakaa voimaa

Eevert Kup on deltaisten oma kilpailu, jossa tarvitaan monipuolisia ominaisuuksia puhtaasta lihasvoimasta aina insinööritaitoon asti. Kilpailu alkaa perinteisesti Eevertin päivänä 9. syyskuuta yliopiston suihkulähteellä purjehdittavalla regatalla ja päättyy vapun alla Neppis-kisaan Kurjenkai-von kentällä.

Monissa lajeissa tuuri ratkaisee yllättävän usein, joten sekä keltanokilla että kokeineilla kehäketuilla on mahdollisuus voittaa. Lajit pysyvät vuosittain suurin piirtein samoina, pieniä muutoksia voi olla vuorossa olevan urheiluvastaavan mieltymyksen mukaan. Viime kaudella pelattiin esimerkiksi kyykkää, pöytälätkää ja petankkia, aiemmin on kilpailtu muun muassa ristinollassa ja shakissa. Pisteet lasketaan vanhaan formula-

tyyliin, siten että osakilpailun voittaja saa 10 pistettä, toinen 6 pistettä jne. Kevään lopussa Eevert Kupin voittaja palkitaan mahtipontisin juhlamenoin Deltan kevät-saunalla Aurinkolahdessa.

Monet deltalaiset ovat osallistuneet Eevert Kuppiin jo useamman kerran, joten heillä on rautainen kokemus lajeista. Uudet osallistujat ovat silti erityisen tervetulleita mukaan konkareita haastamaan.

Tämän vuoden Eevert Kupista on vasta ensimmäinen osakilpailu käyty, joten mukaan ehtii vielä vallan mainiosti. Lähitulevaisuudessa pelataan ainakin kyykkää ja pöytälatkää sekä kilpaillaan deltalymperialaisissa.

Miten Eevert Kup eteni viime kaudella?

Eevert Kup starttasi heti ensimmäisellä kouluviikolla regatalla. Kauden 2007-2008 regatassa purjehti kolme rohkeaa joukkuetta. Voittajajoukkueessa Kaviva purjehtivat Eero Itälä, Peter Sundell ja Ville Elomaa. Tässä tietämättömille hieman perustietoa lajista:

Regatta on kauden ensimmäinen Eevert Kup -osakilpailu. Nimensä mukaisesti regatassa tarvitaan purjehduskelpoinen alus, joka jokaisen joukkueen on hankittava itse. Aluksen on mahdollista kämmenellä ja siitä on voitava erottaa ylä- ja alapuoli. Kolmihen-kisten joukkueiden tehtävänä on kuljettaa alus yliopiston suihkulähteen ympäri koskematta siihen. Nopein aika voittaa, mutta aika saattaa kasvaa epäurheilijamaisesta käytöksestä tai sääntöjen rikkomisesta saatavien sakkojen vuoksi.

Toisena lajina vuorossa oli petankki. Kauniin syyssään rohkaisemana Educariumin kentälle oli tullut kilpailemaan seitsemän urheaa osallistujaa. Itsensä voittajaksi heitti Juha Rajajärvi, jonka kohtaloksi kyseinen peli-ilta oli muodostua. Onneksi onnettomuudesta kuitenkin selvittiin.

Dentalymperialaisissa lajeina oli tulitikunheitto, lampaantyyntö ja pussihyppely. Tällä kerralla paikalla oli kuusi osallistujaa. Korkeimmalla palkintopallilla sai lopulta seistä Peter Sundell.

Jännittävä pöytälatkä pelattiin joulun alla. Deltan toimistolle oli saapunut pelaamaan seitsemän kilpailijaa. Tunnelma oli tiivis, mutta voittajaksi suoriutui taas Peter Sundell.

Tammikuiseen kyykkään osallistui kuusi joukkuetta. Jokaisessa joukkueessa oli kaksi pelaajaa ja peli pelattiin parikyykkänä. Kilpailu käytiin Educariumin kentällä mukavassa rääntäsateessa. Voittajajoukkueessa karttujan viskoivat Anssi Ekmark ja Olli Lindgren.

Eevert Kupin lajeista pubtikka ja ysipallo kisattiin ravintola Proffan kellarissa. Koska pelipaikka oli niin viihtyisä, oli osanottokin runsas. Viime kaudella pubtikkaan osallistui kymmenen ja ysipalloon huimat 16 pelaajaa. Martti Montonen vei tikkakisan voiton ja ysipallon voitti Deltan ulkopuolelta saapunut Sami Pekkarinen.

Neppis kisattiin kauniin kesäisessä säässä vapun aatonaattona. Ratamestareina toimivat edellisen neppiksen voittajat Markus Battarbee, Martti Kaasalainen ja Alekski Laine.

Neljän joukkueen lisäksi paikalle oli saapunut myös riehakas kannustajajoukko, joka villiintyi täysin Jump in my car -joukkueen voittaessa kilpailun. Joukkueen autoa kuljettivat Joonas Saario, Eero Nurmi ja Sami Siipola.

Mikäli joku kuulee neppiksestä ensimmäistä kertaa vasta tätä lukiessaan, on paikallaan pieni lisäselvitys. Neppiksen tarkoituksena on kuljettaa peliväline radan

ympäri. Peliväline on useimmiten jokin autoa muistuttava nelirenkainen menopeli, ja sen on mahdollista kämmenellä. Lisäksi autosta on pystyttävä erottamaan kyljet ja katto. Joukkueet neppaavat eli törkkivät autoaan vuorotellen eteenpäin. Neppausvuorot ratkeavat aika-ajoissa. Kilpailun voittaa se joukkue, joka onnistuu ensimmäisenä neppaamaan autonsa radan ympäri. Osalle neppaajista laji on tuttu jo lastentarhan hiekkalaatikolta, joten deltalaisilta löytyy kokemusta. Jotkut kilpailijat harrastavat lajia niin pitkäjänteisesti, että sama neppisauto on nähnyt jo useamman kisan. Kilpailujen välillä on hyvää aikaa parannella auton ominaisuuksia ja tuunailta muutenkin pelivälinettäin kaikin keinoin.

Kauden 2007-2008 tulokset

1. Peter Sundell

2. Martti Montonen

3. Eero Itälä

4. Joonas Saario

5. Juha Rajajärvi

6. Olli Lindgren

7. Eero Nurmi

8. Sampo Tuominen
Anssi Ekmark

Vappuboolit 2008

Vappuna, talven väistyttyä kukkaset pilkistävät jo maasta tarjoten kaikenlaisille pörriäisille parastaan. Niinpä myös Deltan asiantunteva, kaukaa viisas ja väkijuomille perso testiryhmä suoritti vuotuisen tutkimusmatkan vappuboolien ihmeelliseen maailmaan.

Kevään 2008 analyysi käynnistyi perinteikkääseen tapaan Ylioppilastalo B:n toisesta kerroksesta Forum Romanumin toimistolta, jossa booli on perinteisesti ollut toimivaa. Niin tälläkin kertaa. Punaisessa boolissa lillui mansikoita ja avokätisesti tarjoiltuna sekä yhdessä ranskanlukijoiden viehättävän seuran kanssa nautittuna juoma tarjosi hyvän lähtökohdan vaativaa kierrosta varten. *Merci beaucoup!*

SHO tarjoili juotavaa ja purtavaa osakuntien edustalla. Tämä iloisen porukan tarjoama booli tuomittiin vaaleanpunaiseksi ja vadelmaiseksi ja se sai testiryhmän hyvälle tuulelle. Boolia nautittaessa kävi ilmi, että testiryhmän virallinen sponsorikynä on sanomassa sopimuksensa irti, joten eräs testaajista piipahti pikaisesti naapurin anniskeluravintolassa vaihtamassa virallisen sponsorikynän uuteen. Seuraavana etappina

vuorossa olikin uusi tuttavuus. Kokoomuksen booli oli sinistä kuin riistäjän veri ja oudon kontrastin varmistamiseksi siinä lillui punaisia mansikanjämää. Ilahduttavan erilaisesta väristä huolimatta juoma itsessään oli perin mautonta. Ehkä porvarinkin täytyy säästää joskus jossain. Anglica piristi päivää paksun keltaisella ja appelsiinisella boolillaan. Halvan appelsiinimehun pistävä aromi kuitenkin esti makunautinnon täydellistymistä hekuman huipulle, joten kierros pääsi jatkumaan vaivatta.

Suihkulähteellä tarjoiltu Synapsin booli oli jälleen kerran ehtinyt loppumaan ennen testiryhmän saapumista paikalle. Koska vihreiden ystäviemme booli on aikoinaan ollut varsin hyvää, oletimme, että näin olisi saattanut olla tälläkin kertaa ja jatkoimme matkaa kohti seuraavaa kohdetta. Kääntöpiiri tarjoili peräti kahta boolia ainejärjestötiloissaan. Booli, jota kutsuttakoon tässä KP I:ksi oli luonteeltaan kellertävä, siiderinomainen ja simaisa. Tuoksussa oli aistittavissa voimakas pommacisuus. Hyvää. Booli, jota kutsuttakoon KP II:ksi sitä vastoin ei maistunut mitään ja testiryhmä tuomitsee sen muistuttaman Euroshopper-siideriä. Tästä jokainen tehköön omat johtopäätöksensä.

Seuraava etappi oli Juslenia, jonka edustalle oli jälleen kertynyt värikäs joukko humanististen tieteenalojen opiskelijoita. Ensimmäiseksi kohteeksi valitsimme Kalaban ihanan oranssin seurueen, joka toivotti testiryhmän tervetulleeksi maistiaisille. Booli, jonka koostumukseen kuului Finlandiaa, Russchiania sekä mansikoita osoittautui edustavan kierroksen parhaimmistoa ja oli lisäksi ihanan kylmää. Seuraavaksi testivuorossa oli Scandica, joka on myös perinteisesti sijoittunut arvostelun kärkipäähän ja niin nytkin, sillä reseptiä ei kuuleman mukaan ole muutettu viime vuodesta. Scandican boo-

li olikin tasapainoinen, paksu ja makea eikä juoman runsaassa vadelmaisuudessa ollut keinotekoista tuntua. Mañana on perinteisesti ollut perin nihkeä tarjoamaan maistiaisia yhdistyksen jäsenistöön kuulumattomille, eikä tehnyt poikkeusta tälläkään kertaa. Villen esittämä kaunis ja herkkä runo pehmitti kuitenkin tyttösten syömmet ja niinpä testiryhmämme pääsi tälle harvinaiselle apajalle. Pettymys oli kuitenkin melkoinen; señoriittojen booli oli esanssista, makeaa ja vaaleanpunaista. Testiryhmä totesi tuotteen olevan "Metsmaasikan vadelmainen vastine" ja "äl- lö". Myös Muusan boolille pääseminen vaati taitellista performanssia, kuinkas muuten. Tällä kertaa runoa boostattiin tanssiesityksellä, jonka postmoderni absurdus johti testiryhmän boolimaljan ääreen. Tämä booli osoittautui punertavaksi ja maultaan perin tavanomaiseksi. Ryhmä kuitenkin kiittää juoman ihastuttavaa viileyttä. Germanican booli jäi tällä kertaa humanistibooleista viimeiseksi. Juoma oli punakka, helmeilevä ja tuoksahti viinille. Toteamme, että tässä oli jälleen käyttökelpoinen "tyttöjen booli" ja hyvää kotiviiniä muistuttava virvoke kupeissamme jatkoimme matkaa.

Poikkeaminen Ylioppilastaloille toi eteen vielä yhden poliittisen boolin. Keskustanuorten booli oli vihreää - kuinkas muuten - ja siinä oli miellyttävä viinin tuoksu. Edellisvuosien tapaan juoma oli onnistuneen tasapainoinen kokonaisuus ja eräs vapu-naaton toimivimpia kokonaisuuksia.

Kierros päättyi jälleen kerran Kasarmialueelle, missä Educariumin ja Publicumin edustoilla oli sekalainen joukko yhteiskunnallisesti suuntautuneita opiskelijoita. Kompleksin ja muutaman muun porukan boolit olivat jo loppu, joten perehdyimme Opexin tarjoiluun. Pettymys oli kuitenkin suuri, sillä booli oli vaaleankeltaista, hiivaisaa ja siinä oli viinimäinen aromi. Kiljua tämä oli. Testiryhmä pyrki kuitenkin säilyttämään tiukan syväluotavan otteen ja oli löytävinään hiivaisan kiljuisuuden takaa tietyn potentiaalın hyvyyteen. Siirryimme kuitenkin viimeiselle suorituspai-

kalle vain todetaksemme inhotuksen toistuvan. Indexin tarjoama litku haisi pahalle kotiviinille ja sai eräältä ryhmän jäseneltä tuomioksi "pahinta maan päällä". Pahoitimme lopuksi mieleemme yhteiskuntatieteilijöiden kaameaan makuun.

Ylesesti ottaen testiryhmä totesi kierroksen olleen onnistunut ja oivallinen alku pian jatkuville vappuaaton riennoille. Useimmista booleista kuitenkin jäi hyvä maku suuhun. Ensi vuotta ajatellen ryhmä toivoisi kuitenkin enemmän vaihtelua sinänsä kelloiselle vadelma-valkkari linjalle, joka oli ehkä turhan vahvasti edustettuna tämänvuotisessa tarjonnassa.

Testiryhmänä:
Samuli Kotiranta
Ville Elomaa
Tommi Häkkilä

Minkäslaista viinaa tuo absintti on?

Deltan tapahtumissa pidempään liikkuneet lienevät havainneet että useimpien Deltan virallisten, yökerhojen tiskeilläkin myytyjen juomasekoitusten keskeisenä ainesosana on mystinen juoma nimeltä absintti. Absinttihan on väkevä viina (55-70%), johon on liuotettu makua ja erinäisiä kemikaaleja erinäisistä yrteistä, useimmiten ainakin tähtianiksesta sekä varsinkin juoman absintiksi määrittelevästä koiruohosta (Arthemisia absinthium, englanniksi Wormwood, venäjäksi Chernobyl). Koiruohosta absinttiin liukenee tujonia, joka on lievästi psykoaktiivinen kemikaali. Legendasta huolimatta tujoni ei kuitenkaan ole missään määrissä hallusinaatioita tuottava aine. Perimätiedon mukaan absintista tulee hulluksi, mutta deltalaiset lienevät jo lähtökohtaisesti tilassa jossa absintti ei

enää paljoa kykene tilannetta pahentamaan. Deltan edustajisto kun on toistaiseksi julkisissa yhteyksissä nautiskellut absintteja etupäässä juomien seassa, päätettiin edistää kulttuuria suorittamalla suuri absinttiventailu maistelemalla ja arvostelemalla lukuisia absintteja sellaisenaan.

Tällä kertaa ei kuitenkaan pyritty tilaan jossa leikkaisimme Van Goghin tavoin korviamme irti, vaan tyydyimme tutkimaan absinttien makujen kirjoa, eli annokset rajoitettiin sen verran pieniksi että koko testierä saataisiin testailtua läpi. Yhden pullon pohjaanjuomisen sijaan siis keräsimme osallistujien kaapeista pöydälle 14 erilaista absinttia, yhden pastis-juoman (eli absintin koiruohottoman korvikkeen) sekä yhden ouzo-pullon edustamaan muita anisviinoja.

Vertailu suoritettiin nyyttikestiperiaatteella, ja testiannokseksi päätettiin 5 ml absinttia laimennettuna 30 cl:n vesiannoksella. Hyvä absintti sisältää anisöljyjä, jotka saostuvat veteen sekoittaessa sementtaen juoman. Sokeria lisättiin tarvittaessa. Testi aloitettiin vuoraamalla ensin vatsa annoksella mustikkasoppaa jottei tujakat viinat sotkisi pötsiä.

Testi alkoi espanjalaisella **Teichenné**-absintilla. Tämä pehmeän lakritsainen juoma oli yleisesti kaikkien mieleen, kuten myös seuraavaksi testattu **Kenavo**, joka tosin ei ollut varsinainen absintti vaan pastis. Pastis on käytännössä absinttia ilman koiruohoa, ajalta jolloin absintin valmistaminen oli kiellettyä ja koiruoho miellettiin terveydelle vaaralliseksi yrtiksi. Kenavon aniksisuuden aikaprofiili herätti fyysikoissa mielenkiintoa. Kenavoon oli absinteista yleisesti poiketen lisätty jo pulloon sokeria, joten se ei enempää tarvinnut, mutta testatahan lisäämistä silti piti. Internet-henkilö Buritaamin ilmeet ja äännähdykset kertoivat idean huonoudesta.

Kolmantena maisteltu Ranskan lahja (tai kosto) maailmalle, **Père Kermann's**, testin ainoa Alkosta löytyvä absintiksi nimetty juoma ei herättänytäkään enää erityisen mieltäviä mielipiteitä. Tuoksultaan kloorin ja eukalyptuksen aromeja sisältävä ja pistävän suuvesimäiseltä maistuva Kermann's ei sokerrista siedettäväksi muuttunut ja sai yleisesti arvosanakseen lähinnä "DO NOT WANT!". Odotusten mukaisesti testin huonoin juoma.

Pastis-juomistaan tunnetun **Pernod**-tislauamon absintti olikin taas positiivisemmassa päässä, ja vaikei sokeria kaivannutkaan niin ei se siitä piloillekaan mennyt. Arvosteluraati äännähтели "nom nom" ja siirtyi tsekkiläisen Palirna u Zelenéha Stromu (PuZS) -tislauamon kahteen tuotteeseen, **œô @ábel** ja **Absinth** (punainen ja vihreä versio). Näissä ei sameutumista tai aniksisuutta ollut havaittavissa, maun muistuttaessa lähinnä pontikkaa, œô @ábelin tapauksessa hieman Mehukatilla maustettua. Pahoja, mutta eivät yhtä pahoja kuin Père Kermann's, joskin aika harva asia on. Kolmante-

na tsekkiläisenä oli **Staroplanecký**, joka aiempien tavoin ei samentunut eikä sisältänyt anista. Maussa kuitenkin oli havaittavissa katkeromaista karvautta ja yrttisyttä, koiruoho maistui vahvasti ja aiemmista poiketen tässä oli jotain luonnettakin myös positiivisessa mielessä, vaikkei se kovin hyvää silti ollut.

Tässä vaiheessa testiä alkaa tunnelma nousta ja jutun taso laskea, ja Alekski nimeäkin kreikkalaisen **Paradiso**-absintin Bailando-absintiksi. Maultaan pehmeä ja hieman karvas mutta makean aniksinen Bailando tuo mieleen karambolan ja hunajamelonin maut, ja saa yleiseksi kuvauksekseen "eksoottinen, dokattava". Kreikkaan kun päästiin niin perään testattiin myös absintitestiin varsinaisesti kuulumaton **Aigaion**-ouzo, joka kuitenkin anisviinana kelpuutettiin vertailun vuoksi. Alkoholipitoisuudeltaan miedompi ouzo oli myös maultaan varsin mieto ja maistui vain anikselta, eroten yllättävänkin paljon aniksisistakin absinteista. Aigaion oli jotain halvin-ta lentokentän myymälästä mukaan tarttunutta, ja sen huomasi siitä, että se ei samentunut vedellä lainkaan vaikka ouzon kuului.

Versinthe La Blanche on vuorostaan varsin poikkeava absintti siksi, että siinä ei ole liotettu tislauksen jälkeen enää koiruohoa tai useimpia muitakaan yrttejä. Tämä näkyy siinä, että juoma on täysin väritöntä ja kirkasta. Etiketti kertoo tujonipitoisuudeksi 30-33ppm, joka kuulemma tarkoittaa paviaaneja per minuutti tai metri (edit. tiedämme, se on oikeasti parts-per-million). Runsaspaviaanista absinttia siis, ja testiryhmä äänтелеe arvostavasti, "ook oook". Täysin maitomaisen valkoiseksi sameneva versintti on raikas ja helpostijuotava, miellyttävän aniksinen, ja saa testiryhmän onnomittamaan mielisään. Tämän kohdalle on muistiinpanoihin kirjoitettu: "\o/ Absinttidisco!"

Absinttidiscon perään testissä oli kaksi tsekkiläisen **Fruko Schulzin** teosta, jotka ulkoisesti eroavat lähinnä alkoholipitoisuutensa suhteen. Molemmat maistuivat etupäässä

vedellä laimennetulta vodkalta, sokeria lisättäessä lähinnä sokerivedellä laimennetulta vodkalta. Meh. Poppikone pauhaa Mattia ja Teppoa. Absint-

tien tsekkilinja jatkui musiikista huolimatta **Hill's Absinthe**llä, joka kaikkien muiden tähänastisten tsekkien tavoin ei samentunut lainkaan eikä ollut lainkaan aniksinen. Poikkeuksellisesti kuitenkin makuna ei ollut pelkkää pontikkaa, vaan Hill's maistuu jopa absintilta. Koiruohon aromi on voimakas, ja yleinen mielipide onkin suhteellisen positiivinen, joskin Aleksista on vaikea sanoa: hänen muistiinpanoissaan lukee tästä "örbs".

Matti ja Teppo vaihtui yleisestä painostuksesta johonkin muuhun, ja testiin otettiin kauttaaltaan paperiin kääritty **Ulex Ordinaire**. Huomattavan voimakkaan makuinen ja karvas Ulex vaatikin makuaan pehmentämään paljon sokeria, jonka jälkeen testiryhmän arvostus oli suuri. Tämä oli havaittavissa paitsi yleisistä reaktioista, myös muistiinpanoista löytyvistä kuvauksista "vaateliäs mutta palkitseva", "minen mene uimaan, kalat on vetteen pissanneet!", "jättehvyä" sekä "tatataa". Markuksen porkkanavihreäksi kuvailema sveitsiläinen **La Fée Verte** taas yleisestä pehmeästä miellyttävyydestään huolimatta sai hieman miinusta omituisen muoviluvahamaisesta sivuaromistaan, ja löytyipä papereista myös maininta "the hills are alive with the sound of Isengard!".

Viimeisenä ja hieman epävirallisempaan oli testattavana ranskalainen **L'Extrême**

d'Absente Bitter, jonka vain 100 ml:n kokoinen pullo ei sallinut kovin laajamittaista testiä, joten maistelu suoritettiin annostelemalla juomaa pulloon kuuluvalla pipetillä kämmenselälle tai suoraan kielelle. Papereista löytyy kuvauksina "julkean yrttisä" ja "virtulimsaa!", joista voi päätelläkin maun olevan hillittömän yrttinen, peittäen aika hyvin 70% alkoholipitoisuudenkin alleen. Vedellä laimennettuna L'Extrême menettää vähän täyteläisyyttään ja sokeria lisättäessä maku menee suorastaan piloille. Tosin kämmenselältä sokeriin imeytetyn laimentamattoman version nuolaisu toimii varsin mainiosti. Tämän seurauksena Markus lipitelti onnellisen näköisenä L'Extrêmeä kämmenselältään ja selitti myyräpiimästä.

Kun absintit oli näin maisteltu läpi, seurasi erilaisten sekoitusten hilpeä ja vapaa-muotoinen testailu. Kreikkalainen absintti Upciderin karpalosiiderin seassa todettiin yksimielisesti friikin makuiseksi. Tilaisuutta varten oli toki myös hankittu karpalomehua, ja erilaisten absinttien erot Impaktiparametrin osana havaittiin varsin monipuolisiksi, ja näitä analysoitiinkin sitten jonkin aikaa, merkitsemättä tietenkään mitään muistiin.

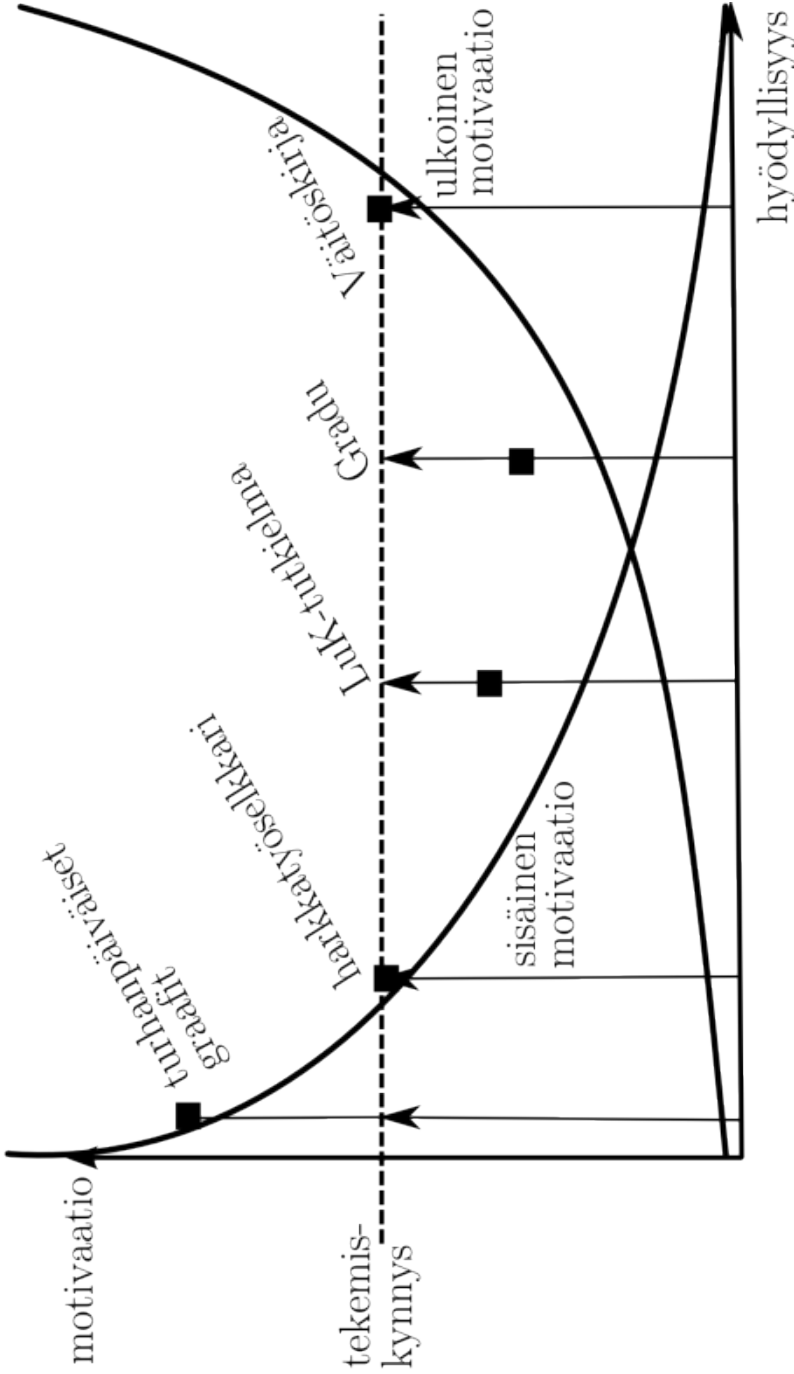
Jossain välissä nenän alle lyötiin Gravi-taativakio, sillä tottahan toki paikalle oli raahattu myös tequilaa, joka oli löytänyt kaverikseen tasa-arvoisesti absinttia sekä tilkan sitruunaa. Tuoksu oli vähintäänkin tyrmäävä, eikä maku jäänyt paljoa jälkeen. Martti oli taitellut pöydälle vedellä lonkerohirviön, joka katsottiin parhaaksi ikuistaa ripottelemalla siihen sokeria. Olut ja absintti havaittiin potentiaalisesti maukkaaksi marinadiksi, mutta ei oikein soveltunut sellaiseen testiryhmän sisusten marinointiin. Aika jännä!

Yhden aikoihin on muistiinpanoihin kirjattu vielä mainintoja lonkeroteoksen onnistuneesta ikuistuksesta sekä jotain offroad-lehmistä.

Nro	Absintti	Maa	Vahvuus	Anis	Sameus	Maku (0-3)	Kuvaus
1	Teichenné	Espanja	70%	Vahva	Hyvä	3	Pehmeä, anksinen, lakritsainen, täyteläinen
2	Kenavo	Ranska	45%	Keskivahva	Kohalainen	2	Anksinen, raikas, makea
3	Père Kernann's	Ranska	60%	Ei	Ei	0	Pistävä, suuvesimäinen, karvas, epäabsinttimainen
4	Pernod	Ranska	68%	Vahva	Hyvä	3	Anksinen, kuivahko, pehmeä, tuoksussa vaniljaa
5	Dâbel PuZS	Tsekki	70%	Ei	Ei	0	Pistävä, karvas, pontikkamainen, hieman mehukattia lantirinkina
6	Absintthe PuZS	Tsekki	70%	Ei	Ei	0	Pistävä, pirtumainen
7	Staroplyzenecký	Tsekki	70%	Ei	Ei	1	Pistävä, karvas, kakkeromainen, koiruhoihin
8	Paradiso	Kreikka	55%	Keskivahva	Kohalainen	2	Anksinen, pehmeä, makea, hedelmäinen
9	Aigaion Ouzo	Kreikka	38%	Keskivahva	Ei	1	Anksinen, mielo
10	Verisimbe La Blanche	Ranska	57%	Vahva	Hyvä	3	Pehmeä, anksinen, lievästi lakritsia ja ruohoa, helppo, raikas
11	Pruko Schulz	Tsekki	60%	Ei	Ei	0	Vodkamainen
12	Pruko Schulz	Tsekki	70%	Ei	Ei	0	Viinasa, pistävä, heman suuvesimäinen
13	Hill's	Tsekki	70%	Ei	Ei	1	Pistävä, tunkkainen, vahvan yrttinen, kakkeromainen, hammastahnan sivumaku
14	Ulex Ordinaire	Saksa	70%	Keskivahva	Hyvä	3	Hyvin voimakas, yrttinen, hieman anksinen, pitkä, pehmeä, karvas
15	Absintissimo La Fee Verte	Sveitsi	55%	Hyvä	Kohalainen	2	Pehmeä, anksinen, vahvahko, muovailuvahan sivuaromi
16	L'Extrême d'Absente	Ranska	70%	Kohalainen	Kohalainen	3	Hyvin voimakas, yrttinen, pitkä

Miksi Gradu ei valmistu?

Sisäinen motivaatio: - Pitää tekemistä hauskana

- Saa mielihyvää asian tekemisestä

Ulkoinen motivaatio: - Saa aineellista tai yhteiskunnallista hyötyä asian tekemisestä

■ : - ulkoinen + sisäinen motivaatio ns. tekemispiste

Korkeakoulujen
kaljaviestien
arviointineuvosto
arvioi:

Deltan kesäkaljaviestin,
14.6.2008

Korkeakoulujen Kaljaviestien arvovaltainen arviointineuvosto päätti tutkia Delta ry:n kesän 2008 kaljaviestin. Ensimmäistä kertaa lukukausien ulkopuolella järjestettynä tapahtuma näki päivänvalon lauantaina 14.6.2008.

Laadukkaan kaljaviestin kriteereihin kuuluu neuvoston asetuksen 23C-3-2008 määritelmien mukaan toimivuus tapahtumana edellyttäen riittävää laatua ja hallinnointia suunnitellunkaltaisen toteutuksen onnistumisen varmistamiseksi.

Kesäkaljaviestin ajoittuminen kesään aiheutti rajoituksia KKA:n henkilöstöresursseissa, minkä vuoksi tutkimusmetodina oli vain osittainen soluttautuminen joukkue- ja järjestäjätahoihin kokonaisen joukkueen sijaan. Edellä kuvattu menetelmä kuitenkin mahdollisti laajamittaisen kartoituksen viestin vahvuuksista ja heikkouksista. Seuraavassa katkelmia edustuksen neuvostolle toimittaman raportin salaiseksi luokittelemattomista osuuksista.

1. rasti: Petankki

Jo ensimmäinen rasti ilmensi tapahtuman eroavaisuuksia verrattuna perinteisempiin, muihin ajankohtiin kuin kesään ajoittuviin kaljaviesteihin, mutta samalla myös toi julki keskeisehköjä ongelmia kesän

viestin järjestelyissä. Eroavaisuuksista ensimmäiseksi ilmeni, että ensimmäiset rastit tapahtuivat ulkona. Päätöksen menestyksellisyttä ei neuvoston arvion mukaan edistänyt se, että sateen uhka oli suuri.

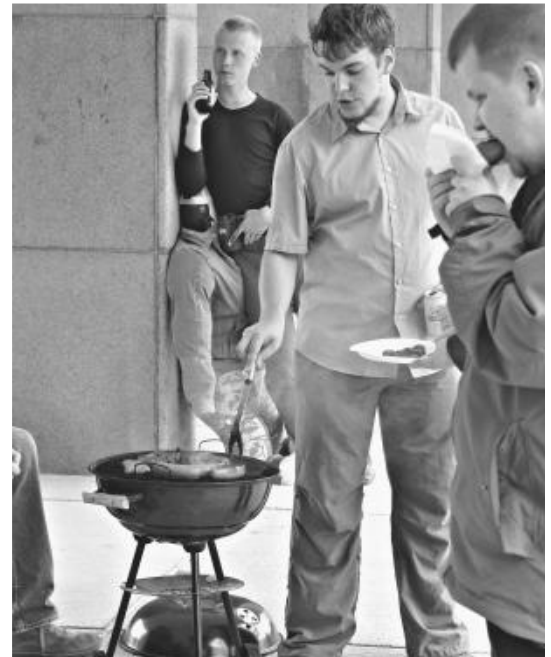
Melko keskeisiä uhkakuvia liittyen viestin toteutuksen onnistumiseen loi se, että kaikki rastituomarit olivat peruneet osallistumisensa. Tämänkin tosiseikan vallitessa petankki onnistuttiin silti pelaamaan menestyksekkäästi läpi kaikkien neljän osallistuneen joukkueen voimin.

2. rasti: Kroketti

Neuvoston edustuksen edetessä toiselle rastille ilmeni vielä yksi hyvin merkittävä seikka, joka asetti tarkastelun alaiseksi myös tapahtuman määrittelyn. Toinen rasti nimittäin oli oleellisesti samassa paikassa kuin ensimmäinen. Tämä seikka herätti neuvostossa epäilyksiä sanan "viesti" oikeellisesta käytöstä. Rastin suorite kuitenkin oli neuvoston asettamien laatukriteerien mukainen, vaikka olikin kestoltaan pitkäkö.

2,5. rasti: Väligrillailu

Neuvoston tiedoksi oli annettu, että tapahtumassa olisi erikoisuutena väligrillailu. Neuvoston edustus havaitsi asian näin myös olleen, ja toteaa tapahtumaosion onnistuneeksi. Lisäseikkana kuitenkin mainitaan, että kyseinen rasti ei vaikuttanut

joukkueiden suorituksien arviointiin.

3. rasti: Sulkapallo

Kolmas rasti oli eräänlainen sulkapallovariantti. Pelaamisympäristönä oli sisätilat. Pelitilana toimineen, rakennuksia yhdistävän putkimaisen rakennelman äärelliset dimensiot rajoittivat peliohjelman lentoratojen matemaattista ideaalisuutta. Muilta osin neuvostolla ei ole huomautettavaa rastiasta.

4. rasti: Tölkkitorni

Tehtävän kuvaukseksi ilmeni (tyhjiä) metallisista juomapakkausista muodostettavan rakennelman korkeuden maksimointi. Kyseinen suorite tapahtui ulkona, mikä aiheutti lisähaasteita. Laji täyttää KKA:n määreet hyvästä kaljaviestirastista.

5. rasti: Minigolf

Kolmannen rastin tapaan paikkana oli sisätila, tällä kertaa Ravintola Proffan kellarit. Perinteisestä minigolfista eroten lajissa kierrettiin tuoleja ja puttailtiin kihveliä. Neuvosto arvostaa kyseisenlaista luovuutta mutta toisaalta kehottaa myös vaalimaan perinteitä.

6. rasti: 9-pallo

Rastin suorituspaikka oli edellisestä kerroksen alempana. Suoritteena oli biljardipeli nimeltään 9-pallo, joka pelattiin joukkueittain. Neuvoston edustus havaitsi tässä suoritteessa merkittäviä ympäristöllisiä ja sisällönsä samankaltaisuuksia tyyppisempiin kaljaviestirasteihin verrattuna. Yksi näistä on suorituksen julkisuus. Rasti todettiin kuitenkin toimivaksi.

7. rasti: Pajupillin teko

Viimeisen rastin toteutus edusti edellisiä enemmän neuvoston arviointiperusteisään edellyttämää liikkuvuutta. Tehtävä edusti eräänlaista paine- ja värähtelyopin kenttätökurssion osiota. Toteutettavana oli luonnonmukainen puupuhallin pajua ja puukkoa hyödyntäen. Neuvoston tietoon ei tullut ainuttakaan onnistunutta suoritusta.

Yleinen toteutus:

Otettaessa huomioon ajankohta, ilmastolliset ja säätälilliset sekä yhteiskunnalliset seikat voi neuvosto todeta tapahtuman vähin-

tään riittävän onnistuneeksi. Yleiseen vertailutasoon nähden tapahtuman arvostelua kuitenkin heikentää rakenteellinen epäkaljaviestimäisyys. Neuvosto uskoo kuitenkin tapahtuman kehittämispotentiaalin olevan suuri ja ehdottaakin tapahtumalle arvosanaa lubenter approbatur.

Peleistä pahin

- ikävämpiä kokemuksia lautapeliin maailmassa

Lautapelit ovat hieno harrastus. Se on varmasti selvinnyt aiempien Potenssien lukijoille. Tässä jo trilogiaksi paisuneen lautapelijuttusarjan uusimmassa osassa kurkistetaan kolikon kääntöpuolelle: lautapelejä on nimittäin NIIN paljon, että joukkoon mahtuu myös useita melko masentavia tapauksia. Ja tässähän ei ole kuin muutama esimerkki.

Makuasioista on lautapeliin kohdalla tietysti turha kiistellä. Tätä juttua lukiessaan joku saattaa tuntea piston sydämessään, kun oma lempipeli haukutaan pystyyn. Mutta hei, se on ihan okei jos pidät Käärmeistä ja tikapuista yhtä paljon kuin viisivuotiaana... Kannattaa kuitenkin tarkistaa, mitä muuta pelimarkkinoilta löytyy. Nyt esiteltävät pelit on syytä ohittaa suosiolla. Onneksi niihin ei ihan joka tavaratalon pelihyllyssä törmääkään!

1. Big Brother Suomi

Aloitetaan ajankohtaisesti. Isoveli valvoo taas, mutta tämän pelin tekoa ei "The Eye" varmaan valvonut, sellaista kuraa tämä nimittäin on - samaa tasoa kuin itse ohjelmakin siis! Peli-idea seurailee ohjelman formaattia: vaelletaan nopan sanelemana pelilaudalla ympäri taloa, äänestetään ja äänestetään vähän lisää.

Ikävimmät tyypit putoavat ensin ja "parhaat tyypit" pääsevät finaaliin. Jokainen pääsee siis kertomaan, mitä mieltä oikeasti on kavereistaan. Mistään sen älykkäämmästä tässä ei ole kysymys, eikä kukaan sitä varmaan odottanutkaan.

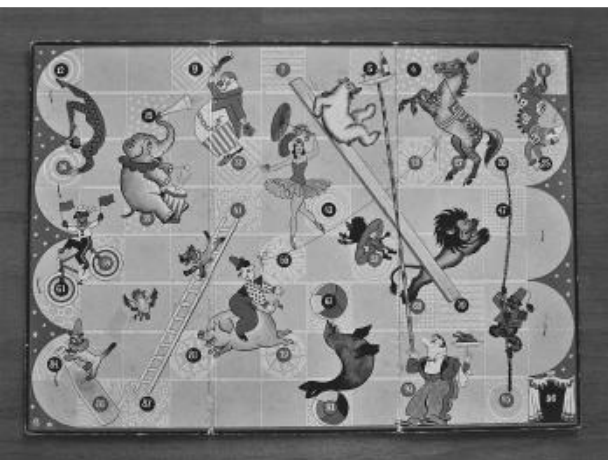
Ruusuja:

- Tätä ei tarvitse pelata joka ilta eikä ainaakaan 24/7.
- Viikkobudjettisi ei pelin takia voi pudota. (Siitä pitää Kela ja valtiovalta huolen)

Risuja:

- Seksiä tuskin tippuu niin helpolla kuin tv-sarjassa.

2. Käärmeet ja tikapuut

Kaikille tuttu lapsuuden klassikko. Aikuisena on ehkä asiastonta mollata tätä peliä, mutta teen sen silti. Mikä tahansa peli, jossa ei ole minkäänlaisia valinnanmahdollisuuksia, ei oikeastaan ole edes peli. Se on satunnaislukugeneraattorin (=noppa) ohjaama stokastinen prosessi. Pelin voi ohjelmoida helposti tietokoneelle (kyllä, minulla oli joskus tylsää) ja katsoa, miten se pelaa sitä ihan itsekseen ja nauttii siitä varmasti yhtä paljon kuin ihmispelaajatkin. Tilastotieteestä kiinnostuneet voivat tutkia, miten pelin kesto riippuu pelaajien lukumäärästä.

Mitä sitten tehdä, kun se ensimmäinen kummilapsi tulee silmät loistaen luoksesi ja ehdottaa, että "Pelattaisiinko taas Käärmeitä ja tikapuita?" Siinä vaiheessa pelikokoelmista toivottavasti löytyy jotain antoisampaa, jopa Kimble on parempi lastenpeli. Sen iloinen naksahdus on varmasti iskostunut joka ikäluokan lapsuusmuistoihin. Ja se on sitä paitsi ihan oikea peli!

3. True or False

Totta vai tarua -tyyppinen tietopeli, jossa ei yksinkertaisesti voi tietää vastauksia. Pelissä kierretään pyöreää pelilautaa. Jokainen väärä vastaus vie sinut lähemmäksi keskipistettä. Tässä on puolensa: toisaalta matka pelilaudan ympäri lyhenee, mutta toisaalta joutuminen keskelle tietää paluuta

lähtöruutuun. Keskustaa kohti saa siirtyä vapaaehtoisestikin, jos uskoo mahdollisuuksiinsa vastata mahdolltomiin kysymyksiin. Pelimekaniikka uhkapelivivahteineen on ihan pätevä ja paremmilla kysymyksillä peli voisi jopa toimia, mutta koska kysymykset käytännössä voi rinnastaa kolikonheiton tuloksen arvaamiseen, ei tästä voi innostua.

Peli ansaitsee vielä erityismaininnan harvinaisen rumasta ulkoasustaan: kannessa komeilee mm. kalju mies uimalaseineen ja päänliimattuine tupakantumpeineen ja joukko sikoja, jotka harrastavat jotain, mitä ei lapsille voi selittää. Pääsivätköhän kanteen juuri ne ideat, joita EI missään nimessä pitänyt julkaista!

Tarina kertoo, että pelin alkuperäinen nimi olisi ollut Bad or Worse. Se voitti "Kehitä huonoin tietopeli"-kilpailun pelisuunnittelijoiden pikkujoulujuhliissa. Omituisten sattumusten johdosta peli päättyi valmistukseen ja vasta muutamien viikkojen kuluttua virhe huomattiin. Johtoryhmässä sitten kyseltiin, että "Mitäs me näille kaikille peleille oikein tehdään?" Arvaat varmaan vastauksen. Kyllä: "Myydään ne!"

4. Perfect Timing!

Pelissä kisataan siitä, kenen ajantaju on tarkin. Jokaisella on sekuntikello, jolla yrittää kellottaa eri aikoja (os...10s) mahdollisimman tarkasti, silmät auki tai kiinni. Parhaat kellotukset palkitaan voittoon tarvittavilla korteilla, joiden kuvitus ei oikein aukea: mitä tekemistä tiskikoneilla, mikroaaltouuneilla, urheiluautoilla ja puhelinvastaajilla on pelin kanssa??? Sekuntikelloilla kikkailu on hauskaa ehkä vähän aikaa, mutta pelin muotoon puettuna siitä tulee jotenkin stressaavaa ja hermostuttavaa, eikä pelikokemus ole mitenkään antoisa.

Jos siippasi saa sinut pelaamaan tätä peliä, voi seuraavakin, yleensä epämieluisa, tapahtuma tuntua kerrankin pelastukselta. Anopin vierailu nimittäin. Silloin voi kerrankin rehellisesti tokaista: "Kas, anoppi! Loistava ajoitus!"

5. Atmosfear DVD-lautapeli

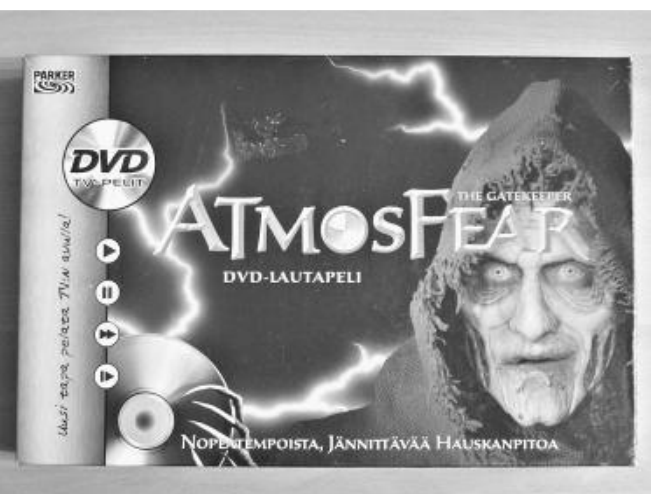
DVD-avusteisia pelejä on moneen lähtöön: on Marco Bjurströmin epäilemättä ihana Alias, musiikki- ja videopätkiä sisältävä Suomirokkia trivia ja sitten on Atmosfear. Senhän pitäisi olla oikein jännittävä ja pelottava peli, mutta pelottavaa on lähinnä se, kuinka surkuhupaisa DVD:n Gatekeeper-hahmo on. Peliä tuntemattomille kerrottakoon, että Gatekeeper on eräänlainen virtuaalinen pelinjohtaja, joka ohjaa pelin kulkua. Idols-

tyyliin hän sättii pelaajia ja keskeyttää pelin arvaamattomasti antamalla erilaisia tehtäviä.

Pelin alussa jokainen kirjoittaa paperilapulle suurimman pelkonsa ja laittaa lapun pelilaudan keskellä olevaan "Pelkojen kaivon". Voittajaksi selviytyy keräämällä ensimmäisenä pelilaudalta kuusi eriväristä avainta ja löytämällä oman pahimman pelkonsa pelkojen kaivosta. Aikaa tähän tehtävään annetaan 49 minuuttia. Jos DVD:n kello tikittää loppuun, on Gatekeeper voittanut ja pelaajille käy kalpaten. Tämä ei välttämättä vielä kuulosta hirveän pahalta, mutta omassa versiossani DVD jumittaa aina jossain vaiheessa, joten ainuttakaan peliä ei vielä ole koskaan saatu pelattua loppuun! Eipä silti, suurin pelkoni on se, että joku kaunis päivä DVD toimii ja joudun kärsimään koko 49 minuuttia pelin parissa.

Peli on muuten päivitysversio 90-luvun alun Atmosfear VHS-peliin. Siinä sitä varmaan olikin kestämistä: viimeistään viiden kerran jälkeen ei voinut enää puhua yllätyksellisyydestä. Jokainen muisti tasan tarkkaan, että Gatekeeper ilmestyy, kun kello näyttää 46:52... Tämän johdosta peli sai jatko-osia ja boostereita, joissa oli aina uusi kasetti mukana. Ilmeisesti niitäkin joku osti. Nauhoittihan niiden päälle myöhemmin vaikka pari Napakymppiä. Eroa tuskin huomasikaan: joku ruma setä höpötti jotain hasua ja sitten aika olikin jo loppu.

6. Salainen labyrintti

Tässä on käynyt samalla tavalla kuin monen elokuvasarjan kanssa: ei ole ymmärretty lopettaa ajoissa. Salainen labyrintti on osa Muuttuva labyrintti -pelisarjaa, johon kuuluu ihan mainioitakin versioita. Nyt pelilauta on pyöreä mutta liikkuvia osia on kovin vähän. Puute on yritetty paikata kyseenalaisilla tavoilla: kerättäviä kohteita on monenlaisia ja voittaa voi keräämällä tarpeeksi taikaesineitä tai peikkoja. Pakkaa sekoittavat vielä maagiset eläinhahmot, joilla niilläkin on oma tehtävänsä. Pisteinä i:n päällä jokainen pelaaja saa vielä välineet kivi-sakset-paperi-taisteluihin (kyllä, oikea kivi ja paperinpala, sakset ovat sentään muoviset), joita voittamalla voi anastaa vastustajien kortteja ja samalla lisätä heidän turhautumisen astettaan.

Tästä versiosta puuttuu tyystin se kaikki hauskuus ja elegantti yksinkertaisuus, johon ensimmäisten pelien suosio varmaan perustui. Säännöt ovat epämääräiset ja hankalat, kaksintaistelut yhtä sähläystä, labyrintin palaset eivät liiku sulavasti ja muutenkin peli tökkii. Kaiken kaikkiaan surullinen tapaus.

Peliharrastajana ja kirpputorien koluajana näihinkin teelmyksiin on joutunut törmäämään. En siis tarkoituksella ole etsinyt huonoja pelejä, mutta tämä osoittakoon, että timanttien joukossa on paljon tuhkaakin.

Toinen tapa, jolla huonojen pelien omistajaksi päätyy, on ystävät ja tutut, jotka hyvää tarkoittaen ostavat sinulle lahjaksi pelin. Ajatuskulku menee jotenkin näin:

"Hei, Penalla on syntymäpäivä tulossa. Mitä ostaisin? Eikös Pena ollut pelimiehiä? Nyhän on kaupoissa se uusi Monopoli-versio, Pena varmaan pitäisi siitä. Taidanpa ostaa Penalle pelin."

Vinkki: älä osta peliharrastajalle Monopolia. Hänellä todennäköisesti on jo jokin versio, tai jos ei ole, niin hänellä on siihen hyvä syy. Oikeastaan, älä osta peliharrastajalle mitään peliä, jollet ole varma, että hän pitää siitä. Vikaostoksen huomaa viimeistään siinä vaiheessa, kun vielä viidensissäkään illanistujaisissa ei ostamasi peli pääse pöydälle. Kun sitten varovasti kysyt, miten olisi yksi Monopoli, saanet vastaukseksi vaivautuneita yskähtelyjä ja epämääräisiä selityksiä siitä, miten koira söi kaikki hotellit...

Vinkkejä paremmista peleistä saa mm. Deltan lautapeli-illoista. Tervetuloa katsastamaan!

Aurasoudut airoista käsin:

Aaltoja päin!

Kirjoittaja oli ensimmäistä kertaa mukana soutamassa Aurasouduissa, kun Turun yliopiston ylioppilaskunta (TYY), Åbo Akademis studentkår (ÅAS) ja Turun kaupakorkeakoulun ylioppilaskunta (TuKY) kisasivat paremmuudestaan 2000 metrillä veneluokkana perämiehellinen kahdeksikko.

Delta ry oli tänäkin vuonna hyvin edustettuna, sillä kirjoittajan lisäksi miesten joukkueissa souti kolme fyysikkoa: Markku Rajala, Ville Virtanen ja Aaro Mustonen. Lisäksi Kaupakorkeakoulun naisia oli valmentanut Juho-Ville Saarela.

Aurasoudut järjestettiin peräti 48. keran, ja soutujen historia ulottuu aina 1920-luvulle saakka.

Haaste vastaan ja soutamaan

Syyskuu osoittautui minulle kaikkea muuta kuin kiireettömäksi, kun Turun akateemisten soutajien joukkueenjohtaja Markku Rajala sai ylipuhuttua minut TYY:n naisten Aurasoutujoukkueeseen. Luvassa oli

viikkotolkulla soutuharjoituksia niin veneellä kuin ergollakin, sillä en ollut soutanut koskaan aikaisemmin.

Ensimmäiset soutukerrat olin sekaisin kaikesta. Miten pystyisin keskittymään viiteen asiaan yhtä aikaa kun yhteenkin asiaan keskittyminen vaati työtä? Epätoivo ei kuitenkaan saanut valtaansa, ja soututekniikka parani ahkeralla harjoittelulla. Ensikertalaisia joukkueessamme oli kolme, yksi oli mukana viidettä kertaa ja loput neljä toista kertaa. Kisakokoonpanossa ehdimme harjoittelulla vain parisen viikkoa.

Ennen Aurasoutuja pääsin tutustumaan myös muihin soutajiin, sillä kaikki harjoittelivat yhdessä. Mielessä häilyi samalla pelko muiden joukkueiden hurjasta kisakunnosta.

Ennen kilpailua harjoittelimme startteja ja kisavauhtia valmentaja Jere Virran johdolla. Kovasanainen lääkäri ei sanoja säästellyt kommentoissaan naisten soututekniikkaa. Hän jaksoi myös muistuttaa, kuinka Aurasouduissa kaikki voima on keskittävä lähtöön hyvän soutulinjan saamiseksi ja kuinka soudun yhtäaikaisuus ratkaisee kisan.

Miesten soutu oli totista puuhaa.

Voittajien on helppo hymyillä - TYYn miesten tuuletus.

Viimeinen koitos

Syyskuun 11. päivä ihmisiä kerääntyi Aurajoki-rantaan seuraamaan Turun korkea-koulujen naisten ja miesten kilpailua Aurasouduissa.

Kolmessa veneessä kahdeksan naissoutajaa ja perämies odottivat jo jännittyneinä kilpailua iltapäiväauringon lämmittäessä kasvoja. Aurajoki oli yllättänyt kaikki, sillä nyt siinä virtasi vesi. Samalla tuuli liikutteli venettä.

Puristin airoa käsissäni niin voimakkaasti, että tunsin rakkojen olevan lähellä. Ennen 2000 metrin kisamatkaa alkulämmittelynä soudettu 6000 metriä tuntui vielä krossissa, sillä olin keskittynyt kääntämään airoa nopeasti ja tekemään jaloilla voimakkaat, loppua kohden kiihtyvät liikkeet.

Veneyden linjauksen jälkeen lähtölipu heilahti ja aivot alkoivat kauhoa vettä. Meidän joukkueemme eli TYY ampaisi hurjalla 40 vedon minuuttivauhdilla kärkeen; Kauppakorkea ja Åbo Akademi aloittivat rauhallisemmin.

Kiihdytyksen jälkeen alkoi dramatiikka, sillä tahdinpitäjämme airo juuttui veteen, ja jouduimme ottamaan vauhdin pois.

Kauppakorkea joutui perässäamme hidastamaan, jotta he eivät olisi törmänneet meihin. Åbo Akademi oli lähellä päästä ohitsemme.

Ajatukset olivat hetken sekaisin – miten meille voi käydä näin? Pääsimme kuitenkin nopeasti jatkamaan ja pidimme kärkipaikkamme. Kaikki puristivat airoja entistä voimakkaammin, jotta enempää crabeja (=airon veteen juuttuminen) ei tulisi. Siltojen kohdilla teimme vauhdin nostoja ja keskityimme soudun yhdenaikaisuuteen.

1000 metrin jälkeen katse ei malttanut pysyä enää omissa veneissä vaan välillä tuli vilkuiltua taakse jääviä Kauppakorkeaa ja Åbo Akademia. Kaikki soutajat skarppasivat hienosti ja vene liukui tasaisesti eteenpäin.

Maalin lähestyessä alkoi voitto jo lui-kerrella mieleen ja huulet painautuivat virnistyksen omaiseen hymyyn. Maaliin saapuessamme Kauppakorkea oli jäänyt meistä reilu sata metriä.

Aikaa pienessä vastatulessa matkaan kului TYY:ltä 9 minuuttia ja 49 sekuntia. Toiseksi soutu TuKY ajalla 10,21 ja kolmanneksi ÅAS, jonka ajaksi jäi 11,45. ÅAS:n ki-saennätys 7,24 on vuodelta 2005.

TYY kaksoisvoittoon

Naisten kilpailun ja ylioppilaskuntien edustajistojen puheenjohtajien kumiveneiksan jälkeen oli miesten vuoro taistella Aura-joen herruudesta. Miten kävisi TYY:n miesten joukkueelle, jossa viime hetkellä oli vaihtunut soutajia sairastapausten vuoksi? Pelkäsin ennakkosuosikin maineessa olleen Åbo Akademin vievän voiton.

Muutamien minuuttien odottelun jälkeen miehet saapuivat joenmutkan takaa katsojien näköpiiriin. Syke nousi, kun Åbo Akademin ja TYY:n joukkueet lähenivät maalisuoraa rintarinnan. Lisäksi Kauppakorkea oli aivan lähellä.

Loppusuoralla nähtiin hurjaa menoa. Parhaat sykkeet kävivät miehillä yli 190:ssä. TYY sai kuitenkin venytettyä reilun 20 metrin kaulan ja saimme hurrata TYY:n kaksoisvoittoa. Aikaa miehiltä kului 2000 metrillä

7,38. Toiseksi tuli Åbo Akademi ja kolmanneksi jäi kokemattomin joukkue eli Turun kauppakorkeakoulu.

Hymy kirposi katsojilta viimeistään siinä vaiheessa, kun TYY:n sekä miesten että naisten coxina eli perämiehenä toiminut Jaakko Ajosenpää lennätettiin kaksi kertaa Aurajokeen nauttimaan merivedestä.

Opiskelijoiden soututapahtuman järjestivät Aurasoutu ry yhteistyössä Turun akateemisten soutajien kanssa.

Loppuajatuksat

Soutajien loppuilta kului nauttiessa ensin saunan lämmöstä ja lopulta Airofesta-reaista Caribialla. Jälkipuintia käytiin mo-noon otteeseen, mutta kaikki kommentoivat soudun olleen erittäin hauskaa. Suunnitelimme jo jopa talven treenejä ja kehuimme tulevamme uudestaankin soutamaan. Soudut olivat siis sittenkin onnistuneet yhdistä-

TYYn naiset palkintopallilla

mään eri korkeakoulujen opiskelijoita.

Itse olin ihan innoissani soudusta. Parannettavaa soutu tekniikkaan tietenkin jäi vielä paljon, mutta kunnianhimo ajaa harjoittelemaan lisää. Kolmen viikon valmistautumisaika tuntuu jälkepäin ajateltuna hyvin lyhyeltä, sillä soutu on teknisesti erittäin vaativa laji.

Päässäni kaikuu vieläkin sanat: ”Jalat, kädet, selkä, selkä, kädet, jalat... Muista rauhallinen palautus ja airon käyntö ajoissa!”

Soututekniikasta

Perämiehellisessä kahdeksikossasoutajalla on vain yksi airo, joka on lähes nelimetriten. Vene on 16,57 metriä pitkä ja soutajat istuvat peräkkäin liikkuvilla penkeillä. Painoa veneellä on 96 kg.

Soutu koostuu syklistä ja vaiheittaisesta liikkeestä, jossa liikkuvan penkin avulla siirretään käsien ja hankainten kautta

jaloista, käsistä ja selästä lihastyö airoon, ja vipuvoimalla kammetaan venettä eteenpäin. Jalat tekevät 60 - 70 % töistä, mutta myös ylävartalon liike on tärkeää kokonaisvauhdin kannalta.

Fysikaalisesti ajateltuna vene on suljettu kineettinen systeemi, jossa kaikilla voimaimpulsseilla on päinvastaiseen suuntaan vaikuttava vastaimpulsinsa. Siksi on erittäin tärkeää sekä vetovaiheen aikaisessa voimantuotossa että palautusvaiheen aikaisessa liu'ussa toimia jatkuvasti niin, että hukkaan, ts. johonkin muualle kuin veneen eteenpäin liikuttamiseen menevä voima ja veneen liukua häiritsevät negatiiviset voimaimpulssit minimoidaan.

Jos soutu alkoi kiinnostaa, lisätietoja löydät Turun akateemisten soutajien nettisivuilta: www.academicrowing.net.

Naissoutajat saunanraikkaina ja valmiina Airofestareille!

Potenssin aamulääke Breakfast of Champions

Väsyttääkö sinua aamuisin? Eikö päivä lähde käyntiin kahden viikon juhlinnan jälkeen vapunaattoaamuna? Onko tapanasi herätä vartti ennen luennon alkua, jolloin aamupala jää haaveeksi? Ei hätää, sillä mestarien aamupala on täällä!

Breakfast of the Champions on aamiaisen, jossa on yhdistetty kätevällä tavalla opiskelijan terveelliseen aamupalaan olennaisina osina kuuluvat viljatuotteet: murot ja olut. Potenssin uljas testiryhmä koe- maistoi tämän nerokkaan aamiaisinnovaation ja kehitti siitä muutama variaation lukijoiden iloksi. Testivälineinä käytettiin kuivattujen hedelmien puutteesta kärsivää halpismysliä sekä Rainbow-kauramurotyynyjä. Testioluena oli Koffin kolmosolut.

Aloitimme testin annostelemalla murot sekä oluen lautasille. Välittömästi tämän jälkeen maistimme kumpaakin variaatiota ja arvioimme niiden koostumuksen, ulkonäön sekä maun. Mysliversio näytti jonkin verran epäilyttävältä, ehkä hieman mahan sisältöä muistuttavalta, mutta koostumus oli nesteisen myslin olinen. Annoksessa oli siis selkeästi havaittavissa kiinteämpiä ja nesteisempiä osia, mutta kokonaisuus oli miellyttävä. Maku oli raikas, tasapainoinen ja viljaisa. Murotyynyversio näytti mitänsanomattomalta ja koostumus oli selkeän tylsästi jakautunut muroihin ja olueen. Makukaan ei ollut kovin hyvä: kovia, sokerisia murotyynyjä ja hieman olutta.

Laitoimme ajastimen hälyttämään viiden minuutin kuluttua ja jätimme annokset maustumaan. Odottelun jälkeen testasimme variaatiot uudelleen, tällä kertaa uusin tuloksin. Mysliversio oli pehmennyt lähes homogeneiseksi velliksi, jonka etova ulkonäkö voi

ainakin krapula-aamuna osoittautua ikäväksi seikaksi. Makukin oli menettänyt parhaan teränsä ja muistutti nyt lähinnä viljaista mössöä. Murotyynyversio taas oli parantunut huomattavasti. Murot olivat imeneet itseensä juuri sopivasti nestettä pehmetäkseen ja maustuakseen. Annos näytti herkulliselta muroaterialta ja maku oli viljan, sokerin ja oluen sinfoniaa. Tämän annoksen nautti mielellään.

Lyhyen testin perusteella teimme seuraavat johtopäätökset: Breakfast of the Champions on mahtava aamupala, jota varioimalla saa aamiaisen tilanteeseen kuin tilanteeseen. Omien tarpeidensa arviointi on suoritettava varoen, sillä annoksen herkullisuus ja jopa syömäkelpoisuus riippuu voimakkaasti aamiaisen nautintahetken suhteesta valmistushetkeen. Testiryhmä suosittelee lämpimästi kokeilemaan tätä mestarien aamupalaa, sillä aamiaisenhan on päivän tärkein ateria!

Ruokaohjeet:

Pika-aamupala siihen huonoon mysliin,
jonka täti osti joululahjaksi:

Lautasellinen myslää

Puoli tölkkiä lager-olutta

Annostellaan myslä lautaselle ja lisätään
olut. Syödään heti nopein kädenliikkein.

Nautiskelijan dagen efter -annos:

Lautasellinen Rainbow-kauramurotyynyjä

Puoli tölkkiä lager-olutta

Annostellaan murot lautaselle ja lisätään
olut. Annetaan maustua rauhallisessa,
viileässä paikassa vähintään viisi minuut-
tia. Nautitaan ilman kiirettä, elämästä
nauttien.

Herran aperitiivi keskipäivän piristykseksi:

Rainbow-kauramurotyyny

Viisi tippaa pipettiabsinttia (ks. absinttitesti)

Asetetaan murotyyny hienolle lautaselle ja
pipetoidaan viisi tippaa absinttia päälle.
Annetaan maustua n. minuutin ajan.
Nautitaan suupalana.

Potenssin fyysikkoratkaisu: Jessevahvari

Nykyajan mobiilissa maailmassa ovat langattomat yhteydet kuuminta hottia. Reissun päällä voi surffata verkossa, lukea sähköpostia ja vaikka katsella DVD-elokuvia. Musiikin kuuntelu kannettavalla laitteistolla on sinänsä vanha juttu, mutta kuinka käy kun annetaan fyysikon suunnitella homma uusiksi?

Useat meistä ovat varmasti miettineet miten mukava kesällä (tai muinakin vuodenaikoina) olisi nestemäisten nautintoaineiden kulutuksen ohessa kuunnella musiikkia. Tähän saattaa aiheuttaa ongelmia se, että nautinta on liikkuvaista ja/tai em. toimintaan sopivat ympäristöt eivät mahdollista auraalista elämystä tarjolla olevien laitteiden puutteessa. Tartutaan siis ongelmaan, kuinka saattaa vaihtovirtalähdetarjonnaltaan rajoittuneiden lokaatioiden ilmamolekyylit mielihyvää tuottaviin värähtelytiloihin.

Toimittaessa ilman verkkovirtaa ja lähettäessä olettamuksesta että mukana kanniskellaan musiikkilaitteiston lisäksi nautintoaineita, tulisi kokonaisuuden olla kuljetettavissa inhimillisellä vaivalla. Toisaalta, puistobileissä on "This one goes to eleven!" -menteliteetti usein herkässä. Erinomainen ratkaisu musisointiongelmaan liikkui deltaisten mukana viime vappuna, kun grillauksen sekä Liljan patsaan lakituksen yhteydessä kuultiin monenlaista musiikkia kannettavan vahvistimen, kaiuttimien sekä levysoittimen tuottamana.

Tarinalla oli kuitenkin surullinen loppu. Kuristetun smurffin väriset vappuvipeltäjämme osoittivat taas, että kaikki kaunis on katoavaista ja nesteillä läträämällä saa helposti tuhoa aikaan. Vaikka kukaan ei tunnustanut nähneensä toimintasavujen katoavan

laitteesta, ei vappupiknikillä ko. vahvistimesta lähtenyt enää pihaustakaan. Myöhemmässä tarkastelussa syyksi paljastui line-in-piuhan maan yhdistäminen akun plusnapaan, jonka vajavainen suojaus lienee osaltaan vaikuttanut tapahtuneeseen.

Mutta ei jotain surullista, ettei jotain iloistakin! Musisoinnin tarve pakahdutti rintojamme yhä suurella innolla, joten oli uuden rakenteluprojektin aika. Tällä kertaa, vahingosta viisastuneena, tehtiin luomus vähällä vaivalla ja ilman hienompia koteloiteja. Kiireellä ja laiskuudella oli vaikutusta lopputulokseen vain kateellisten panettelevien valheiden mukaan. Nyt esiteltävä toinen kehitysversio on siis niin yksinkertainen ja helppo rakentaa, että jopa vähemmän elektroniikka-aiheisia harjoitustöitä tehneen pitäisi selviytyä projektista kunnialla ja riemulla!

Rakentaaksesi musiikkilaitteiston tarvitset seuraavat tarvikkeet:

6Ah 12V geeliakku
Kaapin pohjalta löytynyt autoradio
Jeesusteippiä
Satunnainen kytkin
Liian paksua sähköjohtoa
kirpputorikaiuttimet

Vahvistimen kasaaminen:

1. Varmista että autoradio/kasetti/CD-soitin toimii edes jotenkuten. Kiinnitä tarkoitusta varten hankittu akku (esimerkiksi edellisestä, rikkoutuneesta vahvistimesta "pelastettu") autoradion päälle rohkean reippaalla määrällä MacGyver-teippiä. Tässä voi auttaa, mikäli saat autoradion yläkuoren auki. Tällöin voit teipata akun siihen kiinni ja jälkeensä ruuvata kannen takaisin kiinni.

2. Askartele-paskartele jeesusteipistä

ja puukalvikasta mahdottoman kätevä kahva vahvistimen siirtelyä helpottamaan. Kahva toimii paremmin, mikäli se on laitteen päällä.

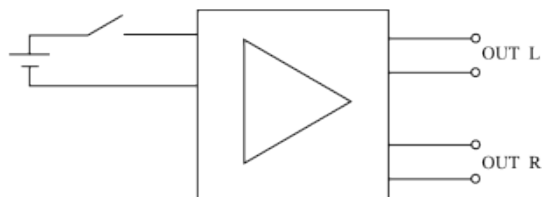
3. Kytke sopivan (eli liian) järeä sähköjohto akun miinusnapaan ja toinen pää autoradion virransyötön miinusnapaan. Havaitsemme, että on kerrassaan näppärää, että autoradio osaa hyödyntää 12V:n tasavirtajärjestelmää. Nippusiteet pitävät johtimet kurissa.

4. Tarkastele akun plusnapaa. Kytke-mällä plusnapa suoraan autoradion virransyötön plusnapaan saisisimme yksinkertaisen ratkaisun, joka kuitenkin hukkavirralla tyhjentäisi akkua huomaamatta. Suosittelemme siis käyttämään Liian Paksujen Johdinten välissä soveliasta satunnaista on/off-kytkintä. Tässä vaiheessa tulevat viimeistään kolvaus-taidot tarpeen, ellei kytkinkin ole jonkinlaisilla kiristysruuveilla varustettu.

5. 80 sentin pätkä lakuksikin kutsutua ohutta johdinta muodostaa antennin vahvistimen radiota varten. Mikäli vahvistimen radio ei toimi, voit lisätä johtimen koristeeksi ja sitoa sen vaikka rusettile.

6. Kaiuttimien pysyvä kiinnittäminen laitteeseen asettaa ylimääräisiä vaatimuksia näiden muodon suhteen, ja tekee laitteesta raskaamman kantaa. Joka tapauksessa niitä tulee kuitenkin kuljettaa mukana, jotta vahvistin onnistuu asettamaan ilman molekyylit sopivaan värähtelytilaan. Kiinnittämällä vain kaiutinten johtimet laitteen ulostuloihin saadaan liikuteltavampi kokonaisuus, jonka kanssa pystytäänkin jo vakavasti häiritsemään pihanaapureiden mielen- ja kotirauhaa. Lopullinen laite nähtiin muun muassa pilttipiknikillä.

Mikäli nyt itse kunkin säätöpeukaloa alkoi kutittaa, voimme suositella visiittiä lähimpään autotarvikeliikkeeseen josta kaikki tarveaineet melko varmasti löytyvät. Talven pimeässä on kerrassaan rattoisaa teippailla kasaan omaa toistolaitettaan seuraavan kesän riemuja odottamaan. Turvallisia väkerteilyhetkiä!

Fysiikka, matematiikka ja tähtitiede postimerkeissä

Tämänkertaiset merkit on julkaistu juhlistamaan erilaisia fysiikkaan liittyviä tapahtumia.

Kuvan 1 merkki julkaistiin IAEA:n 15.-19.6.1970 Dipolissa järjestämän ydinfysiikaalisia reaktiosuureita käsittelevän Nuclear Data -kongressin johdosta. Merkin julkaisupäivä oli 15.6.1970.

Presidentti Kekkonen ja Neuvostoliiton korkeimman neuvoston puhemiesihoston puheenjohtaja Kosygin vihkivät Loviisan atomivoimalaitoksen 23.3.1977. Kuvassa 2 oleva merkki "Ydinsähkö" julkaistiin 3.3.1977 ja se kuvaa voimakkaasti suojattua grafiittisauvoin säädettävää reaktoria, sen jäähdytysvesijärjestelmää sekä tuotettua sähköenergiaa.

Kuvan 3 merkki juhlistaa 1.1.1887 lähtien Suomessa käytetyn metrijärjestelmän 100 vuotisjuhlaa Suomessa. Paketti ja kantonappula symbolisoivat metrijärjestelmän merkitystä kaupankäynnin helpottajana. Merkki julkaistiin 4.2.1987. Myös kuvassa 4 oleva Neuvostoliitossa vuonna 1975 julkaistu merkki juhlistaa 100-vuotiasta metrijärjestelmää sekä 20.5.1875 Pariisissa allekirjoitettua metrin konventiota. Huomattakoon vielä, että Venäjällä metrijärjestelmä tuli käyttöön vasta 1900-luvun alussa.

Kuvan 5 merkki julkaistiin röntgensäteiden keksimisen 100-vuotisjuhlavuonna, tarkka julkaisupäivä oli 8.8.1995.

1

2

3

5

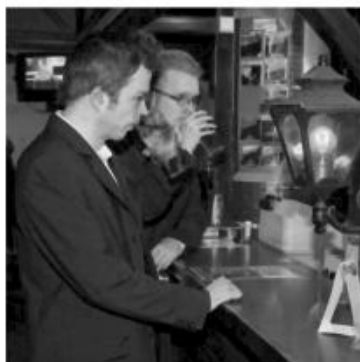
4

Suomi ei ole Islanti

Tiesitkös, näillä on täällä
samanniminen drinkki kuin sinä.

Eihän tuo ollut edes hauska.

YHTTEISTYÖ

JAETTU TAAKKA ON

KAKSINKERTAINEN TAAKKA.